

Aloysius Deeney, OCD

ISTEN HOZOTT A SARUTLAN KÁRMELITA
VILÁGI RENDBEN

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:

Aloysius Deeney, OCD:
Welcome to the Secular Order of
Discalced Carmelites

ICS Publications
Institute of Carmelite Studies
Washington DC
2009

valamint ennek nem hivatalos spanyol fordítása

Bevezetés

Jelen könyv Aloysius Deenley testvér konferenciabeszédeinek a gyűjteménye, melyeket a Sarutlan Kármeliták Világi Rend tagjai előtt különböző alkalmakkor tartott. Mikor ezeket a beszédeket Kármelita weboldalon világszerte publikálni kezdték, azonnali érdeklődés mutatkozott irántuk. Az érdeklődésen felbuzdulva, valamint az előadások képzésekben betöltött fontossága miatt, a konferenciabeszédeket négy füzetbe gyűjtötték, hogy azokat nyomtassák és terjesszék. Miután egyre több OCDS közösség osztotta meg képzési programjának sikertörténetét, amelyet ezekkel a füzetekkel értek el, úgy döntöttünk, hogy ezek publikálására és terjesztésére az *ICS Publication*stól kérjük a szükséges segítséget. Ennek gyümölcsét tartod a kezében: *Isten hozott a Sarutlan Kármelita Világi Rendben*.

Ez a könyv nyolc konferenciabeszédet és egy, „Magyarázó megjegyzések” címmel rendezett kérdés-felelet szimpózium szövegeit tartalmazza. Általános megfigyelésünk az, hogy akik a Rendbe érkeznek, nagy érdeklődést mutatnak a Kármelita lelkiség és Kármelita Szentjeink írásai iránt. Új tagokként, ezek a személyek hamar megtanulják a világi kármelitává válás folyamatát egy már kialakult közösségben (aspiránsként, jelöltként) és ideiglenes Ígéretet tett tagokként betagozódnak a Sarutlan Kármeliták Világi Rendjébe. Az új tagok egy kialakult közösség keretei között kezdik felismerni a képzés szükségességét, és annak fontosságát, hogy elsajátítsák a Kármel mestereinek lelkiségét.

Aloysius Deeney testvér felhívja figyelmünket, hogy olyan légkört teremtsünk, amelyben a testvérek elsajátítják és mindennapi életükbe beépítik a kármelita lelkiséget. Deeney testvér több OCDS közösségben a megfelelő képzési programok hiányát figyelte meg. A képzési program ebben a stádiumban – ahogyan kifejti – ne egy információs program legyen, hogy mit kell megtanítani, milyen könyvet kell elolvasni az adott időszakban. Hanem éppen ellenkezőleg, a képzési program azzal kapcsolatos ismeretek átadása legyen, hogy „*hogyan segítsük, informáljuk az embereket, hogyan informáljuk az embereket oly módon, hogy előre haladjanak a képzés különböző szakaszaiban.*” A konferenciabeszédek nemcsak lelkiségről szólnak, hanem az OCDS tanácsát, a szervezetet, kormányzást és a képzést érintő kérdésekről is.

Felismerve az erős és érett közösségek nevelésének fontosságát, Aloysius Deeney testvér első konferenciabeszéde kifejezetten a leendő tagok Rendbe való befogadásának kritériumaival foglalkozik. Hányan küszködtünk mi is a megkülönböztetés és a kármelita hivatás kérdésével? Ki az, aki meghívást kap arra, hogy világi kármelita legyen? Hogyan lehet megkülönböztetni azokat,

akik hivatást kaptak azoktól, akik nem? Aloysius Deeney testvér gyakorlatias és szemléletes előadásai segítenek megérteni, a Kármelita hivatás lényegét.

Előadásainak másik fontos aspektusa, hogy a Renden belül tudatosítsa a Világi Rend új Konstitúcióit. Az OCDS Nemzetközi Kongresszusán, 2000-ben Aloysius Deeney testvér a következő javaslatot tette:

„Az első szempontom a „Regula” szó használata. A lelkiség történetében a Regula szót többnyire az egyházi vallási rendek nagy szellemi hagyományainak eredeti ihletésére tartották fenn. Általánosságban Szent Benedek, Szent Ferenc, Szent Ágoston, Szent Albert Regulája a nyugati Egyház, Nagy Szent Vazul Regulája a keleti Egyház hagyományába illeszkedik be. Ezeket a Regulákat az Egyház jóváhagyta. A Kármel egész családjának csak egyetlen Regulája, Szent Albert Regulája van. Amikor „a Kármel egész családját” említem, akkor a testvérekre, a nővérekre és a csatolt intézményekre gondolok, legyenek azok szerzetesiek, vagy világiak a Rend mindkét ágában. Szent Albert Reguláján kívül, az áttekinthetőség és az alkalmazás érdekében, mindannyian rendelkezünk Konstitúciókkal és Normákkal, melyek kísérik a Regulát. Az egyetlen olyan Kármelita csoport, amely másik „regulával” is rendelkezik, az a Világi Rend. Javaslom, hogy a Világi Rend csatlakozzon a Rend többi részéhez azáltal, hogy a regula szót fenntartja Szent Albert Regulája számára, és a Regula szó helyett a Világi Rend megfelelő jogszabályait jelölje úgy, mint a világi kármeliták Normái. Úgy gondolom, segítene mindannyiunknak ha egy Regula alatt egyesülnénk.”

Deeney testvér javaslata, hogy a Világi Rend csatlakozzon a Rend többi tagjához, és őrizze meg a „Regula” szót Szent Albert Regulája számára, fontos pillanat volt a Világi Rend történetében. Nem sokkal azután, hogy elhangzott ez a javaslat a Világi Rend felé, 2003. június 16-án Vatikánban jóváhagyták a Sarutlan Kármelita Világi Rend Konstitúcióit: *„A Világi Rend új Konstitúciói legyenek hathatós eszközei annak, hogy a Rend tagjai egyre inkább megéljék keresztségi megszentelődésüket a családi-, társadalmi-, civil- és egyházi életük konkrét eseményeiben.”*

Az új Konstitúciók bevezetésével a Világi Rend a Renden belül új identitást és státuszt kapott. A tagokra már nem úgy tekintenek, mintha más szabályokkal rendelkező, kiegészítő testvérek lennének. Éppen ellenkezőleg, Szent Albert Regulája alatt csatlakozva a Rend többi részéhez, a világi tagokat az egész Kármelita közösség szerves részének ismerik el. Számos előadásában Aloysius Deeney testvér rámutat annak fontosságára, hogy a Világi Rendet az egész Rend részeként értsük: nem a Sarutlan Kármelita Rend kiegészítései, és nem is a Rend kiegészítő tagjai vagyunk. *„A Rend szerves része vagyunk.”* Azonban, muszáj itt észrevennünk ugyanannak az éremnek mindkét oldalát, ami nem más, mint: függetlenség és önállóság. A Világi Rend egy külön ága a Rendnek,

ahogyan azt a Konstitúciók is kifejtik. Az új Konstitúciók több felelősséget várnak el a Rend tagjaitól: „kötelezettségekkel a saját irányításukért, a saját döntéseikért és a saját képzésükért.” A világiak azonban nem úgy léteznek, mint a Rend önálló ága. Ahogyan Deeney testvér fogalmaz, „különálló, igen; független, nem.”

Előadásainak másik figyelemre méltó aspektusa a világi tagok Rendben és az Egyházban elfoglalt helyének újszerű megközelítése. A II. Vatikáni Zsinat dokumentumai és a laikusokról szóló további dokumentumok – *Christifideles Laici* és *Vita Consecrata* – elismerik, hogy hivatásunk egyházi jellegű, az Egyház tagjai vagyunk. „Ígéretetek egyházi cselekmények. És most még inkább az Egyház része vagy, azáltal, hogy a Rend tagja vagy.” Az előadások középpontjában az áll, hogy „minden hivatás egyházi – az Egyházban és az egész Egyház javára.” Ennélfogva, nagyobb együttműködésre van szükség Kármelita karizmánk apostoli tevékenységének terén.

Az előadások csúcspontja a felhívás, hogy osszuk meg az Egyházzal és a világgal Avilai Szent Teréz és Keresztes Szent János lelkeségét: „Hány ember van, akinek szüksége lenne a tudásra, hogy mit mondanak Kármelita Egyházdoktoraink! Ha minden kármelita arra szentelné magát, hogy megismertesse a Kármel üzenetét, mennyivel kevesebb ember nem lenne lelkiileg összezavarodva!” Ezek az előadások újra és újra emlékeztetnek bennünket, hogy „Kármelitának lenni nem egy kiváltság, hanem mind személyes, mind egyházi szinten felelősség.” Különös figyelmet kell fordítani a *Christifideles Laici* 30. pontjára, amely kiemeli a társulások „egyháziágának” alapelveit, és felsorolja ezek gyümölcseit. Az elsőként említett gyümölcs az ima, az elmélkedés, a szemlélődés és a szentségi élet iránti megújult vágy. „Ezek a dolgok elengedhetetlenek a Kármel szűk útján.”

Végezetül, megismétlem az egyik előadás során feltett kérdést: „Mit tehetünk annak érdekében, hogy megosszuk másokkal mindazt, amit a Kármelhez való tartozás révén kaptunk?” A hívás sürget és időszerű. Menjünk, és teremjünk gyümölcsöket.

Angela Pillai, OCDS
Szent József Közösség,
Hampton, Virginia
Nagyszombat, 2009. április 11.

Megkülönböztetés és hivatástisztázás a Sarutlan Kármelita Világi Rendben

Ennek az előadásnak a lényege, hogy megválaszolja azt a kérdést, melyek azok az alapelvek, amelyek alapján felismerhető a Sarutlan Kármelita Világi Rendbe szóló hivatás? Kinek van hivatása, hogy világi kármelita legyen, és hogyan lehetséges különbséget tenni azok között, akiknek van erre hivatásuk és akiknek nincs? Azok a testvérek és nővérek, akik elhagyják a Rendet, nem azért mennek el, mert rossz emberek lennének. Az embereket nem azért küldik haza a kolostorból vagy a rendházból, mert erkölcsileg elfogadhatatlanok lennének. A Rend tagjának lenni olyan hivatást jelent, amit mindenki érdekében egyértelműen tisztázni kell. Ellenkező esetben a Rend, legyen szó akár a testvérekről, akár a nővérekről, akár a világiakról, elveszíti irányát, identitása zavarossá válik.

Szeretném bemutatni azt a személyt, aki a Katolikus Egyház gyakorló tagja, a Kármelhegyi Boldogasszony oltalma alatt él, Jézusról nevezett Szent Teréz és Keresztes Szent János ihleti életét, és elkötelezi magát a Renddel szemben, hogy Isten arcát keresse az Egyház és az egész világ javára. Ebben a meghatározásban hat olyan elemet különböztetek meg, amelyek együttesen azokat a tényezőket alkotják, amik arra készítetik az embereket, hogy a Kármel felé közeledjenek, egy formálisabb azonosulást keresve Rendünkkel.

Katolikus Egyház gyakorló tagja

„A Katolikus Egyház gyakorló tagja.” A római katolikust nem a latin rítushoz való tartozás határozza meg, hanem az, hogy ahhoz az egyetemes Egyházhoz tartozik, amelyben a legfőbb tekintély Róma püspöke, a pápa. A legtöbb római katolikus latin rítusú, de több más rítus is létezik a Katolikus Egyházon belül: maronita, malabár, melkita, ukrán (görög), stb. Mindegyik rítusban léteznek a Világi Rendnek közösségei. A Libanonban élő OCDS közösségek például a maronita rítushoz tartoznak. A „gyakorló” kifejezés meghatároz valamit arról a személyről, aki a Világi Rend tagja lehet. Az Eucharisziához való tudatos és őszinte lelkiismerettel való járulás lehet a katolikus hit gyakorlásának egyik próbája. Az Eucharisztia a katolikus hit és azonosság csúcsa. Az ég és a föld találkozási pontja. Ha tehát a csúcshoz járulhatunk, akkor az alacsonyabb szintekhez való járulás is megengedett lesz.

A múltban, a legtöbb esetben ezt meglehetősen egyszerű volt megállapítani. A Világi Rendbe jelentkezők általában rendi plébániákról, vagy Szerzeteseinkkel, Nővéreinkkel való kapcsolat útján

érkeztek, akik nekik a Világi Rendet ajánlották. A válasz nem volt még egy elterjedt szokás a katolikusok között. A legtöbb eset világos, behatárolható volt.

Ma ez már nincs így. A dolgok nem mindig egyértelműek. Ez az a pont, ahol a közösségek Lelki Asszisztense segítségére lehet a közösség Tanácsának a megkülönböztetésben. Mondok egy példát. Van egy személy, aki egy olyan Világi Rend közösségébe jelentkezik, ahol a Tanácsban néhányan őt személyesen is ismerik. Tudják róla például azt is, hogy második házasságban él, ennek ellenére rendszeresen részt vesz a Szentmisén úgy, hogy még a szentségekhez is járul. A közösség tisztán szeretne látni ez ügyben, még mielőtt a jelöltet a képzési időszakra bocsátanák.

Több lehetőség is adódhat esetében. Például az, hogy az Egyház érvénytelenítette az első házasságát; vagy pedig, a gyóntatójának beleegyezésével, második férjével úgy élnek együtt, hogy lehetséges legyen számukra a szentségekhez való járulás. A Lelki Asszisztens közreműködése ez ügyben letisztázhatja a kérdést. Anélkül, hogy túlzott részletekbe bocsátkozna – tiszteletben tartva a magánélethez és a jó hírnévhez való jogot, ami az Egyházban mindenkit megillet –, megadhatja a Tanácsnak azt a tájékoztatást, ami szükséges a döntés meghozatalához.

A Világi Rend jogilag a Sarutlan Kármelita Rendhez tartozik, mely a Római Katolikus Egyház egyik intézménye, és amely az Egyház törvényeinek van alávetve. Ezért szabályait a Megszentelt Élet Kongregációja hagyja jóvá. A nem katolikus keresztényeket, akiket vonz a Kármel lelkisége, természetesen szívesen fogadjuk, részt is vehetnek a közösség életében abban a formában, ahogyan a közösség jónak látja, de nem lehetnek a Kármelita Világi Rend tagjai.

Íme tehát a Világi Rend tag azonosságának első eleme: aki részt vesz a Katolikus Egyház életében. Ennél azonban sokkal többet takar a Kármelita Világi Rendhez való tartozás, hiszen a világban sok millió ember vesz részt a Katolikus Egyház életében, mégsem mutat semmilyen érdeklődést a Kármel iránt.

A Kármelhegyi Boldogasszony oltalma alatt él

Elérkeztünk a második elemhez – „a Kármelhegyi Boldogasszony oltalma alatt él.” Nem akármilyen Mária tisztelet jellemzi azt, akinek a Kármelita Világi Rendbe szól hivatása. Sok olyan keresztény van, aki nagyon buzgó Mária-tisztelő, akinek keresztény élete erősen máriás jellegű. Sok Ortodox, valamint a Magas Egyházhoz tartozó anglikán keresztény van, akik igen máriás lelkülettel élnek. Sok olyan katolikus is van, akik teljesen őszinte szándékkal viselik a Skapulárét és tisztelik Szűz Máriát, de nem érzik magukban a hivatást, hogy világi kármeliták legyenek. De vannak olyanok is, akik éppen a Mária, a Skapuláré és a rózsafüzér iránti áhítat miatt jönnek a Világi Rendbe, azonban nincsen hivatásuk arra, hogy a Világi Rend tagjai legyenek.

Szívében megőrizni – ez a Boldogságos Szűz Mária ama sajátos jegye, amely hajlam formájában jelen kell, hogy legyen abban a személyben, akinek a Kármelbe szól hivatása. Mária szívébe vésve őrizte, fontolgatta Fia szavait – ezt a tényt Szent Lukács kétszer is megemlíti

evangéliumában (Lk 2, 19; 51). Természetesen, a máriás élet és lelkiesség minden más formája is jelen lehet: skapuláré tisztelet, rózsafüzér, stb., de ezek csak másodlagos jelentőségűek a Mária-tiszteletben. Szűz Mária imaéletünk, elmélkedő imánk példaképe. A világi kármelita egyik – sőt, talán a legalapvetőbb – jellemzője az, hogy vágyakozik arra, hogy megtanuljon imádkozni, vonzódik az elmélkedésre, az elmélkedő imára.

Gyakori tapasztalat, hogy sokszor olyan személy szeretne a Világi Rend tagja lenni – néha akár egyházmegyesi pap is –, aki igen buzgó Mária-tisztelő, gyakran zarándokolt már el a világ különböző máriás kegyhelyeire, esetleg naprakészen informált a Szűzanyának tulajdonított összes jelenésről és üzenetről, szaktekintélye a különböző máriás mozgalmaknak. Gyakran megesik azonban, hogy az ilyen személyeknél a szívben való fontolgatás legcsekélyebb hajlama sem fedezhető fel. Szeretnének viszont rövid időn belül „tanító mesternek” lenni a Szent Szűzre vonatkozólag, egy teljesen nem-kármelita máriás lelkiséget próbálva bevezetni a közösségbe. És ha az illető személy történetesen pap, nagyon nehéz lesz az adott világi kármelita közösség számára kivédeni a saját szűzmáriás életétől idegen behatást. Léteznek más máriás közösségek és mozgalmak, amelyekben az illető tökéletesen megtalálhatja a maga helyét, azonban ne a Világi Rendben keresse azt!

Ezenkívül a Terézi Kármelita Családban létezik már egy hely azon személyek számára is, akiknek a Kármelhegyi Boldogasszony Skapuláréja máriás tiszteletük elsődleges formája: a Skapuláré Társulat.

Egy világi rendi tag számára Szűz Mária a szemlélődő életformához való hozzáállás példaképe. Vonzza és arra ihleti a kármelitát, hogy Fia és az Ő Titokzatos Testének, az Egyháznak misztériumát a szemlélődés által megértse. Ő vonzza az embereket a Kármelbe. A képzési programban pedig, amivel a jelölt találkozik, amikor belép a Kármelbe, a személyben ezt az irányt kell fejleszteni. Ezt jelenti tehát a második megkülönböztető elem: – „a Kármelhegyi Boldogasszony oltalma alatt él.”

Jézusról nevezett Szent Teréz ihleti életét

„A Világi Rend tagja, aki a Katolikus Egyház gyakorló tagja, a Kármelhegyi Boldogasszony oltalma alatt él, Jézusról nevezett Szent Teréz és Keresztes Szent János ihleti életét...”

Íme a harmadik elem. Mindkettőjüket említettem: Szent Terézt és Szent Jánost, de rögtön ennek a szakasznak az elején meg szeretném jegyezni, hogy közülük számítom még a Gyermekek Jézusról nevezett Szent Terézt, Szentháromságról nevezett Boldog Erzsébetet és a Keresztről nevezett Szent Terézia Benediktát (Edith Stein) is idevehetjük, de Szent Teréz és Szent János központi fontosságúak maradnak e téren.

Miközben a kármelita hagyomány összes nagy alakjára gondolok, kiemelem Jézusról nevezett Szent Teréz fontosságát, akit mi, kármeliták, hagyományunkban Szent Anyánknak hívunk. Ennek oka, hogy ő kapta meg a rendi karizmat. Sokfelé a világon Terézi Kármelitáknak hívnak minket. Keresztes Szent János kezdettől fogva Szent Teréz munkatársa volt a Kármel karizmatikus megújításában, újjáalapításában, úgy lelkeségi, mint jogi vonatkozásában. Ezért hívjuk őt (Szent) Atyánknak. Számomra nehéz olyan kármelitát elképzelni, tartozzon a Rend bármelyik ágához, aki – életük, személyiségük, de legfőképpen írásaik hatására – ne vonzódna e nagy szentek egyikéhez vagy mindkettőjükhöz.

Szent Teréz írásai juttatják kifejezésre a Sarutlan Kármeliták karizmáját. A sarutlan kármeliták lelkeségének komoly szellemi alapjai vannak. Itt egy doktrináról van szó. A „doktrina” szó a latin *docere* szóból ered, ami azt jelenti, hogy „tanítani.” Aki sarutlan kármelita szeretne lenni, olyan személynek kell lennie, aki arra vágyakozik, hogy a Kármel nagy tanítómestereitől tanuljon: Szent Teréztől, Szent Jánostól és Kis Szent Teréztől, akik egyúttal az egyetemes Egyház doktorai is.

Tegyük fel, hogy valaki, aki buzgón szereti Szűz Máriát, iránta való tiszteletből és szolgálatkészségből hordani akarja a skapulárét, jelentkezik az egyik világi rendi közösségbe. Buzgó, imádságos ember, de minimális szinten sem mutat érdeklődést az iránt, hogy a Terézi Kármel lelkeségi műveit olvassa, tanulmányozza. Próbálkozik valamelyik kármelita egyházdoktorral, de nem sikerül azt végig olvasnia. Ebben az esetben szerintem egy derék személyről van szó, aki csatlakozhatna a Skapuláré Társulathoz, de akinek minden bizonnyal nincs hivatása a Kármeliták Világi Rendjébe.

A terézi Kármel képzésének „akadémikus” jellege is van. Annak, akinek a Kármelbe szól a hivatása, lelkeségét és kármelita önanonosságát intellektuálisan is meg kell alapoznia. A szerzetestestvérekhez és nővérekhez hasonlóan, a világban élő kármelita a Rendet képviseli. Az a kármelita, aki nem törekszik arra, hogy az imádság és tanulmányok által elmélyítse kármelita önanonosságát, idővel elveszíti azt, és így nem képes többé a Rendet képviselni, nevében nyilatkozni. Ahogy az ember időnként hallja egyik-másik kármelitát beszélni, sajnos az a benyomása, hogy az illető nem sokat haladt előre az idők folyamán, és még mindig abból él, amit annak idején hallhatott a képzés ideje alatt.

Ez a minimális intellektuális alap a további tanulás, képzés iránti nyitottság kezdetét képezi, mélyebb érdeklődést keltve a Szentírás, a teológia és az Egyház dokumentumainak tanulmányozása iránt. A lelki olvasmányok, a „*lectio divina*” és a tanulmányokra szánt idő adják a lelkiélet gerincét. A jó képzés a jó „információtól” függ. Amikor az információ, az ismeretanyag negatív jellegű, helytelen, vagy teljesen hiányzik, akkor a képzés megakad, vagy satnya, hiányos lesz, aminek az lesz az eredménye, hogy a kármelitában nagy összezavarodottság fog keletkezni. Ha egy ilyen rendtag – a helyzet nem szerencsés alakulása folytán – fontos szerephez jut egy OCDS közösségben,

akkor az egész közösség szenvedni fog miatta. Ilyen helyzet előfordul szerzeteseknél és világiaknál egyaránt.

Ez az akadémikus, értelmi alap nagyon fontos, de sajnos sok OCDS közösségben hiányos. Nem szükséges, hogy valaki értelmiségivé váljék ahhoz, hogy világban élő kármelita lehessen. Inkább arról van szó, hogy értelmesek legyünk az igazság keresésében, amikor igyekszünk jobban megismerni, megérteni Istent, önmagunkat, az imádságot, a Rendet, az Egyházat. Az engedelmisséget már hosszú idő óta összefüggésbe hozzák az értelemmel és a hit erényével. Az engedelmisség, ami megnyílást, nyitottságot jelent, készséget a hallásra (latinul *ob-audire*), a személy radikális hozzáállása, hogy túllépjen azon, amit ő maga ért és tud. Az edukáció szó szintén a latinból származik (*ex-ducere*, kivezetni). Szent Teréz úgy írja le a harmadik lakásban rekedt lelket, mint aki leblokkolt, képtelen tovább haladni. Egyik jellegzetessége ezeknek a „harmadik lakásban” leblokkolt személyeknek éppen az, hogy mindenkit oktatni akarnak, mert mindent mindenkivel jobban tudnak. A valóságban azonban engedetlen, magukba zárkózott, nem alakítható személyekről van szó, akik képtelenek a tanulásra, a továbbhaladásra.

...elkötelezi magát a Renddel szemben

A leírás negyedik eleme az, hogy „elkötelezi magát a Renddel szemben.” Sok olyan hívő katolikus van, aki Szűz Máriát tiszteli, sőt, Szent Teréz, Keresztes Szent János, vagy más rendi szentünk „szakértőjének” is mondható, de nincs hivatása a Kármelbe, még akkor sem, ha szemlélődő ember, esetleg remete, olyan személy, aki naponta hosszú órákat szentel az imának és szentjeink tanulmányozásának. Mi az, ami ezeket az embereket megkülönbözteti azoktól, akiknek az a hivatása, hogy világi kármelitaként kövessék közelebbről Krisztust?

Sem a lelkiség, sem a tanulmányok, vagy Szűz Mária tisztelete. Egyszerűen az, hogy a világi kármelita arra érez ösztönzést, hogy a Rendnek és az Egyháznak szentelje magát. Ez a fajta elkötelezettség, amely az Ígéreteken nyilvánul meg – azon kívül, hogy az illető személy életének egyik meghatározó eseménye –, egyházi, ill. rendi esemény. Bizonyos értelemben – nem megfélemlítve a személy életének családi, munkahelyi körülményeiről, és életével kapcsolatos felelősségeiről – elköteleződésével kármelitává válik.

Mint mondtam tehát, ez egy egyházi és rendi esemény. Ezért van az, hogy – az ígérettevővel együtt – az Egyháznak és a Rendnek is nyilatkoznia kell akkor, amikor elfogadják és jóváhagyják az illető jelölt elköteleződését, illetve az is, hogy az Egyház és a Rend határozzák meg az ígéret tartalmának feltételeit, keretét. Lehet, hogy valaki szeretné magát elkötelezni valamilyen téren, például a napi elmélkedésben, zsolozsma imádkozásában. De az Egyház a Renden keresztül meghatározza elköteleződés megértéséhez szükséges alapvető és általános irányvonalakat.

A világi rendtag a Kármelhez tartozik, a Kármel nem tartozik a világi rendtaghoz. Ezzel azt akarom mondani, hogy a Rendhez való tartozása által egy olyan új önazonossághoz jut, amely a

kereszttségben kapott önazonosságára épül, és ami számára fontos vonatkozási ponttá lesz. Ahogyan az Egyház vonatkozási pont a megkeresztelték számára (a megkeresztelt ember az Egyházhoz tartozik), úgy a világi kármelitának a Kármel lesz a vonatkozási pontja. Minél inkább „katolikussá” lesz valaki, annál inkább felfedezi az Egyház katolikus voltát. Minél kármelitábbá lesz valaki, annál inkább felismeri a Kármel katolicitását. Valóban, aki a Világi Rendben a Kármelnek szenteli magát, idővel rájön arra, hogy a Kármel katolikus önazonosságának lényeges elemévé vált. Az Ígéreték által válik valaki a Kármelita Világi Rend tagjává. Ezért az Ígéretekre való felkészülés nagyon fontos, mind a kezdeti, mind az állandó képzés ideje alatt.

A Rend felé való elköteleződés egyik fontos szempontja a helyi közösség iránti elköteleződés. Aki világban élő kármelita szeretne lenni, annak közösségépítőnek kell lennie, aki képes arra, hogy egy olyan közösségnek tagja legyen, amely egy közös célnak szenteli magát, hogy nyitott, érdeklődő magatartást tanúsítson a közösség tagjaival szemben, segítségükre legyen az imádságos élet keresésében és megélésében, és képes arra, hogy elfogadja a többiek segítségét. Ez azokra is érvényes, akik – különböző okoknál fogva – nem tudnak aktívan részt venni a közösségi életben. A közösség jövőjének építése érdekében ezt a szociális készséget tudatosan kell fejleszteni. Sokan ugyan introvertáltak, csendes személyiségek, ennek ellenére aránylag jó társasági emberek és képesek arra, hogy közösséget alkossanak. És vannak sokan, akik viszont eléggé extrovertáltak, mégis képtelenek arra, hogy közösséget alkossanak. Ebben a kérdésben használnunk kell a józan eszünket. Tegyük fel magunknak mindig a következő kérdést: vajon miben fogja segíteni az adott személy a közösséget tíz év múlva?

Az az eset is előfordul, hogy más egyházi mozgalmakhoz tartozó személyek jelentkeznek, mint például neokatekumenek, fokolárások, karizmatikusok, máriás papi mozgalomhoz tartozók. Amennyiben az ezekkel a mozgalmakkal való kapcsolat nem zavarja a Kármel iránti személyes elkötelezettségüket, és az illető személy nem vezet be a közösségbe olyan elemeket, amelyek ellentétesek az OCDS lelkeségével, akkor általában nincsen semmi probléma. A problémák ott kezdődnek, amikor valaki elvonja a közösséget eredeti szándékától, sajátos lelkiéleti stílusától. Néha akadnak annyira összezavarodott személyek, akik eljönnek a Kármelbe, és a Medjugorie-i Szűzanyáról beszélnek, majd elmennek egy medjugoriei imatálalkozóra, és ott a terézi imáról beszélnek.

A lényeg csak az, hogy ezekben az esetekben a Kármelita Világi Rendet kell választania, olyan formában, hogy – a többi mozgalmakhoz, csoportokhoz képest – az ide szóló elköteleződés legyen a legfontosabb.

Ennek a Kármelen keresztül élt Egyház iránti elköteleződésnek célja és tartalma van. Ezeket fejtem ki a világi kármelita leírásának utolsó két elemében.

... hogy Isten arcát keresse

A leírás ötödik eleme: „... hogy Isten arcát keresse.” Ez az elem fejezi ki az Ígéretek tartalmát. Ezt a lényeges elemet másként is megfogalmazhattam volna: „imádkozik”, „elmélkedik”, „lelkiéletet él.” Azért a címben szereplőt választottam, mert az egy szentírási kifejezés, amely nagyon jól megfogalmazza a szemlélődés természetét: egy rácsodálkozó tekintet Isten szavára és műveire azért, hogy Őt jobban megismerjük, megszeressük, és Neki szolgáljunk. A szemlélődés a kármelita életében Istent állítja középpontba, felismerve azt, hogy Tőle származik minden, maga a szemlélődés ajándéka is, amelyet nem lehet megszerezni csupán gyakorlással. Ez a személyes életszentség melletti elköteleződés. A világban élő kármelita szeretné látni Istent, megismerni Őt, és tudja, hogy ehhez az imádság, a szemlélődés mennyire fontos. Az Ígéretek által egy új életformára kötelezi el magát, amelyben személyét és életmódját Jézus Krisztus követése határozza meg.

A világban élő kármelita élete szemlélődő életté alakul. Az erények növekedésével, amelyek a lelki fejlődést kísérik, életstílusa fokozatosan változik. Lehetetlenség úgy megélni egy imával, elmélkedéssel és tanulmányokkal átszőtt életet, hogy az ember ettől át ne alakulna. Az új életforma az élet más részét is átjárja. A Világi Rend házaspáros tagjainak többsége azt tapasztalja, hogy a Kármelita Világi Rend iránti elkötelezettsége gazdagítja házassági, családi, munkahelyi elkötelezettségét is. Azok a világi rendi férfiak és nők, akik dolgoznak, munkahelyükön az igazságosság iránti új erkölcsi elkötelezettséget tapasztalnak meg. Az egyedülállók, özvegyek vagy elváltak számára az életszentségre való törekvés a kegyelem és erő forrásává válik ahhoz, hogy elkötelezetten, céltudatosan élhessék meg mindennapjaikat. Isten arcának keresése ilyen közvetlen eredményeket hoz.

A Kármel lényege az imádság? Sokszor hallottam vagy olvastam már ezt a kijelentést. Soha nem vagyok azonban biztos benne, miként kellene rá válaszolnom. Nem azért, mintha nem tudnám, mi az imádság, vagy mert nem lennék meggyőződve arról, hogy az imádság igen fontos minden kármelita számára. Inkább azért, mert nem tudom, mit is ért alatta az, aki ezt mondja, vagy írja. Ha az imádságot úgy fogják fel, mint a személyes életszentség egyik elemét, egy valódi lelkiismeret keresést, amely elismeri Isten felsőbbbbségét, uralmát a világ felett, és keresi az Ő akaratát, akkor igen, egyetértek ezzel az állítással. Ha azonban azt állítják, hogy egyszerűen az imaidőkhöz való hűséggel eleget teszek minden kármelita kötelességemnek, és semmi egyebet nem kell kármelitaként tennem, akkor nem, nem értek vele egyet. A személyes életszentség nem ugyanaz, mint az életszentségre való személyes törekvés. Az Egyház megkeresztelt tagja számára az életszentség sohasem öncélú, önmagára összpontosító, hanem mindig egyházi jellegű. Soha nem lehetek saját életszentségem megítélője (*Nemo iudex in causa suo*).

Az erények gyakorlata által szentelődöm meg, ez pedig annak eredménye, hogy imádságos étellel keresem Isten akaratát. Ez a kármelita „titok”: nem az imádság tesz bennünket szentté. Az imádság a keresztény (kármelita) életszentség lényeges eleme, mert az Istennel való gyakori kapcsolatot teremti meg, ami által képesek vagyunk hűségesek maradni Hozzá. E kapcsolat által

Istennek lehetősége van saját akaratát kinyilvánítania, és azt meg is valósítania bennem. Életem ilyen formában Isten jelenlétének és jóságának hirdetője lesz az egész világ számára. Az imádságban megvalósuló Isten-kapcsolat nélkül nem tudom Őt megismerni és másokkal megismertetni.

Isten arcának kereséséhez az Ő tanítványává kell lennem, ami egy hihetetlen nagy adag (ön)fegyelmet, a szó eredeti értelmében vett *disciplinát* (aki tanul) feltételez. Be kell ismernem, hogy mindig csak tanuló maradok. Soha nem lesz belőlem mester, tanító. Mindig meglepnek Istennek a tettei, amiket a világban végbe visz. Isten mindig misztérium marad. Örömmel keresem és fedezem fel létének nyomait – egyedülálló vagy családos, munkás vagy nyugdíjas – életem eseményeiben. Ezek a nyomok azonban csak az imádság által válnak láthatóvá, amikor a szívemmel szemlélem őket. Az életszentségre való meghívás égető vágyként van jelen annak a szívében és elméjében, aki elhivatottságot érez a Kármelita Világi Rendbe. A Világi Kármelitának el kell köteleződnie az életszentség keresésének irányában. A Világi Kármelita vonzódik az imádsághoz, az imában otthon és identitást talál.

Az imádság, az életszentségre való törekvés, az Úrral való találkozás a Világi Kármelitát egyre jobban beépíti az Egyházba, és így, az Egyház elkötelezett tagjaként, élete egyre egyházasabb jellegű lesz. Az imaélet, miközben növekszik, gyümölcsöket terem, mind személyes életében (az erényekben való növekedés), mind egyházi, közösségi életében (apostolság).

Az Egyház és a világ javára

Ez elvezet a leírás hatodik eleméhez: „az Egyház javára.” Ez a hatodik elem jelenti az igazi újdonságát annak a szerepnek, amit a Világi Kármelita a Rendben és az Egyházban betölt. Ennek egyre jobb megértését a világi híveknek az Egyházban betöltött szerepéről szóló teológia fejlődése, ill. e teológiának a Rend életére való alkalmazása tette lehetővé. Kezdve a II. Vatikáni Zsinatnak a *Világi hívek apostolságáról* szóló dokumentumával, amit a Világi hívekről (laikusokról) illetve a Megszentelt életről szóló szinódusok (1986 és 1996) elmélyítettek a *Christifideles laici*, ill. *Vita Consecrata* című dokumentumokban, az Egyház folyton hangsúlyozta annak fontosságát, hogy a világi hívek jobban elköteleződjenek az Egyház és a világ szolgálatában. Szent Terézia Anyánk meg volt győződve arról, hogy az imádságot egyedül az erények növekedése teszi hitelessé, hogy egy igazi imaélet elmaradhatatlan gyümölcsei a jó tettek, jó művek születése.

Néha hallom egyes világi kármelitáktól, hogy a világi kármelita egyetlen apostolsága az imádság. Az „egyetlen” szó az, ami hamissá teszi ezt a kijelentést. Ha imádságos és engedelmes lelkülettel olvassuk az Egyház dokumentumait, akkor rájövünk, hogy a világi hívő szerepe az Egyházban megváltozott. Az Életszabályok azt állapították meg, hogy minden világi kármelitának szükséges, hogy valamilyen egyéni apostolsága legyen. A *Cristifideles laici* a közösségi apostolság fontosságát hangsúlyozza az egyházi társulások számára, márpedig az OCDS egy ilyen intézmény.

Sok világi kármelita, amikor a közösségi apostolságról hall engem, azt hiszi, hogy egy olyan fajta tevékenységre gondolok, amely a teljes közösséget érinti, és amely naponta sok időt vesz igénybe. Egyáltalán nem ezt jelenti a „közösségi apostolság”. A *Cristifideles laici* 30. paragrafusa megállapítja a világi társulások „egyháziasságának” alapvető ismertetőjegyeit, felsorolva ezek gyümölcseit is. Az egyházi társulások apostolságának elsődleges gyümölcse a megújult vágy az imádságra, az elmélkedésre, a szemlélődésre és a szentségi életre. Ezek olyan gyümölcsök, amelyek nagyon is illenek a Kármelhez. Hány embernek lenne igénye megismerni azt, amit egyházdoktoraink mondanak! Ha minden kármelita annak szentelné magát, hogy terjessze a Kármel üzenetét, mennyivel kevesebb embernek lenne annyira zavaros a lelki élete! Elég belépni egy nagy könyvesboltba, és megnézni, mennyi ostobaság sorakozik a polcokon a „misztika” címszó alatt.

Minden közösségnek közösségként is felelnie kell a következő kérdésre: mit tehetünk annak érdekében, hogy másokkal is megosszuk azt, amit a Kármelhez tartozásunk által kaptunk?

Mi mint kármeliták, úgy tudunk segíteni ezen az összevisszaságon, ha egyszerűen mások tudomására hozzuk azt, amit tudunk. Ez nem egy lehetőség, hanem felelősség. Kármelitának lenni nem egy kiváltság, hanem egy felelősség, úgy egyénileg, mint közösségileg.

Amint a lefelejtés is említettem, nem az egyes elemek azok, amelyek segítenek megkülönböztetnünk, hogy kinek van hivatása a Világi Rendbe, és kinek nincs. Ezen elemek kombinációjának van jelentősége.

Az OCDS új jogalkotása és a Kármelbe szóló hivatás

Nyolcszáz éve egyetlen dokumentum létezik a Kármel hagyományában, amelyet „Regula” néven ismerünk és ez nem más, mint Szent Albert Regulája (Szabálya). Ez a Regula, valamint a nyugati Egyházban Szent Albert, Szent Ágoston, Szent Benedek, Assisi Szent Ferenc és Szent Domonkos Regulái, és a keleti Egyházban Nagy Szent Vazul Regulája voltak a szerzetesi családok hivatalos szabályzatai az 1200-as évektől fogva. Szent Albert Regulája a Kármel mindkét (tehát mind a sarus, mind a sarutlan) hagyományában közös.

Az OCD testvérek hivatalos jogalkotási szövegeit Szent Albert Regulája és a Szentszék által jóváhagyott Konstitúciók alkotják, melyek arra szolgálnak, hogy irányt mutassanak miként éljük meg a Regula szellemiségét a mai időkben.

Az OCD nővérek hivatalos jogalkotási szövegeit Szent Albert Regulája és a Szentszék által jóváhagyott Konstitúciók alkotják, melyek arra szolgálnak, hogy irányt mutassanak miként éljük meg a Regula szellemiségét a mai időkben.

Az OCDS a történelem során más fejlődésen ment keresztül. Nem alkot a Kármelen belül egy független ágat. Ahogyan a Konstitúciók 41. pontja fogalmaz, az OCDS a Rendtől függő ág, azonban különálló identitással rendelkezik. A Konstitúciók, melyek jelenleg szabályozzák az OCDS-t, nem azonosak az 1974-ben írt Életszabályokkal. A Konstitúciók a Világi Rend fejlődését és evolúcióját tükrözik.

A Világi Rend története körülbelül hatszáz évvel ezelőtt vette kezdetét, amikor is Boldog Soreth János rendi Tanácsával és a testvérekkel együtt úgy döntött, hogy azt a lelkeséget, amely Izraelben, a Szentföldön született, majd Európában, a koldulórendi életben fejlődött tovább, meg kell osztani másokkal is. Így született meg a döntés az apácák és a világiak Rendjének létrehozására. Azelőtt, az 1400-as évek végéig csak kármelita szerzetestestvérek éltek. Ezért van az, hogy a Rend világi tagjaiként – bár ezt nem mindig értették meg teljesen, és most sem mindig világos – ti, világiak, a Rend tagjai vagytok.

A hatszáz évvel ezelőtt létrejött világi rendi csoportok általában olyan laikusok csoportjai voltak, akik egészen az 1900-as évek elejéig gyakorlatilag a szerzetesi kolostorokhoz tartoztak. Csupán az 1900-as évek elejétől alakultak meg olyan világi rendi közösségek, amelyek nem kapcsolódtak a szerzetesek kolostoraihoz. Ugyanis, általában az volt a meggyőződés, hogy az adja az apácáknak és a szerzeteseknek is sajátos identitásukat, hogy kolostorokban élnek. A világi

tagokat pedig a szerzetesi kolostorok segítő- vagy úgymond járulékos tagjainak tekintették. És általában így is értették őket.

A történelem folyamán, 1921 előtt Európa különböző részein eltérő szabályozások voltak érvényben, melyek országonként alakították az OCDS-t, vagy a Harmadrendet. A világ különböző részein azért voltak eltérő szabályozások érvényben, mert a Világi Rendet nem egy egységes szervezetként értelmezték. A sok szabály is előrelépést jelentett abban, hogy a világiakat, olyan laikus csoportnak tartsák, aminek mégiscsak létezik valamiféle jogalkotása. A jogalkotás identitást, jól megkülönböztethető érvényességet ad és világos meghatározottsághoz vezet. 1918-ban új Egyházi Törvénykönyv lépett érvénybe, és ennek az új törvénykönyvnek az egyik eredménye az volt, hogy a vallási közösségeknek meg kellett nevezniük a velük kapcsolatban álló laikusokat. E csoportok között voltak a testvérületek, konfraternitások, és azok a közösségek is, melyek valóban a Rend részét képezték. De a „Rend” akkoriban továbbra is csak a testvéreket és az apácákat jelentette.

A római Generális kérésére a Világi Rend 1918-ban próbálkozott először egy közös törvénykönyv megalkotásával, amelynek a Kézikönyv (*Manual*) címet adták. Ez az egyetemes és közös jogalkotásra irányuló első törekvés az 1918-ban kötelező érvényre emelkedő Egyházi Törvénykönyv alapján született meg.

A II. Vatikáni Zsinat után, 1974-ben a Rend felkért egy testvérekből álló nemzetközi bizottságot, hogy frissítse a Kézikönyvet (*Manual*-t). Ennek eredményeként tették közzé 1974-ben az Életszabályok című dokumentumot, melyet végül 1979-ben hagytak jóvá. Emiatt természetesen a Kézikönyv (*Manual*) érvényét veszítette, mert az Egyház az Életszabályokat hagyta jóvá.

Az ebben a dokumentumban használt „Regula” („Szabályok”) szó talán zavart keltő elnevezés volt, mert összetéveszthetővé tette ezt a dokumentumot Szent Albert Regulájával.

Mindenesetre ezt az 1979-es törvényalkotást az Egyház számos dokumentuma követte, melyek új megközelítéseket tettek szükségessé. Ezek az új dokumentumok a következők voltak: az új Egyházi Törvénykönyv (1983), a világi hívekről szóló *Christifideles Laici* (1987) kezdetű, illetve a megszentelt életről szóló *Vita Consecrata* (1997) kezdetű, zsinat utáni szinódusok iratai.

Ezeknek a dokumentumoknak eredményeképpen a Rendnek kötelező volt áttekintenie a világi tagokra vonatkozó jogszabályait, és összhangba hoznia azokkal a jogszabályokkal és teológiával, amelyet ezek a zsinat utáni egyházi dokumentumok fogalmaztak meg.

Felismerve a világiaknak a Kármel családjában és a Renden belül elfoglalt helyét, világossá vált, hogy a Világi Rend tagjainak is, a testvérekhez és a nővérekhez hasonlóan, Szent Albert Regulája és a Szentszék által elfogadott Konstitúciók kell, hogy legyenek a hivatalos jogalkotási dokumentumaik, amelyek módot adnak arra, hogy a Regula szellemiségét a mai idők szerint éljék meg.

Ezeket a Szentszéknek bemutatott Konstitúciókat véglegesen 2003. júniusában hagyták jóvá. A Konstitúciók teljes egészében felváltották az Életszabályokat, ahogyan korábban az is felváltotta a Kézikönyvet (*Manual*). Bárki, legyen az pap vagy világi, kármelita, vagy sem, aki mást mond, az téved. Ezek a Konstitúciók vajon tévedhetetlenek, vagy pótolhatatlanok? Egyáltalán nem. Minden bizsonnyal harminc, negyven vagy ötven év múlva újat kell majd szerkeszteni. Miért van ez így? Azért, mert a Konstitúciók természete az, hogy segítséget nyújtson a tagoknak (testvérek, nővérek és világiak) abban, hogy a Rend lelkiességét a világ szükségére adott válaszul éljék meg, ahogyan az Egyház azt jelzi és megköveteli.

Sokan közülünk még jól ismerik az Életszabályokat, és most meg kell ismernünk a Konstitúciókat is. A legtöbben azonban felfogásunkban még mindig az Életszabályok szerint gondolkodunk, mert erre neveltek bennünket. A Konstitúciók azonban előrelépést jelentenek a világi kármelita identitásban.

Önazonosságunk, értékeink, elköteleződésünk

Az identitást a Konstitúciók Előszava kiemeli: *„A Terézi Kármel nagy családja sokféle formában van jelen a világban. Magva a Sarutlan Kármeliták Rendje, amelyet a szerzetes testvérek, a klauzúrák nővérek és a világiak alkotnak. Ez egy és ugyanaz a Rend, ugyanazon karizmával. A Rend a Kármel hosszú történeti hagyományából táplálkozik, melyet Szent Albert Regulája, a kármelita egyházdoktorok és a Rend többi szentjének tanítása foglal össze.”*

„A világban élő kármeliták, a testvérekkel és nővérekkel együtt a Kármelhegyi Boldogasszony és Jézusról nevezett Szent Teréz Rendjének fiai és leányai. Ezért a szerzetes testvérekkel, nővérekkel együtt ugyanabban a karizmában osztoznak, amit mindenki a saját életállapotának megfelelően él meg. Egy családról van szó, amely ugyanazokban a lelki javakban, ugyanabban az életszentségre szóló meghívásban (vö: Ef 1,4; 1Pt 1,15) és ugyanabban az apostoli küldetésben részesül. A világiak a Rendet világi életük sajátos elemeivel gazdagítják” (LG 31, CL 9).

Az Egyház tagjai

„A Sarutlan Kármelita Világi Rend tagjai a Római Katolikus Egyházhoz tartoznak. Arra kaptak meghívást, hogy „Jézus Krisztus iránti engedelmisségben” éljenek, „barátságban azzal, akiről tudjuk, hogy szeret minket”, az Egyházat szolgálva. A Kármelhegyi Boldogasszony oltalma alatt, Avilai Szent Teréz, Keresztes Szent János és az Illés prófétáról szóló bibliai hagyomány ihletése szerint próbálják elmélyíteni a keresztségben kapott keresztyéni elkötelezettségüket.”

Most tehát az önazonosságotok a Szentszék által jóváhagyott Konstitúciókban megerősítést nyert. Nem vagytok a Rend kiegészítő tagjai. Nem vagytok a Rend segítő tagjai. Ti a Rend vagytok. A Világi Rend jelen van azokban az országokban is, ahol nem élnek testvérek és nővérek és

hihetetlen, milyen gyorsan növekszik. Kilencven országban a Világi Rend 40.000 tagja él, ami mára a Renden belüli jelenlétté fejlődött.

Az egyik dolog, amit a leggyakrabban kérnek tőlem az, hogy javasoljak egy képzési programot. Véleményem szerint azonban, a megkeresés inkább erre a kérdésre irányul: „Mit kell tennünk az első évben, a második évben, a harmadik évben, a negyedik évben, az ötödik évben?” A képzési program helyett tehát inkább azt akarják tudni, hogy mi az az információ, amelyet át kellene adniuk. Nekem volt már egy kialakított programom, de hezitáltam, hogy kiadjam-e, mert nem vagyunk tisztában azzal, hogy pontosan milyen is legyen egy képzési program.

Az egyik legkirívóbb hiányosság a képzési programokban, amelyeket láttam, hogy nagyon kevés hangsúlyt kap a képzés során pont az, ami a Világi Rend tagjává tesz: az Ígéreték. Ettől válsz a Világi Rend tagjává, nem pedig attól, hogy ismered Jézusról nevezett Szent Teréz, Keresztes Szent János lelkiségét, nem attól, hogy ismered az imádság lelkiségét, vagy hogyan használd a Bibliát a *Lectio Divinához*. Sokan használják, gyakorolják mindezeket a dolgokat és mégsem tagjai a Rendnek. És mivel az Ígéreték témája hiányzik a képzésből, sokan nem is tekintenek magukra úgy, mintha a Rend tagjai lennének. Ők magukra, mint kármelitákra tekintenek, de nem úgy, mintha a Rend tagjai. Én a Rend tagja vagyok, mert egy Tartományhoz tartozom, amely befogadott engem, ahol elköteleződtem, tehát azért vagyok kármelita, mert beágyazódtam ide.

Egy másik terület, ami hiányzik a képzési programokból, az a közösség lényegének valós megértése. Azért vagytok a Rend tagjai, mert egy adott közösséghez tartoztok, mert azonosultok másokkal, akikkel osztoztok az identitásotokban, és ezáltal egymást is megerősítitek.

Ennek szemléltetésére egy gyakran feltett kérdésre szeretnék most választ adni. Választ adni, magyarázatot adni és javaslatot tenni. A kérdés általában az Elnöktől, a Tanács egy tagjától vagy, az esetek többségében a képzés vezetőjétől hangzik el: „Atya, mit tegyünk azokkal a tagokkal, akik a Világi Rendbe jönnek, ugyanakkor más mozgalmakhoz, csoportokhoz is tartoznak? Karizmatikus, cönákulum találkozókra járnak, benne vannak medjugorjei imacsoportokban, a »Szűz szól a szeretett papokhoz« mozgalom tagjai? Hogyan magyarázzuk el nekik, hogy ez (mármint a Világi Rendhez tartozás) mást jelent, mint, hogy különböző csoportokhoz tartozunk?”

Megpróbálok gyakorlatiasan válaszolni erre a kérdésre. Milyen kötelezettségeket írnak elő a Konstitúciók a Világi Rend tagjának életében? Hat olyan kötelezettséget látok, amelyek részei a világi kármelita élet ritmusának. Ez a hat kötelezettség pedig időt és energiát kíván tőlünk.

1. Elmélkedés

A Kármelt az elmélkedéssel azonosítják. Az elmélkedés szót használom a szemlélődés helyett, mert tudjuk, hogy legtöbbször sokáig vár, mire Isten megadja a szemlélődés ajándékát. Tehát elmélkedünk, vagy elmélkedő imát végzünk, amennyiben ezt a kifejezést szeretnétek használni. Az elmélkedés a mindennapi áhítatunk a Kármelhegyi Szűzanya – az Elmélkedés Anyja

– inspirációjára. Ez az Istennel való kapcsolatnak az a formája, amely a Kármelre, a Kármel szeretetére, odaadására és az Istennel való kapcsolatára jellemző. Ezért is tettem ezt az első helyre, mert bárhol vagyunk is, ezt gyakorolhatjuk. Hagyományosan körülbelül harminc percet szánunk rá. Lehet úgy is beosztani, hogy délelőtt tizenöt percet, délután tizenöt percet, vagy egyszerre harminc percet szánunk rá. Néha lehet ez háromszor tíz perc is, a munkahelyi, családi időbeosztás, vagy egyéb dolgok függvényében. Gyakorlatiasnak kell lennünk, de tudatában kell lennünk annak, hogy az elmélkedés kötelességünk. És tudatosan szeretnénk is gyakorolni. Józanész – ez a Kármelita lelkiség. Az elmélkedés a mindennapi kötelezettségeink között az első helyen kell, hogy álljon, amely napjainkból harminc percet vesz igénybe. A Konstitúciók III., Az Isten megtapasztalásának tanúi című fejezete teljes mértékben az imádságról szól.

2. Laudes, Vesperás és amennyiben lehetséges, a Kompletórium

A Kompletórium elmondása, ahogyan a Konstitúciók is említi, opcionális. Sőt, mindezeket akkor kell elimádkoznod, amikor időd van rá. Ha nem tudod elimádkozni, akkor nem tudod! Sőt, az általam említett dolgok egyike sem tartozik a bűn kategóriájába, kivéve azt, amit az Egyház bűnnek tart. A testvéreknek és a nővéreknek napi két óra belső imájuk van, egy óra reggel és egy óra délután, ezen kívül elmondjuk még az Olvasmányos imaórát, a Laudest, a Napközi imaórát, a Vesperást és a Kompletóriumot, és a nővéreknek ezeken kívül még további két imaórájuk van. Miért van nekünk több és Nektek kevesebb? Miért? Azért, mert nektek családotok, munkahelyetek, vagy más kötelezettségeitek vannak, amelyeket Isten előbb fog rajtatok számon kérni.

Két okot mutatok be, ami miatt fontosnak tartom kiemelni a Zsolozsmát, mint imádságot. Először is, amikor a Laudest mondjuk, tudhatjuk, hogy a római pápa ugyanezt a Laudest imádkozta el kilenc órával korábban. Malajziában, a Világi Rend egy tagja ugyanezt hat órával korábban tette. Amikor egyedül vagy otthon, és mondod a Laudest, a Vesperást, vagy a Kompletóriumot, valójában nem egyedül végzed az imát, hanem másokhoz csatlakozva.

A másik ok az, hogy nem választasz olyan szövegeket, amelyek tetszenek neked, mert az nem ima, hanem önmagad vigasztalása. Hogyan reménykedhetsz abban, hogy megtérsz Isten akaratára, ha Isten szavát annyiban veszed, ahogyan az rezonál aktuális érzelmeidre? Azt a szöveget veszed át, amit az Egyház mond, felkínál és nyújt, és Neked ehhez kell igazítanod a lelkedet. Tehát, a Zsolozsmát használjuk arra, hogy a Szentlélek szavával a Szentírásban és az imádságban kiüresítsük önmagunkat. Így tehát, a Laudes, a Vesperás és a Kompletórium a napunkból körülbelül huszonöt percet vesz igénybe. Ha ehhez hozzávesszük még a harminc percnyi belső imát is, a napunkból már ötvenöt percet szenteltünk az imára.

3. Szentmise

A hierarchia sorát tekintve természetesen a Szentmise áll az első helyen, az a legfontosabb. De ahhoz, hogy részt vehessünk rajta, valahová el kell mennünk. A Laudest, a Vesperást, a Kompletóriumot, vagy a belső imát végezhetjük repülőn, otthon, vagy a munkába menet. Emiatt nem kell a templomba mennünk. Azonban, ha bizonyos gyakorisággal megyünk a Szentmisére és nemcsak vasárnaponként, amikor amúgy is kötelező, úgy attól a pillanattól kezdve, hogy reggel fölébredsz, elindulsz, elvezetsz a templomba, részt veszel a Szentmisén, hazavezetsz, beszélgetek, ez minimum negyvenöt percet, vagy talán egy órát, vagy még többet is igénybe vesz a napodból. Így tehát, harminc percet a belső imára, plusz huszonöt percet a zsolozsmára, negyvenöt percet a Szentmisére fordítasz, vagyis egy óra negyven percnél tartasz.

4. Mária

Mi az Egyháznak egy máriás Rendje vagyunk és lehet, hogy a Mária iránti odaadásunknak van valamilyen kifejeződése, amit – ha tehetünk – szeretnénk minden nap gyakorolni. A Mária iránti fő áhítatunk azonban az elmélkedésben fejeződik ki. Ebben azt szemléljük, ahogyan Mária gyakorolta azt – Szent Lukács Evangéliumában kétszer is megemlítette ezt – Krisztus életére tekintve és szívében elmélkedve róla. Ez a mi elsődleges máriás áhítatunk. Hordjuk a Skapulárét. Sokan naponta mondják a Rózsafüzért. Úgyhogy, akik ezt gyakorolják, nyugodtan adjanak hozzá még tizenöt percet a Rózsafüzér elmondására. Ez nem egy kötelező gyakorlat. A Rózsafüzér az áhítatnak egy kifejezési formája. Aki mondja a Rózsafüzért, az újabb tizenöt perc, tehát már egy óra ötvenöt percnél tartunk, és még mindig nem értünk a végére!

Azt próbáljuk elmagyarázni az embereknek, akik a Világi Rend tagjai szeretnének lenni, vagy maguknak a Világi Rend tagjainak is, hogy mik vagyunk, és hogy mit kell tenniük a csatlakozni kívánóknak. Milyen kötelezettségeink vannak? Ez az első négy dolog: Elmélkedés, Reggeli dicséret, Mise, Mária – ezek a mindennapi élet részét képezik a Világi Rend tagjai számára. A most következő további két elem egy kicsit más, mert nem része a mindennapi életnek, azonban, mondhatni, a Világi Rend tagjai számára energiaforrást jelentenek.

5. Közösségi alkalmak

Nagyon sok minden belefér a találkozóknak ebbe a kategóriájába: képzés, információ és testvéri közösség. A képzés, nemcsak az egyének képzését, hanem a közösségi képzést is magában foglalja. Ez nem olyan emberek egy csoportja, akik szeretik a Szűzanyát és a kármelita lelkiséget, hanem olyanok közössége, akik elkötelezték magukat egymás iránt. Az teljesen világos, hogy amikor Ígéretet teszel, azt a Közösségnek teszed. Betagozódtok a Közösségbe, mint annak tagjai.

Egy másik fontos szempont, amelyet a Konstitúciók említenek, hogy a Lelki Asszisztens nem azért van, hogy a Közösség Képzésvezetője legyen, hiszen feladata nem a Közösség tagjainak

képzése. Az ő feladata, ahogyan a Konstitúciók ezt rögzítik is, hogy támogassa és segítse az Elnököt, a Tanácsot és a Képzésvezetőt.

Ez része a közösségépítésnek, mert amennyiben a Közösség vezetői megértik, hogy mi a felelősségük és szerepük, akkor a Közösség formát ölt, formálódik ezáltal, és világossá válik az identitása, mint a tagok valódi közössége. A Tanácsnak megfelelően kell működnie, és mindenkinek fel kell ismernie, hogy a Tanács a Közösség vezetője, és nem az Elnök. A Tanács felett pedig a Tartományfőnök és fölötte pedig a Generális áll.

De ahhoz, hogy a Tanács betöltse szerepét, bizonyos módon kell működnie. A Közösség vezetőiként való szerepvállalásra a Tanács tagjait nevelni és képezni kell. Amikor a Tanács képzéséről beszélünk, a Tanáccsal és annak működési módjával kapcsolatban néhány dolgot meg kell érteni. Ha a Tanács tagja vagy, kötelességed a Tanács többi tagjával és a Közösséggel szemben tiszteletben tartani a Tanács diszkrécióját, titoktartását.

Ha egy Tanácstag a Tanácson kívül feltárja a jelöltekkel vagy más fontos ügyekkel kapcsolatos döntéseket, az a Közösségen belül megosztottságot eredményezhet, és elfojthatja azt a szabadságot, amelyet a Tanácstagoknak a Tanács ülésein érezniük kell. Hogyan hozhat a Tanács jó döntést, ha a Tanácstagok félnek megszólalni, félnek kifejezni magukat, mert attól tartanak, hogy véleményüket visszahallják? A diszkréció egy praktikus és szükséges szempont.

Az információra is szükség van. Ezeket képzési alkalmaknak nevezzük, de én inkább „információs alkalmaknak” hívnám, ahol a különböző képzési szakaszban levők számára az információ továbbadása történik. Ne feledjétek, hogy a kezdeti képzés három szakaszból áll: az aspiráns (a beöltözés előtt állóké), az első Ígéretre készülők két éves és a végleges Ígéretre készülők három éves szakasza. Bízom benne, hogy az első Ígéret előtti két év elegendő felkészülést jelent az Ígéretnek fontosságának és jelentésének megértése szempontjából. Nem csak az a fontos, hogy Szent Teréz mit mond az imáról és a Biblia használatáról. Ezt újra csak megismétlem, mert ez egy nagyon fontos pont arra vonatkozóan, hogy megértsük az Ígéretnek megtételének következményeit. A harmadik képzési szakaszban, amely három évig tart, a jelölt a végleges Ígéretre készül fel. Ezért vannak különböző szakaszai a különböző információk átadásának. Nem lehet mindent egyszerre átadni. Azokat, akik az aspiráns szakaszban állnak a képzésük során, nem lehet összevonni azokkal, akik a végleges Ígéretre készülnek.

Egyes közösségekben azt tapasztaltam, hogy mindenki, a legidősebbektől a legfiatalabbakig, beleértve azokat is, akik már letették végleges Ígéretüket, ugyanazon a képzési programon vesznek részt. Ez nem igazán jó képzés. Nem lehet összevonni azokat az embereket, akik a beöltözés előtt állnak, azokkal, akik a végleges Ígéretre készülnek. Ha matematikatanár lennék és az első osztályosokat összevonnám a nyolcadik osztályosokkal, a dolog nyilvánvaló okból nem működne. A Konstitúciók 36. pontja világosan fogalmaz: „a *Világi Rend életébe való fokozatos bevezetés...*”

Ezért fontos megérteni, hogy a képzés szakaszokban történik. Ez a Világi Rend életébe való fokozatos bevezetést jelent.

A jelöltség célja, hogy lehetőséget adjon a Közösségnek arra, hogy megfelelő módon megismerje a jelentkezőt. *„A kezdeti kapcsolatfelvétel után a közösség tanácsa egy komolyabb képzési időszakra bocsájthatja a jelöltet, amely általában két évig tart, és az első ígérethez vezet.”* (Konstitúciók VI, 36b.) A mi Közösségeink nem kármelita gyárak, ahová futószalagra téve képezzük az embereket, és amint a jelöltidő véget ért, automatikusan be kell lépniük a második periódusba. Hogy lehetne ez egy jó képzés?

Tehát, a Konstitúciók kifejezetten kimondják, hogy a Tanács felelőssége és feladata, hogy eldöntse, az illető készen áll-e a következő képzési szakasz megkezdésére, és előfordulhat az is, hogy a Tanács, vagy a személy nem áll készen. Ez tehát azt jelenti, hogy vagy elmennek, vagy el kell kezdeniük a következő szakaszt? Nem, előfordulhat, hogy szükség lehet még néhány hónapra. Amennyiben fix idővel számolsz, például a jelöltidő hat, vagy tizenkét hónapig tart hivatalosan, ez meghosszabbítható az eredeti idő felével, mondjuk három, vagy hat hónappal, attól függően, hogy mennyi ideig tart a jelöltidő. Ugyanez történhet a következő szakaszban is, ami két évig tart, de meghosszabbítható egy évvel. A harmadik periódus három évig tart, amely másfél évvel hosszabbítható meg. Ez hasznos lesz a Közösségeink számára, mert így a döntéshozatalra, valamint tagjaink tájékoztatására és képzésére fokozottan oda tudnak figyelni.

„Ennek a szakasznak a végén, a közösség tanácsának engedélyével a jelölt leteheti az első ígéretet.” (Konstitúciók VI, 36c.) Tehát a jóváhagyással a jelölt leteheti – figyeljétek meg az itt használt feltételes igeidőt –, azonban nem szükségszerű, hogy két év elteltével ígértételre hívják őt.

„A kezdeti képzés utolsó három évében elmélyültebben foglalkoznak a Szentírás, az Egyházi Dokumentumok, a rendi szentek, az imádság tanulmányozásával, és a Rend apostolságában való részvételre irányuló felkészítéssel. Ennek a hároméves időszaknak a végén a Tanács engedélyezheti, hogy a jelölt letegye a végleges ígéretet.” (Konstitúciók VI, 36d.)

Az egyik különbség a Konstitúciók és az Életszabályok között az, hogy ez utóbbiban a Lelki Asszisztensnek jogában állt vétót emelni a Tanács azon döntése ellen, ha valakit egyik képzési szakaszból a másikra bocsájtott. Ezek az idők elmúltak. Jelenleg a Tanács felelőssége, hogy meghozza a döntéseket és végre is hajtsa azokat. Nemcsak egyéneket képzünk, hanem Közösséget is alkotunk. Az a személy vajon tényleg a Közösséged tagja tud majd lenni? Nem az a kérdés, hogy képes-e imádkozni? Képes-e minden nap elmondani a Rózsafüzért? Hogy hűséges-e a mindennapi Szentmise-látogatásban? De képes lenne-e a Közösséged tagjává válni? Vajon képes-e kapcsolatot kialakítani a Közösség többi tagjával?

Ez ismét egy előrelépés a Sarutlan Kármelita Világi Rend tagja hivatásának megértésében. Közösséged van. Egy dolog a kármelita lelkiség ismerete és egy másik dolog a Rend tagjának lenni. Ez két különböző dolog. Remélhetőleg, a Rend tagjai ismerik a lelkiséget, azonban vannak a

lelkiségnek olyan szakértői is, akik nem tagjai a Rendnek, akik nem tudják, mit jelent a Rend tagjának lenni. Ismerhetik Szent Terézt és Keresztes Szent Jánost is, jobban tudják idézni őket, mint a legtöbben közülünk, de ez nem jelenti azt, hogy tudják azt is, hogy mit jelent Kármelitának lenni. Ti Kármeliták vagytok. Mi Kármeliták vagyunk. A Nővérek is Kármeliták.

Tehát, a Közösség részének lenni, a Közösség kialakításában részt venni, ez az, ami a találkozókön történik. Mert nektek, a Világi Rend tagjainak, olyan alkalmaitok vannak, ahol találkozhatok és beszélgethetek másokkal, és együtt döntéseket hoztok a Kármelita életetekkel kapcsolatban, és felelősek vagytok azért, hogy ennek a szerzetesi családnak a tagjaivá neveljétek magatokat. Ebben most nagy felelősséget kell vállalnotok. A Közösségekben, szerte a világon tett látogatásaim során azt fedeztem fel, hogy sok olyan világi rendi Közösség létezik, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy a Rendhez tartoznak.

Ez nem azért van, mert az őket képző papok nem értettek meg valamit a kármelita lelkiségből. Természetesen megértették a kármelita lelkiséget, azonban nem érezték meg mit jelent a Rend tagjának lenni.

Íme, egy példa Thaiföldről. Itt két világi rendi Közösség létezik az egyiknek nagyon nagy, 120 fős tagsága van. Én voltam az első olyan Sarutlan Kármelita pap, akivel ők, mint a Világi Rend tagjai találkoztak. Háromszor látogattam meg őket, mire végül megértették, hogy Rómából azért jövök, mert ők is oda tartoznak, ahová én is tartozom. Nekik nem volt kapcsolatuk a Renddel. Egy nagyon jó egyházmegyes papjuk volt, aki tanulmányozta a lelkiségüket és sokat is tudott a kármelita lelkiségről, de még ő se értette meg, hogy a Világi Rend tagjai egyúttal a Rend tagjai is.

Tehát képzés, információ és testvéri közösség, ez a három dolog, ami a közösségi alkalmakon történik. E találkozók nélkül a Rend szétesik, a Közösségeitek szétesnek. Azok, akik nem járnak az alkalmakra, megszűnnek tagok lenni, még akkor is, ha nevük továbbra is szerepel a tagsági listán.

6. Misszió

A Konstitúciók 25. pontja a szerzetesrendek azon felismeréséről szól, hogy – a történelmi események tükrében – nemcsak a lelkiség, hanem a Rend missziójának megosztására is szükség van. A „misszió” szót használom az „apostolkodás” kifejezés helyett, mert amikor ez utóbbit használom, az emberek hajlamosak elkezdni idegeskedni. Azt kérdezik „Fel kell hagynom a munkámmal, és el kell hagynom a családomat?” Tehát ezért használom a „misszió” szót.

A Kármelnek küldetése van. A Kármel küldetése, hogy megismerjük Istent, hogy Isten ismertté váljon. Ez a mi hivatásunk ajándéka. Ezt kapjuk azáltal, hogy Kármeliták vagyunk: Isten megismerését. De ez nem csak nekünk szól; azért kapjuk, hogy Isten megismerhetővé váljon. Van egy viszonylag új, két kötetes spanyol nyelvű könyv, Szent Teréz írásainak konkordanciája. Ebben a konkordanciában 810 alkalommal használja Szent Teréz a „szolgálni” igét spanyolul, amikor az

imaéletet akarja leírni. Mi Terézi Kármeliták vagyunk. Ne legyen valami olyan fantáziád Szent Terézről, amely eltávolítja őt a szolgálattól, attól, hogy másokért tegyen Istenért.

Amikor Kármelitának készültem, azt hittem, hogy elmegyek valahova egy kolostorba imádkozni. Azt nem tudtam, hogy ki fogja majd elmosogatni a tányérokat, de abban biztos voltam, hogy én imádkozni fogok. Ott van Szent Teréznél az az idézet, hogy cselekedeteket szeretne az Úr, cselekedeteket. Ő ezt a klauzúrában élő nővéreinek mondta. Isten azért adja kegyelmét nekünk, hogy megismerjük Őt az imaéletünkön keresztül, hogy cselekedjünk valamit. Imádság nélkül ezt nem tudjuk megtenni. A Konstitúciók harmadik fejezete teljes egészében az imáról szól.

A Konstitúciók negyedik fejezetének címe „Isten tervének szolgálatában.” A „szolgál” igének célja van, ez egy terézi ige, és akkor használja, amikor az imaéletről beszél. Ha ezt 810-szer használja akkor, amikor az imaéletről ír, ez esetben kell, hogy valami nagyon különleges legyen ezzel az igével kapcsolatban. A küldetés, amiben részt veszel az, hogy megismerd Istent – a Kármelita belső élet útján – azért, hogy Isten majd általad megismerhetővé váljon. Ez a te Kármelita küldetésed (apostolkodásod). Amikor a Világi Rend küldetéséről beszélek, akkor arról beszélek, hogy valamit közösségként teszünk, különösen, a testvérekkel együtt, a kármelita lelkiiség elterjesztése érdekében.

Tehát: elmélkedés, Laudes, Vesperás, Kompletórium, Szentmise, Mária-tisztelet, közösségi alkalmak és misszió: ez a hat dolog válasz azoknak, akik Kármeliták szeretnének lenni, de akik emellett több más csoporthoz is tartoznak. Ha Kármeliták akarnak lenni, ezek azok a kötelességek, amelyek a kármelita hivatás velejárói. Áldozatot jelent mindezeket nap mint nap megtenni, hogy életed ritmusába szövődjenek. Mindez időt és elkötelezettséget igényel és – ha jól akarod csinálni – kevés idő marad arra, hogy más csoportokban is részt vegyél. Vannak, akik úgy tekintenek a vallásos társulatokra, mintha azok egyfajta klubok lennének, de ez nem egy klub. Amikor a Rend tagjává váltál, nem egy klubhoz csatlakoztál.

Ezért szeretnék egy javaslatot tenni arra, hogy bekerüljön a Tartományi Statútumokba ez a megjegyzés: „Mindenkit szeretettel várunk a Világi Rend tagjai közé, kivéve azokat, akik más Világi Rendekhez tartoznak, és/vagy azokat, akik olyan más szervezethez tartoznak, amelynek tagsága gátolja őket abban, hogy a Világi Rend életében teljeskörűen részt vehessenek.” Ez Teréziánus! A Konstitúciókban tett előrelépések tehát előrelépést jelentenek a Világi Rendnek a Rend részeként való értelmezésében is. És ezt az előrelépést a Közösségekben tovább kell vinni. Törekednünk kell közösségi identitásunk megértésére, azért, hogy kibonthassuk a Rend testéhez való tartozás megértését is. Mi, a testvérek, és ti magatok is, sok tekintetben egyénekként tekintettünk önmagunkra. De az a struktúra, amit a Konstitúciók a Világi Rendnek ad, most olyan tagokként tekint Rátok, akik felelősséggel és kötelezettségekkel rendelkeztek a saját vezetésükért, saját döntéseikért, saját képességükért. És ez része annak, ahogy a Szentlélek mozgatja az Egyházat.

Már sokszor ismételtam a „Rend tagjai” kifejezést, mert hangsúlyozni szeretném azt a tényt, hogy azért vagytok Kármeliták, mert a Rend tagjai vagytok. Ez nem egy klubhoz való csatlakozás. És ahogyan már sokszor elmondtam: „*Kármelitának lenni nem kiváltság. Kármelitának lenni felelősség.*” Ez nekem és Neked is szól. A felelősség nem terhet jelent, hanem a válaszadásra való képességet jelenti. Karmelitákként tehát hivatásunk kegyelmét ezen a hat eszközön keresztül kapjuk meg, hogy válaszolni tudjunk a minket hívó Istennek, és válaszolhassunk annak a világnak, amelynek szüksége van arra, hogy megismerje Istent.

Egy új vízió – Karizmánk apostolkodása

Nem feladatom, hogy bemutassam a karmelita lelkiség elméletét, eszméjét, vagy az Egyház teológiáját a laikusok szerepéről. Előadásom célja, hogy rámutassak ezen elgondolások néhány gyakorlati vonatkozására és javaslatot tegyek a Világi Rend új jövőképeinek lehetőségeire, annak érdekében, hogy majd ez alkotmányos formában is kifejezhető lehessen.

Két idézettel szeretném kezdeni, az egyik Szent Anyánktól, Jézusról nevezett Szent Teréztől míg a másik, egy, a terézi-szentjánosi lelkiség iránt igen elkötelezett anglikán lelkésztől származik. Szent Teréz a Hetedik lakásnál így ír: *„Ez a célja az imának, leányaim. A lelki házasság arra szolgál, hogy cselekedetek s mindig újabb cselekedetek szülessenek belőle.”*

Truman Dickens anglikán lelkész egy könyvet írt, melynek célját annak előszavában foglalta össze. Ebben írta, azt szeretné, hogy „A szeretet olvasztótégelye” című könyve, amely a terézi-szentjánosi lelkiség áttekintését nyújtja, ne csak egy újabb elméleti értekezés legyen a lelki életről, hanem hogy gyakorlati hozzájárulást nyújtson *„korunk legsürgetőbb lelkipásztori problémájához: az embereket megtanítani imádkozni.”*

Tartsátok szem előtt ezt a két dolgot: Szent Teréz azt mondja, hogy az ima célja a jó cselekedetek születése, Truman Dickens pedig azt, hogy a legsürgetőbb lelkipásztori feladat az, hogy megtanítsuk az embereket imádkozni.

Terézi karizma

Fontos felismerni azt, hogy a terézi karmelita karizma három különböző életstílusban élhető meg. Melyik ez a három életstílus? A testvérek, a nővérek és a laikusok élete, akik az egyházi elköteleződésükkel alkotják az egyetlen, Sarutlan Kármelita néven ismert Rendet. A terézi karizma egy, de minden ágban másként élük meg.

A testvérek hivatása szemlélődő, kolduló és apostoli. Azért nevezzük koldulónak, mert olyan közösségekben kell éljenek, amelyek egy Tartományt alkotnak, azonban nem kötelező egy meghatározott kolostorban élniük. Tartományukon belül élhetnek különböző helyeken, illetve, bizonyos okok miatt akár más Tartományba is átköltözhetnek. A testvéreket azért nevezzük apostoliaknak, mert az Egyház szolgáltevéiként teljesítenek szolgálatot. A pappá szentelt testvéreknek, a szentelésükből adódóan kötelezettségük van arra, hogy szentségi szolgálatukat gyakorolják és hirdessék az Igét.

A nővérek hivatása szemlélődő, monasztikus és klauzúras, ők a kolostorból gyakorolják apostolkodásukat. Az ő életük azért monasztikus, mert elkötelezik magukat arra, hogy életüket egyetlen kolostorban éljék le. Ők soha, vagy csak kivételes esetekben költöznek, illetve akkor, amikor új kolostort alapítanak. Az Egyház törvényei kötelezik őket a pápai klauzúra betartására, ezért élnek a világtól elzártnan. Az Egyházért végzett imaszolgálat az a sajátos apostoli tevékenység, amit a nővérek gyakorolnak.

A világiak hivatása szemlélődő, laikus és apostoli. Ez abban nyilvánul meg, hogy a világiak arra kaptak meghívást, hogy a saját családi közösségükben vagy egyedülálló életállapotban éljenek a világban, egyúttal közösségeket alkossanak más világiakkal, akikkel ugyanabban a kármelita hivatásban osztoznak. Apostoli minden tekintetben, ahogyan a II. Vatikáni Zsinat és II. János Pál pápa is hangsúlyozta az *Apostolicam Actuositatem* és a *Christifideles Laici* dokumentumokban. A kármelita hivatás elmélyíti a személyes életszentségre való meghívást, amely ezáltal az apostoli szolgálat gyakorlásának eszközévé válik a világban.

A nővéreknek, a testvéreknek és a világiaknak közös a hivatásuk: a személyes életszentség elérése Jézusról nevezett Szent Teréz és Keresztes Szent János karizmatikus hagyományán keresztül. Ez a személyes megszentelődés az Egyház számára aztán kegyelmek és ajándékok forrásává, az apostoli szolgálat alapjává válik. Az apostoli szolgálat ennek szükségszerű gyümölcse. Az apostoli szolgálat nélkül meghíúsulnának a szerzetestestvérek, a nővérek, vagy a világiak életszentségre irányuló törekvései. Ami nem közös bennünk (ebben a három ágban), az az életmód, amellyel az életszentségre törekszünk. A terézi karizma egyik lehetséges meghatározása a következő lehet: Jézusról nevezett Szent Teréz élete és írásai által ihletve, Isten arcát keresni, hogy készen álljon az Egyház és a világ szolgálatára.

A szemlélődést a kolostortól jól meg kell tudni különböztetni. Gyakran abba a félreértésbe esünk, hogy úgy gondoljuk, a nővérek az igazi Kármeliták, mert ők kolostorban élnek, de mi, a többiek, bár mindent megteszünk annak érdekében, hogy utánozzuk őket, de mindezt csak egyszerűsített formában gyakoroljuk. Ez nem igaz. A terézi Kármelita karizma az egész Egyházé. Teréz, János, Lisieux-i Teréz az egyetemes Egyház doktorai, mert tanításuk az egyetemes Egyházra vonatkozik, és nem korlátozódik csupán a kolostori életre. A nővérek nem utánozzák a szerzetestestvéreket, vagy világiakat, a szerzetestestvérek nem utánozzák a nővéreket, vagy a világiakat és a világiak sem utánozzák a szerzetestestvéreket, vagy nővéreket. Hivatásunk kegyelme az, hogy bármilyen életállapotban is vagyunk, kármeliták vagyunk.

Általánosságban és e megkülönböztetés érdekében megkockáztatom azt mondani, hogy a legtöbben, akik a kolostorokban élnek, még mindig várnak a szemlélődés kegyelmére, és a szemlélődők nagy többsége viszont nem kolostorban él. Minden kármelita, éljen bármilyen életállapotban, vagy legyen bármi is a hivatása, arra kapott meghívást, hogy „éjjel-nappal az Úr törvényein elmélkedjen.” Ez a karizma által megszabott felelősségünk, de ami még fontosabb,

hivatásunk belső szükségleteiből fakad. Azt mondanám, hogy ez az igény, hogy „*éjjel-nappal az Úr törvényein elmélkedjünk*” pontosan az a belső erő, ami bennünket a Kármelbe hozott. A nővérek kolostora az Egyház által támasztott követelmény, abból a célból, hogy megvédje azt az életstílust, amelyben a nővérek tökéletesebbé tehetik az Úr hívására adott válaszukat. Istennek célja van azzal, hogy erre a hivatásra hív meg bennünket.

Istennek célja van azzal, hogy erre a hivatásra hív meg bennünket

Szent Teréz és a többi karmelita szerző írásai megerősítik, hogy Istennek szándéka van azzal, hogy elhívjon minket a szemlélődésre. És Isten céljai mindig túlmutatnak önmagunkon és saját szándékainkon. Az Egyházon és a Renden belüli hivatás megkülönböztetésekor két kérdést szükséges feltenni. Az első kérdés úgy hangzik, hogy miért szeretnél karmelita lenni? Mindannyiunknak, szerzetestestvéreknek, nővéreknek és világiaknak megvan erre a személyes és egyéni válaszuk. A második kérdés pedig az, hogy miért akarja Isten, hogy karmelita légy? Erre a kérdésre a válasz úgy születik meg, hogy megértjük az Egyháznak a megkeresztelt személyek különböző életállapotaival kapcsolatos tanítását. Ha ezt a világi hivatásra vonatkoztatjuk, világosan meg kell érteni a laikusok identitását az Egyházban és helyüket ebben a rendi családban. A második kérdésre a válasz nem egyéni és nem személyes. A válaszadás „intézményi” abban az értelemben, hogy erre a kérdésre a válasz a személyen kívülről érkezik. Az a Rend felől jön. Ez a második kérdés és válasz oly módon megtisztítja és tökéletesíti személyes indítékainkat, hogy beteljesüljön az, amit Isten kíván tőlünk. Emellett ez egy élethosszon át tartó folyamat.

Az Egyház hívása

Annak érdekében, hogy jobban megismerhessük a terézi karizmát az Egyház és a mai korunk szükségleteinek összefüggésében, azt gondolom, hasznos lenne idézni az Egyház álláspontját, amely a világiakról szóló szinódus tárgyalt és a *Christifideles Laici* zsinati utáni dokumentumban fogalmazott meg. Itt három konkrét szöveget idézek.

Az első szöveg a „karizma” szó meghatározását adja:

„Mind az egészen rendkívüli, mind az egyszerűbb és egészen kicsi karizmák tehát a Szentlélek kegyelmei, melyek közvetlenül vagy közvetve, de az Egyház javára adatnak azáltal, hogy az Egyház épülésére, az emberek javára és a világ ínségeinek enyhítésére vannak rendelve.” (CL 24.)

Amennyiben karmelita hivatásunk valóban a Szentlélek karizmája, ahogyan ez igaz is, és ahogyan ezt az Egyház is elismeri, akkor fel kell tennünk magunknak a kérdést és ki is kell tudni fejeznünk magunkat a törvényhozásainkon keresztül, hogy egyházi karizmánk mennyire hasznos „*az Egyház épülésére, az emberek javára és a világ ínségeinek enyhítésére vannak rendelve.*” (CL 24.)

A második bemutatásra kerülő részlet egy konkrét utalás azokra a világi csoportokra, amelyeket jogilag a szerzetes családokkal azonosítanak.

„Az utóbbi időkben a világi Krisztus-hívők egymás közötti társulásai rendkívül változatos, életerős és gazdag formákat öltöttek. Bár az Egyház történelme folyamán a hívők társulásai bizonyos módon mindig virágoztak, amint azt a számtalan konfraternitás, harmadrend és mindenféle segítőegylet tanúsítja, a legutóbbi időkben mégis sajátos fejlődés tanúi lehetünk. Ez tűnik ki a sokféle egyesület, társulások, csoportok, közösségek, mozgalmak születéséből és terjedéséből. A világi hívek társulásainak új korszakáról beszélhetünk, minthogy „ma a hagyományos társulások mellett és gyakran azok gyökereiből sarjadva más, új mozgalmak és új társulások születnek, sajátos arculattal és céllal: ily nagy az erőforrások gazdagsága és sokfélesége, melyekkel a Szentlélek az egyházi életet táplálja, ily változatos világi híveink találékonysága és nagylelkűsége az új kezdeményezésekben.” (CL 29.)

A Szentatya úgy fogalmazott, hogy *„a legutóbbi időkben mégis sajátos fejlődés tanúi lehetünk.”* Mi ez a legutóbbi idők „sajátos fejlődése” a Kármelhegyi Boldogasszony és Jézusról nevezett Szent Teréz Világi Rendje számára? Úgy gondolom, hogy ez a sajátos fejlődés az a lelkipásztori feladat, amelyre Truman Dickens utalt, és a laikusok felelőssége abban, hogy részt vegyenek a világ evangelizálásában. A világnak szüksége van arra, amit a Kármel fel tud kínálni, és a Kármel felelőssége, hogy átadja üzenetét a világnak. Elmúltak már azok az idők, amikor mindenben a papokra támaszkodtak! Ezzel talán a legtöbben közületek már szembesültek. Minden hivatás felelősséggel jár. Kármelitanak lenni nem egy lelki időtöltést jelent, hanem lelki felelősséget!

A harmadik szöveg (CL 30) azért nagyon fontos, mert világosan kifejezi, mit remél az Egyház világi csoportok együttműködésétől.

„Nincs ellentétben az egyesülési szabadsággal, hanem az Egyház közösségéhez és küldetéséhez tartozik, hogy világos és pontos ismertetőjegyek alapján meg lehessen ítélni és föl lehessen ismerni a világi hívők ilyen társulásait. Ezek az „egyháziasság ismertetőjegyei”.

A világi Krisztus-hívők társulásainak megítéléséhez az Egyházban összesítve a következő alapvető ismertetőjegyek szolgálnak:

– *Bármely keresztény hívő hivatásában az elsőség az életszentségé, mely „a kegyelemnek azokban a gyümölcsseiben mutatkozik meg, melyeket a Szentlélek a hívőkben hoz létre”, akik így növekednek a keresztény élet teljességében és a szeretet tökéletességében.*

Ebben az értelemben a világi hívők bármely egyesülete arra hivatott, hogy az Egyházban a mindig nagyobb szentség eszköze legyen, támogatván és sürgetvén, „hogy tagjaik gyakorlati élete és hite között szoros legyen az egység. „

– *Felelősség a katolikus hit megvallásáért, mely által a keresztények befogadják és hirdetik az igazságot Krisztusról, az Egyházzal, az emberről, a hitet tekintéllyel magyarázó egyházi tanítóhivatalnak engedelmességgel. Ezért a világi Krisztus-hívők társulásának olyan sajátos helyé kell válnia, ahol a hit hirdetése és előadása, valamint a hitre nevelés a katolikus hit egész teljességében történik.*

– *Tanúságtétel az erős és mély meggyőződésen alapuló közösségről, fiú kapcsolatban a római pápával, aki az egyetemes Egyház egységének „örök és látható princípiuma és alapja”, és a püspökkel, aki „a részegyházban az egység látható princípiuma és alapja”, úgy, hogy „az Egyházban az apostoli intézmények kölcsönösen nagyra becsüljék egymást”.*

A pápával és a püspökkel való közösségnek a hűséges engedelmségben kell kifejezésre jutnia mind tanításuk elfogadásában, mind a lelkipásztori rendelkezéseik végrehajtásában. Ezenkívül az egyházas szellemű közösség megköveteli, hogy a világi hívők csoportosulási formáinak törvényes pluralitását elismerjék az Egyházban, egyszersmind ezen csoportosulásokban legyen meg a kölcsönös együttműködés készsége.

– *Azonosulás az Egyház apostoli célkitűzésével és részvétel az apostoli munkában, melynek célja „megnyerni az evangéliumnak és megszentelni az embereket, s kialakítani bennük a keresztény lelkiismeretet, hogy képesek legyenek az evangélium szellemével átítani a közösségeket és környezetüket.” E szempontból a világi hívők mindenféle társulásától és mindegyiküktől egyenként megköveteltetik az a missziós lelkesedés, mely az új evangelizáláshoz alkalmas munkatársá teszi őket.*

– *Elkötelezett jelenlét az emberi társadalomban, az Egyház társadalmi tanításának fényében a teljes emberi méltóság szolgálatára.*

Ebben az értelemben a világi hívők társulásai váljanak az eleven részvétel és szolidaritás áramlatává, hogy magában a társadalomban az igazságosság és a testvériség sajátos föltételei mindinkább megteremtődjenek.

A főntebb előadott alapvető ismertetőjegyeket a konkrét gyümölcsök igazolják, melyek a különböző társulások életét és munkáját kísérik, például a következők: az imádság megújult érzéke, a szemlélődés, a liturgia és a szentségek szeretete; törekvés a keresztény házasság, a szolgálati papság és a szerzetesség hivatásának fölbresztésére; készséges részvétel az egyházi tevékenységekben mind helyi, mind nemzeti, mind egyetemes szinten; hitoktatói buzgóság és pedagógiai előkészület az emberek hitbeli jártasságának gyarapítására; erőfeszítés azért, hogy a keresztény jelenlét a társadalmi élet minden fokán biztosítva legyen; a szeretetet, a kultúrát és lelkiiséget támogató művek alapítása és segítése; a gazdagságtól független, evangéliumi módon szegény

lelkület, melyből mindenki iránt bőkezűbb szeretet fakad; megtérés a keresztény életre és az eltávolodott megkereszteltek visszatérése a közösségbe.”

Szolgálat és apostolkodás

Amennyire elmondhatjuk, hogy az első három kritérium jelen van a Világi Rend struktúrájában, annyira szorul pontosabb magyarázatra az utolsó két kritérium. Ezeknek az egyházi alapelveknek a lényege nem a tagok egyéni apostolkodásában, hanem a csoport vagy a Közösség apostolkodásában áll. A *Christifideles Laici*ban újra és újra megfogalmazott gondolat nem más, mint a csoportnak az evangelizálásában való részvétele. A Zsinat, valamint a világban és az Egyházban az elmúlt harminc évben bekövetkezett változások előtt a világiaknak az Egyház apostolkodásában való részvételét általában a papság és a szerzetesek apostolkodásának mintegy kiegészítőjeként tartották számon. A Zsinat, és különösen is a *Christifideles Laici* dokumentum publikálása óta a Szentlélek működése az Egyház struktúráival való együttműködésben egy koncentráltabb részvételre ösztönzi a laikus csoportokat a világ evangelizálása érdekében. Ha ezt az elvet Kármelre és a Kármel Világi Rendjére alkalmazzuk, megállapíthatjuk, hogy nagyobb együttműködésre van szükség a karizmánk apostolkodásában. Minden hivatás egyházi jellegű, amely az egész Egyház javára szól. Ha megkaptad a hivatás kegyelmét a Kármelben, az azért van, hogy továbbadd azt, amit kaptál. Oszd meg ezt a kegyelmet gyermekeiddel, szüleiddel, testvéreiddel, szomszédaiddal, munkatársaidal, honfitársaidal, akiknek szükségük van arra a kegyelemre, amit kaptál. Ismétlem, hogy a kérdés nem csak Rád, mint individuumra vonatkozik. A kérdés a közösségeitekhez, vagy testvériségeitekhez szól: Mit tehetünk Mi, mint a Kármeliták közössége, hogy megosszuk az Egyházzal és a világgal Jézusról nevezett Szent Teréz és Keresztes Szent János lelkiségét?

Elfogadva az Egyház hívását, melyet a *Christifideles Laici* dokumentumban az egyházi alapelvekről fogalmazott meg (CL 30), mit kíván ez a felhívás a Kármelhegyi Boldogasszony és Jézusról nevezett Szent Teréz Világi Rendjétől?

Hogyan fejezzük ki egyenként az egyháziág öt alapelvét az OCDS jogszabályaiban?

A *Christifideles Laici* dokumentum 30. fejezetében megfogalmazott gyümölcsök közül az első: „*az imádság megújult érzéke, a szemlélődés, a liturgia és a szentségek szeretete.*” Hogyan szolgálhatják az OCDS közösségei az Egyház és a világ szükségleteit azáltal, hogy ezeket a gyümölcsöket kármelita hivatásuk „valódi gyümölcsevő” teszik?

Ahogy az előadásom elején említettem, nem azért vagyunk itt, hogy megvitassuk az Egyháznak a világiak teológiájáról szóló elméleteit. Azért vagyunk itt, hogy megértsük, hogyan fejezzük ki törvényeinkben a világiak karizmájának gazdagságát és felelősségét, akik arra kaptak meghívást, hogy Jézusról nevezett Szent Teréz lelkiségét az Egyház szolgálatában éljék meg. A terézi kármelita karizma egyik összetevője a remeteség. Egy összetevő benne kontemplatív. Egy

összetevő benne a szolgálat. Egy összetevő benne közösségi. Egy összetevő benne Máriás. Arra kérlek benneteket, hogy ne tegyetek Ígéretet pusztán egy vagy két összetevőre úgy, hogy a többit kizárjátok. Gilbert Chesterton angol katolikus esszéíró úgy határozta meg az eretneket, mint *„olyan ember, aki az igazság egy részével bír csupán, de azt hiszi, hogy nála van a teljes igazság.”*

Hivatások nagyon gazdag. De ez a hivatás egyben felelősség is. Gazdagságának teljességét pedig csak úgy fedezed fel, hogyha azt felelősséggel éled.

A Szentlélek – Úr és az Élet Adója

A Kármel és a megújulás

A téma, amelyet most megfontolásra kínálok, a Világi Rend 1996 októberében, Rómában ünnepelt kongresszusában gyökerezik, ahol a következő gondolat hangzott el: *„a Világi Kármel jövője éppen azon múlik, hogy a Rend hogyan tud a Szentlélekkel együtt aktív, érett és felelősségteljes módon együttműködni az apostolkodásban.”*

A fenti idézetben van egy alapvető feltételezés, amely pontosabb kifejtést igényel. Ez a pedig nem más, mint az, hogy a Rend jövője attól függ, hogy a Rend képes-e minden szinten egységben dolgozni. Ti, férfiak és nők, arra kaptatok meghívást, hogy Jézus Krisztushoz való hűséggel éljétek meg a keresztségben kapott életszentségre szóló meghívásokat, amelyet Szent Albert Regulája szerint és a Jézusról nevezett Szent Teréz által kijelölt utat követve tudtok megélni. Ti nem vagytok a Sarutlan Kármelita Rend hozzátoldott vagy kiegészítő tagjai, hanem a Rend szerves részei vagytok.

Az Egyház 1995-ben tartotta azt a szinódust, amelynek a témája a megszentelt élet volt. A Szentatya 1995. március 25-én adta ki az egész Egyháznak címzett Apostoli Buzdítását. Ebben, a *Vita Consecrata* kezdetű Apostoli Buzdításban beszélt a férfiak és nők szerzetesi közösségeihez kötődő Világi Rendekről is. Az 54. fejezetben így fogalmazott: *„E világi Krisztus-hívők arra kapnak meghívást, hogy intenzívebben vegyenek részt az illető intézmény lelkiességében és küldetésében. Elmondhatjuk, hogy a történelmi tapasztalatok eredményeként – mint egykor a különböző világi- vagy harmadrendek – egy új reményteljes fejezet kezdődött az Istennek szentelt személyek és a világi Krisztus-hívők közötti kapcsolat történetében.”*

Egy kicsivel korábban, 1987-ben, a világiakról tartott szinódus a laikusoknak az Egyházban betöltött szerepét vizsgálta. A szinódus *Christifideles Laici* kezdetű dokumentuma a következőket mondja a szerzetesek és a világiak kapcsolatáról (CL 15): *„De a keresztségből fakadó közös méltóság a világi Krisztus-hívőben sajátosan módosul, s ez megkülönbözteti a paptól, a szerzetestől és a szerzetesnőtől, anélkül, hogy elválasztaná tőlük. A II. Vatikáni Zsinat tanítása szerint ez a sajátos módosulás a világi jelleg: 'A világi hívek különös sajátossága a világi jelleg (LG 32).’”*

Ahhoz, hogy a világi híveknek az Egyházban betöltött szerepét teljesen, megfelelőképpen és pontosan megértsük, világi karakterük Krisztus üdvösségre vonatkozó tervének fényében és az Egyház misztériumának kontextusában egy mélyebb teológiai megértésére van szükség. VI. Pál

pápa mondta, hogy az Egyháznak „*természetéből és küldetéséből fakadóan hiteles világi dimenziója van, mely az Ige megtestesülésének misztériumában gyökerezik és tagjaiban különböző módokon valósul meg*” (VI. Pál, Allocutio Institutorem Saecularium Sodalibus, 1972. február 2.)

Az „*új reményteljes fejezet*”, amelyre a pápa utalt, az Egyháznak az az új fejezete, amely a II. Vatikáni Zsinattal vette kezdetét. Ez az Egyház működésében, a Szentlélek készítésének és sugallatának közvetlen következménye, amit mi, hívek, a hitben felismertünk. Talán azok a Zsinat által elrendelt legjelentősebb változások, amelyek éppen a liturgia ünneplését érintik. Ezek a változások nagyon gyorsan megtörténtek, és talán ezeknek a gyakorlatba ültetése volt a legkönnyebb. De a valódi változások, bizonyos értelemben, még nem láthatók. A legradikálisabb változás ugyanis az Egyház önértelmezésében és önmeghatározásában ment végbe. Erről pedig csak sejtelmünk lehet. Amikor a Zsinat az Egyház struktúrájának azonosítására az „Isten népe” kifejezést használta, történelmünkben valami új kezdődött. Az sem véletlen, hogy a Rendben önmagunk azonosítására felhagytunk az „első”, „második” és „harmadrend” kifejezéseknek használatával. Mi Kármelita testvérek, Kármelita nővérek és világi Kármeliták vagyunk. Ti, világiak nem vagytok árnyékai a szerzeteseknek, akik az igazi Kármeliták. Igazi Kármeliták vagytok. Ezért Kármelita önazonosságotok elemei nem is lehetnének azok, amelyek a szerzetesek önazonosságának elemei. A hierarchikus struktúra az Egyház természeténél fogva azért is szükséges, mert ez határozza meg a Rend minden egyes tagjának felelősségét és illetékességi területét.

A II. Vatikáni Zsinat egy dokumentumának idézete ezt mondja: „*a világi Krisztus-hívők arra kapnak meghívást, hogy intenzívebben vegyenek részt az illető intézmény lelkiségében és küldetésében.*” (VC 54.) Rendkívül fontos a „küldetés” szó. Még csak most kezdjük látni, hogyan alakul majd a világiak szerepe az Egyházban, és így a Renden belül is, amelynek építése a mi feladatunk lesz. A Zsinatig világosabban láttuk, hogyan osztoztunk a Rend lelkiségében és küldetésében. Ami az Egyházban és a Renden belül egyre inkább nyilvánvalóvá válik, az nem más, mint a te felelősséged az Egyház és a Rend küldetésében az apostolkodás területén.

Ezzel a gondolattal, mintegy háttérként, szeretném szemlélni a Szentlélek személyét, az Urat és az Életadót, az Isteni személyt, aki életet ad és folyamatosan megújítja ajándékkal kapott életünket. Mindig olyan mértékben újulunk meg, amilyen mértékben a „Szentlélek impulzusait követjük.” Ha bármelyikünk éppen saját akaratát cselekszi – mert akarja –, a Lélek azonban azt akarja, hogy valami mást tegyünk, akkor tovább folytathatjuk tevékenységünket, de az nem fog gyümölcsöt teremni sem saját magunknak, sem másoknak.

Szent János könyvében Jézus ezt mondja:

„*De az igazságot mondtam: Jobb nektek, ha elmegyek, mert ha nem megyek el, akkor nem jön el hozzátok a Vigasztaló. Ha azonban elmegyek, akkor elküldöm. Amikor eljön, meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről. A bűnről, amiért nem hittek*”

bennem. Az igazságról, hogy az Atyához megyek, s többé nem láttok. Az ítéletről, mivel a világ fejedelme ítélet alá esett. Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzám elég erősek. Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek. Megdicsőít engem, mert az enyémből kapja, amit majd hirdetsz nektek. Minden, ami az Atyáé, az enyém is. Azért mondtam, hogy az enyémből kapja, amit majd hirdetsz nektek.” (Jn 16, 7-15.)

1. A Szentlélek eljövetele közvetlenül Urunk Megtestesülésének misztériumától függ.
2. Nem tudunk mindent, ami tudható. (Töredékes a megismerésünk.)
3. A Szentlélek az az isteni Személy, Aki elvezet minket az igazsághoz – amely egy hitben járható út.

Pünkösdre, mint az Egyház születésének napjára hivatkozunk. A Szentlelket kérjük, hogy töltsen be szívünket és világosítsa meg elménket. Amikor Jézus visszatért az Atyához, megtartotta ígéretét, és elküldte a Szentlelket, ezzel megerősítve Isten kinyilatkoztatásának alapvető titkát – a Szentháromságot. Az Isteni Kinyilatkoztatásról szóló zsinati dokumentum, a *Dei Verbum* ezt mondja: „Istennek a maga jóságában és bölcsességében úgy tetszett, hogy kinyilatkoztatja önmagát, és tudunkra adja akaratának szent titkát (vö. Ef 1,9) mely szerint az embereknek Jézus Krisztus, a megtestesült Ige által a Szentlélekben útjuk nyílik az Atyához, és az isteni természet részesei lesznek (vö. Ef 2,18; 2Pt 1,4). E kinyilatkoztatással a láthatatlan Isten (vö. Kol 1,15; 1Tim 1,17) szeretetének bőségéből, mint barátaihoz szól az emberekhez (vö. Kiv 33,11; Jn 15,14--15) és társalog velünk (vö. Bár 3,38), hogy meghívja őket és befogadja a saját közösségébe.” (DV 2.) A három Személyű egy Isten a Lélek jelenléte által Pünkösöd napján kinyilatkoztatja önmagát, és az Atya, a Fiú és a Szentlélek lakást vesz közöttünk. És ez a jelenlét megváltoztatja az emberiséget.

Szent Lukács az Apostolok Cselekedeteiben, más néven a Szentlélek Evangéliumában, leírja a változást, amely Krisztus Feltámadásakor a hívők kis csoportjában következett be.

„Állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban. Félelem fogott el mindenkit, mert az apostolok révén sok csoda és jel történt Jeruzsálemben. A hívek mind ugyanazon a helyen tartózkodtak, és közös volt mindenük. Birtokaikat és javaikat eladták, s az árát szétosztották azok közt, akik szükségét szenvedtek. Egy szívvel-lélekkel mindennap összegyűltek a templomban. A kenyeret házaknál törték meg, s örömmel és egyszerű szívvel vették magukhoz az ételt. Dicsőítették az Istent, és az egész nép szerette őket. Az Úr pedig naponként növelte az üdvözültek számát ugyanott.” (ApCsel 2, 42-47.)

A Szentlélek átalakító jelenlétének négy jelét (jegyét, karakterét) figyelhetjük meg:

1. Az apostolok tanításának hallgatása,
2. testvéri közösség (egység),
3. kenyértörés,
4. imádság.

Ez a négy jellemző eddig és ezután is mindig a Szentlélek jelenlétének termékeny bizonyítéka az Egyház életében, és amit az Egyház életéről mondunk, az természetesen igaz a Rend életére is. Mindegyiket meg kell érteni, és meg kell adni a megfelelő helyét az Egyház értelmezésében.

Az apostolok tanításának hallgatása. Mit tanítottak az apostolok? Az Újszövetség írásaiból nyilvánvaló, hogy amit tanítottak, az volt, amit megismertek Jézus életéből – csodái, a betegek, a gyengék, a bűnösök iránti figyelme, tanítása, az őt megelőző ószövetségi kinyilatkoztatás megértésének új módja, és az élet és a történelem valóságának értelmezése az Isten jelenlétéről szóló Örömhír fényében. Szent Ciprián azt vallotta, hogy az Evangélium sokkal meggyőzőbb, amikor él. Suenens bíboros azt mondta, hogy lehetséges, hogy te leszel az egyetlen Evangélium, amelyet egyesek valaha is olvastak. Az apostolok Jézus életéről, haláláról és feltámadásáról szóló tanításai mindent megváltoztattak a világban.

Testvéri közösség – egység, közösség. Ez bizonyos értelemben – az Apostolok Cselekedeteinek a fényében – úgy is érthető, mint a javak megosztásának cselekedete. De azt gondolom, hogy elsősorban arra a lelki egyesülésre utal, amely Jézus nyilvánvaló akarata volt Szent János Evangéliumának tanúsága szerint, azaz, hogy „*mindnyájan egyek legyenek*”, amely Jézus életének misztériumában feltárulkozó igazságon alapuló egység.

Kenyértörés. A Szentlélek jelenlétének harmadik eleme a kenyértörés volt, amely Szent Lukácsnak az Eucharisztia ünneplésére használt kifejezése. Az Eucharisztia ami táplálta és megerősítette Krisztus követőit. Jelenlétének és szenvedésének ünneplése motiválta őket, hogy az Evangélium szerint éljenek. A testvéri közösség és a kenyértörés itt egy nagyon bensőséges egységben van együtt jelen.

Imádság. Az Istennel való bensőséges kapcsolat, dicséret, könyörgés, önismeret és bűnbánat. Az angol bibliafordítás az imádság meghatározott időpontjainak kifejezését használja. Nem gondolom, hogy előnyben részesítettek volna bizonyos időket az imádságra, inkább arra, hogy a hívek az ima céljából gyűltek össze, és úgy gondolom, hogy az olvasmány kontextusa alátámasztja ezt az értelmezést. Minden mást együtt tettek. Miért épp ezt az elemet hagyták volna egyéni gyakorlásra?

A Szentlélek jelenléte megváltoztatta az Úr feltámadásában hívőket és a hívők közösségévé, az Egyházzá formálta őket. Ez a négy elem fejezi ki azokat a változásokat, amelyek az egyes hívekben végbementek. Ez a négy elem azóta is az egyének lelkében végbement változás kifejeződése. Ez a négy elem mélységesen terézi, mert a Szentlélek mélyen megindította Terézt. Ezek tehát a terézi életmód és a Rend apostolkodásának kifejezői.

Úgy hiszem, hogy amit ki szeretne fejezni az a kijelentés, hogy a Világi Kármel jövője a Rend apostolkodásában a Szentlélekkel való együttműködésétől függ, az az a felelősség, ami akkor hárul Rátok, amikor megkapjátok a kármelita hivatás megélésére szóló meghívást. Ez az újdonság. Ismét visszatérve a Szentatyának a Vatikáni Zsinaton elhangzott felhívásához, hogy a Rend lelkiességét és küldetését intenzíven megosszák. Vagyis, a Szentlélek nem arra hívott vagy indított téged, hogy a Rend egyszerű tagja legyél, hogy osztozhass a kármelita identitással járó lelki kiváltságokban. Arra vagy meghívva, hogy közvetítője legyél annak, amit Kármel a lelki öröksége révén a világnak felkínálhat.

Mit kell adnod? Azért részesültél világi kármelitaként a képzésben, hogy *aktívan, éretten és felelősségteljesen működj együtt a Szentlélekkel a Rend apostolkodásában.*”

Truman Dickens Jézusról nevezett Szent Teréz és Keresztes Szent János lelkiességéről szóló híres „*A szeretet olvasztótégelye*” című könyvében kifejtette, hogy a modern világ legsürgetőbb lelkipásztori problémája az emberek imádságra való tanítása. A Világi Kármel jövőjéről szóló kijelentés mögött annak megértése áll, hogy azzal, hogy kármelita hivatást kaptál, egyúttal felelősség is jár, de még ennél is fontosabb az, hogy azzal a képességgel is, hogy másoknak kommunikáld azt, amit kaptál.

Egyszerűen nézz rá a születő Egyházban megjelenő Szentlélek négy jellemző elemére, a kármelita hivatásod tapasztalatán keresztül, hogy meglásd, a kapott kegyelem miként teremt benned gyümölcsöt.

Hallgatni az apostolok tanítását. Mindenekelőtt hallgatni. Az első dolog, amit meg kell tanulnunk ahhoz, hogy növekedni tudjunk a lelki életünkben, az a kontemplatív minőségű hallgatás. Csak a csend hozza létre a hallás minőségét. Mindannyian egy zajjal szennyezett világban élünk. Tömegközlekedéssel utazom szerte a világban, és folyamatosan megdöbbenek azoknak az időseknek és fiataloknak a sokaságán, akik állandóan magnókazettához és CD-lejátszóhoz csatlakoztatott fül dugón keresztül egyfolytában zenét hallgatnak – végtelen zaj. A hallgatás képességének csökkenése nagymértékben befolyásolja a párbeszéd képességét.

Tanítást hallgatni. Ne magadat, hanem mást hallgass meg, hogy tanulhassál. Az információrobbanás, társadalmunk követelése, hogy minél többet tudjunk, és az a gyorsaság, amivel az olyan csodálatra méltó dolgokon, mint például az interneten keresztül tudunk dolgokat megismerni, szintén befolyásolja a csodálkozás, a lenyűgözés kontemplatív minőségét. Társadalmunkból eltűnt a nem tudás misztikus csodája.

A második elem, a testvéri közösség, a terézi lelkiesség és kármelita képzésünk középpontjában áll. A közösségformálás tudománya, annak minden áldozatával együtt, egy olyan művészet, amelyet a rideg individualizmus és a széttöredezett kapcsolatok világának újra kell tanulnia. Az imádság érett lelkiességével, valamint Istennel és egymással kapcsolatot élő férfiakból és nőkből álló közösség jelenléte gazdagítja a helyi Egyházat.

Kenyértörés. Majdnem minden, hacsak nem minden. Szent Teréz misztikus istentapasztalatai az Eucharisztia – Krisztus Teste – kontextusában történtek meg, amelyet az Ő Legszentebb Emberségének megtapasztalásaként látott. Az Egyház szentségi életének teljes megélése iránti elkötelezettségünknek ahhoz a vágyhoz kell vezetnie, hogy megosszuk másokkal az ebben az életben fellelhető gazdagságot. A *Christifideles Laici* szinódus utáni dokumentum utolsó részei arról szólnak, hogy milyen képzésben kell részesülniük azoknak, akik másokat fognak tanítani.

És végül, az ima ajándéka. Az az imádság és imaélet, amit életünkben a kármelita képzés kegyelméből kapunk csak akkor érheti el bennünk a teljességét, ha azt mások számára is termékenyvé tesszük. Szent Teréz ezt mondja a Belső Várkastély Hetedik lakásában, a negyedik fejezetben: „*Ó nővéreim, mennyire megfélemedezik az ilyen lélek saját kényelméről! Mily kevés gondja van saját becsületére! S ha egyszer az Úr oly rendkívüli módon lakik benne, mily távol van tőle az a kívánság, hogy valamibe vegyék! Mert hiszen ha sokat van vele, nagyon természetes, hogy nem gondol magára. Csakis azon jár az esze, miképpen tudna mindjobban kedvében járni és miben és hogyan tudná kimutatni iránta szeretetét. Ez a célja ennek az imának. A lelki házasság arra szolgál, hogy cselekedetek s mindig újabb cselekedetek szülessenek belőle.*”

Az életszentségre való meghívás sohasem önközpontú. Soha nem is volt az. Az igazán szent emberek mindig is törekedtek Isten megismertetésére, vagyis mindig evangelizálók voltak. A Kármelbe szóló hivatásod azt jelenti, hogy pontosan azért kaptad az életszentségre való meghívást, hogy másokat evangelizálhass. Hivatásodnak apostoli célja van. Az idők jelei, a történelem hívása a megjelennek abban a kijelentésben „*hogy a Világi Kármel jövője pontosan attól függ, hogy aktívan, éretten és felelősségteljesen együttműködjön a Szentlélekkel a Rend apostolkodásában, annak minden szintjén.*”

Előadásomat egy *Vita Consecrata*-ból vett idézettel zárom. Bár ez egy kifejezetten szerzetesrendekhez szóló idézet, azonban Rátok is vonatkoztatható. „*Nemcsak emlékeznetek kell egy dicsőséges történelemre, s nemcsak szólnotok kell róla, hanem nagy történelmi feladatot kell megoldanotok! Tekintsetek a jövőbe, mely felé a Szentlélek elindított benneteket, hogy általatok még nagy dolgokat műveljen!*” (VC 110.)

A Világi Rend eredete és alapvető identitása

Amennyiben valaki a Harmadrendek vagy a Világi Rendek történetét és eredetét keresi, felfedezheti, hogy a legelső említések egészen Assisi Szent Ferenchez vezetnek vissza. Assisi Ferenc volt az, aki megértette, még ha csak intuitív módon is, hogy új szerzetesi családjának lelkisége úgy ágyazódhat be a hétköznapi valóságba, ha egyrészt laikus Rend alakul, másrészt az egyházmegyés papság is bekapcsolódik ebbe a küldetésbe, hiszen ők azok, akik a világban élve szembesültek a keresztény élet mindennapi küzdelmeivel. III. Honorius pápa 1221-ben hagyta jóvá a ferences Világi Rend első szabályzatát. Ennek a Világi Rendnek tagjait „Bűnbánó testvéreknek és nővéreknek” hívták.

Azzal, hogy Szent Ferenc bemutatta jóváhagyásra a szabályzatot a pápának, felismerte, hogy amit csinál, az „egyházi” léptékű, és nem csupán az új Rendjére vonatkozó sajátosság. Ez az „egyházi” esemény a Kánonjogi Kódex 312. kánonjában tükröződik, amely megállapítja, hogy egyetemes vagy nemzetközi egyesületeket csak a Szentszék alapíthat. Ezt a joghatóságot a Szentszék a koldulórendek esetében az érintett Rendek Általános Elöljáróinak delegálja, így például a Sarutlan Kármelita Rend esetében VIII. Kelemen pápa két, az 1594. március 23-án kelt *Cum Dudum* és az 1603. augusztus 20-án kelt *Romanum Pontificem* kezdetű bulláiban.

A szerzetesi élet és a szerzetesi családok bizonyára már Szent Ferenc kora előtt is léteztek. A monasztikus szerzetesség Szent Benedeknek köszönhetően virágzott fel Európában. A Bencésekhez és a monasztikus szerzetességhez évszázadokon keresztül kötődött az „oblátusok” intézménye. Az oblátusok identitása és struktúrája a történelem folyamán sok változáson ment keresztül. Mindazonáltal ők mindig a monasztikus élet alapvető identitásához kötődtek, azaz életükben egy bizonyos kolostorhoz kapcsolódtak.

A koldulórendi életnek, kezdve olyan Rendekkel, mint a ferencesek, domonkosok, karmeliták stb. más szerkezete és célja volt. A Katolikus Enciklopédia rámutat a monasztikus rendek és a koldulórendek közötti különbségekre, lelkiségükben, apostolkodásukban. Alapvetően azt lehet mondani, hogy a laikusok szerzetesi életbe való bevonásának célja az volt, hogy ezeket a világi személyeket a monostor bevonja a saját lelkiségébe; a laikusok koldulórendi életbe való bevonásának a célja pedig az volt, hogy a világban élő laikusok életébe behozza a Koldulórendek lelkiségét.

A Koldulórendek igyekeztek olyan lelkiséget élni és olyan apostoli tevékenységet folytatni, amely abból a lelkiségből táplálkozott, amelyben éltek. A szerzetesi életben számos kongregáció

csak egy ideig létezett, majd feloszlott, amint létének oka, vagy okai megszűntek. Ezek a szerzetesi kongregációk identitásukat arra a sajátos apostoli tevékenységre alapozták, amelyre alapították őket. Néhány aktív életet élő női szerzetesi kongregáció, amely nagymértékben hozzájárult a társadalom jobbá tételéhez jelenleg keresi megújulása útját, mert eredeti identitása az alapítás óta megváltozott. Mások pedig úgy döntöttek, nem keresnek már új hivatásokat, hanem megszűnnek, mert munkájukra már nincs szükség. Egy-két generációval ezelőtt a katolikus kórházakban mindig a nővérek adták az ápolószemélyzet gerincét.

Mindazonáltal, a Koldulórendek nem az apostoli tevékenységükre alapozzák identitásukat, hanem a lelkiségükre, és ez a lelkiség az, amely irányítja és vezeti azt a missziót, amelynek szentelik magukat. A Koldulórendek lelkisége olyan elemeket vagy elemet tükröz, amely a világ Egyházának lényegéhez tartozik. A domonkosok felsőoktatásban felajánlott apostoli tevékenysége prédikátori, igehirdetői lelkiségük gyümölcse. A ferences apostolkodás nagy része a szegényekkel való munkában testesül meg. Ez annak a ferences váagnak a gyümölcse, hogy Jézust kövessék az evangéliumi szegénységben és egyszerűségben. Az ágostonos lelkiség azon a vágyon alapul, hogy felfedezze Jézust a közösségi élet közepette, amely aztán számtalan, társadalmi misszió iránti elkötelezettségre készíti őket. A terézi kármelita karizma pedig Isten és a személy bensőséges és szeretetteljes kapcsolatán alapul, amelyet az imádságban talál meg. Ebből az alaptól fakad az a munka, amelyen keresztül a Kármeliták önmagukat adják.

A Koldulórendekhez kötődő Világi Rendek nem csupán társult laikusok. A különböző Rendek szerzetes testvéreivel fenntartott kapcsolaton keresztül a Világi Rendek közlik a saját lelkiségüket az őket körülvevő világ számára. Őszintén kijelenthetjük, hogy ha a Világi Rend nem létezne, akkor valami hiányozna a Koldulórendek lelkiségéből és jelenlétéből.

A Világi Rend nem kolostori, nem is szerzetesi, hanem határozottan „világi” intézmény. Vagyis felelősségét nem a kolostorban vagy a monostorban, hanem a világban (*saeculum*) gyakorolja. A Világi Rend a szerzetesek és a laikusok között fennálló lényeges kapcsolat miatt határozottan „Rend.” A szerzetesek és a világiak közötti kapcsolat nem mellékes, hanem szükséges. A Világi Rend a Rend egyik ága, ahogyan azt a Konstitúciók is leszögezik. Azonban a világiak nem létezhetnek úgy, mintha a Rend egy független ága lennének. Különbözőek, de nem függetlenek. Ez az oka annak, hogy a Szentszék a szerzetesek Általános Elöljárójának adja meg a felhatalmazást arra, hogy Világi Rendi közösségeket alapítson.

Évszázadokon keresztül fejlődött a Világi Rendek szerepe és identitása és ebbe beletartozik a Sarutlan Kármeliták Világi Rendje is. Ez a kibontakozás közvetlenül összefügg a laikusok Egyházban betöltött szerepének és identitásának fejlődésével is. Sokféle egyházi dokumentumból lehetne idézni a Világi Rendeknek a szerzetesrendek életében betöltött szerepéről, de a legkonkrétabb és legerősebb megállapítás nem a laikusokhoz, hanem a megszentelt élethez szóló dokumentumból származik. „Az Egyházzal, mint közösségről szóló tanítás gyümölcseihez tartozott

ezekben az években annak tudatosodása, hogy az Egyház különböző tagjai az ajándékok cseréje és az együttműködés révén erőiket egyesíthetik és egyesíteniük is kell, annak érdekében, hogy minél hatékonyabban vegyenek részt az egyházi küldetésben. Ez hozzájárul egy világosabban körvonalazott és tökéletesebb egyházkép kialakulásához, s a különböző ajándékok harmonikus együttműködésével hatékonyabbá teszi a korunk nagy kihívásaira adott választ. A monasztikus és szemlélődő intézmények és a világi Krisztus-hívők kapcsolata elsősorban lelki jellegű, az apostolkodó intézményeké viszont a lelkipásztori együttműködés formáját ölti. A világi intézmények klerikus és laikus tagjai a mindennapi életben is kapcsolatba kerülnek más hívőkkel. Több intézmény is – gyakran új szituációk következtében – arra a meggyőződésre jutott, hogy karizmáját megoszthatja a világi Krisztus-hívőkkel. E világi Krisztus-hívők arra kapnak meghívást, hogy intenzívebben vegyenek részt az illető intézmény lelkiségében és küldetésében. Elmondhatjuk, hogy a történelmi tapasztalatok eredményeként – mint egykor a különböző világi- vagy harmadrendek – egy új reményteljes fejezet kezdődött az Istennek szentelt személyek és a világi Krisztus-hívők közötti kapcsolat történetében.” Új elem ebben a szövegben annak felelőssége, hogy a világiak „intenzívebben vegyenek részt az illető intézmény lelkiségében és küldetésében.”

A lelkiség mindig is elfogadott volt, a küldetés azonban új elem. És konkrétan ez a Rendeknek szóló irányelv egy komolyabb kötelezettségvállalásra készítette a Rendeket, hogy segítsék a Világi Rend fejlődését és tagjainak képzését. Ahogyan növekedett a Világi Rend, egyre nyilvánvalóbbá vált egy általános küldött kinevezésének szükségessége is. Egy másik igény is felmerült, amikor olyan helyen alakultak világi Rendi közösségek, ahol nem éltek szerzetestestvérek, mégpedig az, hogy ezek a közösségek közvetlenül az Általános Delegátus irányítása alá kerüljenek.

Visszakanyarodva oda, hogy a Világi Rend természeténél fogva egyházi és nemzetközi jellegű, szükségessé vált, hogy a Rend Központja aktívabb szerepet vállaljon az irányításban, illetve az OCDS képzési programjának kidolgozásában. Amennyiben a Világi Rend egy tagja éli a Rend lelkiségét és a Rend küldetésének aktív alanyává válik, akkor az a legmegfelelőbb, ha a Rend irányítja a képzését. Bizonyos értelemben a Világi Rend tagjainak képzésében a Rend Központjának jóváhagyása szükséges. A képzés nem egy adott közösség, vagy akár egy Tartomány magánjellegű projektje. A képzés a Rend feladata.

A szerzetesek és a világiak közötti kapcsolat határain belül ez utóbbiak természetesen saját autonómiával rendelkeznek. A Sarutlan Kármelita Rendben ez az autonómia mindig is kifejeződött a különféle szabálykönyvekben, már az 1921. évi Szabálykönyvben, de már az előtt is, valamint az 1979. évi Életszabályokban és a jelenleg hatályos Konstitúciókban is. Az autonómia a képzés, a vezetés és a szervezet/kormányzás területeit érinti.

Összefoglalva tehát, Assisi Szent Ferenc volt az, aki kezdeményezte, hogy Rendet alapítson olyan világi személyekből, akik önmagukat a Rend és az Egyház részének tekintették, és III.

Honorius pápa jóváhagyása révén felismerte, hogy a Világi Rend egy Egyházi valóság. A jelenleg hatályos jogszabályok, úgymint az Egyházi Törvénykönyv, valamint a Sarutlan Kármelita Világi Rend hatályos szabályzatai elismerik azt a kapcsolatot, amely a szerzetestestvérek és a világiak között fennáll. A Rend egészének, a szerzetestestvéreknek és a világiaknak felelőssége, hogy együttműködjenek, különösen is a tagok képzésének területén, hogy képviselhessék a világ előtt a Kármel lelkiességét és küldetését. A Rend Központjának a felelőssége, hogy biztosítsa és irányítsa a Világi Rend tagjainak megfelelő képzését.

A Boldogságok és a Kármelbe szóló hivatásod

Ígéretet tettél

Nem vagyok túl jó az elméleti előadások tartásában. Inkább gyakorlatias lennék, amennyire csak lehet, és a hivatásotokkal, valamint a hivatásotokban szerepet játszó felelősségemmel kapcsolatos kérdésekről szeretnék beszélni.

Úgy gondolom, hogy az általam áttekintett képzési programoknak a leginkább elhanyagolt része az Ígéretekkel kapcsolatos. Nagyon sok, egymástól különböző szerzetesrend létezik. Vannak Ferencesek, Domonkosok, Obláták, Szepplőtelen Szűz Misszionáriusai (MMI) és Jezsuiták. Különböző szerzetesi hagyományok és szerzetescsaládok léteznek, és az tesz bennünket, szerzeteseket, a papokat vagy a testvéreket, az apácákat és nővéreket szerzetessé, hogy fogadalmat tettünk. Én azért vagyok pap, mert felszenteltek és nem azért, mert karmelita vagyok. Fogadalmat tettem és az Egyház ebben elismerte a szerzetesként és karmelitaként való önátadásomat.

Azzal váltok a Világi Rend tagjává, hogy Ígéretet tesztek. Az Ígéreted az, ami a Világi Rend tagjává tesz. Az Ígéreted különböztet meg téged sok-sok olyan embertől, aki éli és szereti a kármelita lelkiséget, de nem tett semmiféle lépést az elköteleződésben a Rend felé, és akinek odaadását az Egyház nem ismerte el. Nem az tesz valakit a Sarutlan Kármelita Világi Rendjének tagjává, hogy éli a kármelita lelkiséget, hiszen sok más olyan ember van, aki jobban meg tudja élni, mint mi együttvéve, és mégsem tagja a Rendnek. Ígéreteddel válsz a Világi Rend tagjává. Az Egyház elismerte Ígéretedet. Sok olyan ember van, aki tagja a kármelita családnak, mégsem tagja a Rendnek. Nagyon sokan vannak, akik rengeteget tudnak a kármelita lelkiségről, annak valóban szakértői is, mégsem tagjai a Rendnek.

Hogyan jelenik ez meg a gyakorlatban? Hadd mondjak egy példát. Lefogadom, hogy néhány közösségből vannak tapasztalataitok olyan emberekről, akik végigjárták az egész képzési programot, végleges Ígéretet, esetleg fogadalmakat is tettek, majd soha többé nem láttátok őket. Ha találkoztok velük, ezt mondanák... *„minden nap elmondom a zsolozsmát, minden nap végzem a belső imát, Jézusról nevezett Szent Terézt és Keresztes Szent Jánost olvasom és tanulmányozom”* de fogalmuk sincs arról, mit jelent egy Rend szerves részének lenni. Tudom, hogy van ilyen, mert bárhová megyek is a világban, valaki mindig megkérdez azokról az emberekről, akik Ígéretételük után soha többé nem mennek el az alkalmakra. Sok képzési program megtekintését kérték tőlem és a legtöbb

képzési programban semmiféle információ nincs az Ígéret megtételéről és arról, hogy mi az Ígéret tartalma.

Mit jelent egy közösség tagjának lenni

Miért van a Világi Rendben Ígéret? Milyen hatása van az Ígéret megtételének? Szinte olyan, mintha azt akarnám mondani, hogy a képzés kezdeti szakaszában túl sok információ szól a spiritualitásról, de arról alig valami, hogy mit jelent a közösség részévé válni; mert az Ígéret által épülsz be a Rendbe. Most arra kértek engem, hogy beszéljek a Boldogságokról, és ez egy lehetőség így számomra, hiszen az nem csak egy Bibliatanulmányozási program. Ez inkorporáció. Ez az elkötelezettséged része, hogy beépülésed által ennek a családnak a részévé válhass. A szerzetestestvérek, nővérek, mi közösségben élünk, ez a mi struktúránk. A tietek az, hogy közösséget alkottok. Ti nem éltek közösségben, Ti a családokat, a plébániákat, közösségében éltek, de Közösséget hoztok létre azokkal az emberekkel, akikkel a keresztény katolikus identitásotokon belül valami nagyon alapvetőben osztoztok: a Kármel lelkiségében.

Annak érdekében, hogy a Boldogságokat az Ígéret kontextusába helyezzem, szeretném az új Konstitúciókból felidézni, hogy azok mit mondanak Jézus követéséről a Terézi Kármelben, mert itt esik szó az Ígéretről is. Itt nem az imádságról írnak. A harmadik fejezet szól az imádságról. A második fejezet az inkorporációról szól. Itt nincs szó a lelkiségről, lelkiségi képzésről, vagy jobban mondva a lelkiségre vonatkozó információról. Ez a negyedik fejezet. Az első fejezet szól az identitásról, az értékekről, az elköteleződésről, ami elvezet a második fejezethez, ami bemutatja Jézus követését a Terézi Világi Kármelben, és ez kapcsolódik az Ígérethez. Ez mutatja meg, hogyan kövesd Jézust. Hadd idézzek néhány pontot a Konstitúciókból.

Konstitúciók 10. pont: *Krisztus a keresztény élet és tapasztalat középpontja. A Világi Rend tagjai arra hivatottak, hogy saját Krisztus követésük követelményeit a Vele való egységben éljék meg, elfogadva tanításait, és önmagukat teljesen átadva Neki. Krisztust követni azt jelenti, hogy részt veszünk üdvösséghez küldetésében: az Örömhír hirdetésében és Isten Országának megszületésében. Jézus követésének sokféle módja lehetséges. Minden kereszténynek Őt kell követnie, saját életének irányelvévé tennie, és készségesnek kell lennie három alapkövetelmény teljesítésére: a családi kötelekeket alárendelni Isten Országá ügyeinek és Jézus személyének; a földi javaktól (lelkileg) elszakadni, ezzel is bizonyítva, hogy Isten Országának eljövetele nem emberi eszközökön múlik, hanem Isten erején és az ember feléje való nyitottságán; elfogadni és hordozni Isten akaratának keresztjét, amely abban a küldetésben nyilvánul meg, amit Ő egyenként, mindenkire rábízott.*

Konstitúciók 11. pont: *Jézus követése a Világi Rend tagjai számára abban az ígéretben fejeződik ki, miszerint az evangéliumi tökéletességre törekszenek a tisztaság, szegénység és engedelmisség evangéliumi tanácsai, és a Boldogságok szellemében. Ezen ígéret által megerősítik*

keresztségi elkötelezettségüket a világban, Isten tervének szolgálatára. Ez az ígéret a személyes életszentségük záloga, amely szükségszerűen az Egyház szolgálatára való elköteleződéshez vezet el úgy, hogy közben hűségesek maradnak a terézi kármelita karizmához. Az ígéretet a közösség tagjai előtt mint az egyetemes Egyház képviselői, valamint a Tartományfőnök egyik megbízottja jelenlétében teszik le. A közösségnek – a tartományfőnök vagy megbízottja jelenlétében – tett ígérettel a személy a Világi Rend tagjává válik.

Tehát az Ígéret, és annak minden része, teszi befejezett tényé elköteleződésedet. Ahogyan a Konstitúciók is leszögezik, ez nemcsak személyes, hanem egyházi cselekmény is. Ígéreted egyházi cselekmény. Ezáltal sokkal inkább válsz az Egyház részévé, hiszen egy Rend tagja lettél. Azzal, hogy elkötelezed magadat a Rend mellett, és a Rend is elkötelezi magát irántad. Ez olyan lényeges elem, amely, mint már mondtam, megkülönböztet minden más embertől, aki követi a Kármelita lelkiséget.

Ezt az elkötelezettséget az Egyház elismeri. Emiatt a Világi Rend nem csak egy klub. Sok embernek van klubmentalitása a Világi Renddel kapcsolatban; ezért nem jönnek többit, vagy akkor jönnek, amikor nekik kényelmes, vagy a választások közeledtével. Mindig mondom, hogy vannak dolgok, amelyek általános igazságok.

Az emberek általában elismerik, hogy ismernek olyat, aki így működik. A klubtagság-mentalitás aligha lehet a megfelelő az emberekkel való közösség alkotásához. Ez az a mentalitás, amely azt mondja, hogy akkor megyek az alkalmakra, amikor nekem kényelmes, azért jövök, hogy megtanuljam mindezt, és önmagam miatt zsolozsmázom, egyénileg olvasok, imádkozom, minden nap gyakorlom a belső imát, sőt, lehet, hogy naponta másfél, két órát is a belső imában töltök, mindent elolvasok és tudok Jézusról nevezett Szent Terézről és Keresztes Szent Jánosról.

Az egyik, amit a Konstitúciók megemlítenek a Tartományi Tanácsok és a Tartományi Statútumok kapcsán, hogy a Tartományi Statútumok első feladata a megfelelő képzési program kidolgozása. Itt tehát nem csak egy információs programról van szó. Amikor az emberek azt mondják, hogy szükségük van egy képzési programra, akkor általában ez alatt információs programot értenek. Tudni szeretnénk, hogy mit tanítsunk ebben és ebben és ebben és ebben az időszakban. Milyen könyvet kell használni ekkor és ekkor és ekkor. Ez nem képzés, ez egy információs program. A képzés sokkal több ennél. Abban van igazság, hogy a jó képzés a jó információtól függ. Ha rossz információkat kapsz, akkor rossz a képzésed is. A képzés sokkal több a puszta információnál. Az információ a „mit”, a képzés a „hogyan” kérdésre ad választ. A képzési program tehát a következőt jelenti: hogyan képezhetjük és hogyan nevelhetjük az embereket? Hogyan biztassuk az embereket, hogy a képzési szakaszokban előrehaladjanak és elköteleződjenek a Rend mellett?

Az Ígéret annak a Közösségnek szól, amelyhez az adott személy tartozik. Tehát a személy képzése azt jelenti, hogy a megfelelő információk birtokában el tud köteleződni felénk. Sok

információs programot láttam képzési program gyanánt, sok volt bennük a lelkeség, de kevés szó esett magáról a testről – valószínűleg inkorporációnak (befogadás) neveznék. Emlékeztek arra, hogy mit mondott Szent Teréz? Haszontalan vagy ostobaság angyalnak gondolni magunkat, amíg ilyen testünk van. A Világi Rend az Egyház kiterjesztése. Ez az Egyház megvalósítása, amely természeténél fogva megtestesült. Van teste és lelke. A lélek a spiritualitás, de életet ad egy testnek, amely nem más, mint az emberek egymásba épülése. Sokszor ez az oka annak, hogy az emberek megelégednek a lelkeség megismerésével, és mivel az ismereteket nem tudják integrálni magukban, nem járnak tovább az alkalmakra, mert nem látják annak szükségét.

A Konstitúciók megfogalmazása szerint az Ígélet az evangéliumi tökéletességre való törekvés a tisztaság, szegénység és engedelmisség evangéliumi tanácsai és a Boldogságok szellemében. Az evangéliumi tanácsok tradicionálisak és tartalmukban azonosak azzal az elköteleződéssel, amelyeket a testvérek, nővérek, apácák és más szerzetesek fogadalmakkal tesznek le, és amely által beépülnek tagokként Közösségeikbe. Az evangéliumi tanácsok hosszú idő óta fennállnak, tartósak. Ezek jelenítik meg Krisztus életmódját. A szegénység, a tisztaság, az engedelmisség – vagy bármilyen sorrendben: a tisztaság, az engedelmisség, a szegénység – fogadalmak és tanácsok, az evangéliumi tanácsok. Mint tudjátok, különösen a II. Vatikáni Zsinat óta, az Egyházban és a Renden belül is kialakult egy mozgalom, ami arra irányult, hogy a Világi Rendet valóban függetlenítsék a szerzetesektől és apácáktól abban az értelemben, hogy legyenek saját kifejezési formái, amelyek különböznek a mieinktől. A II. Vatikáni Zsinat után volt egy irányzat, amely ki akarta venni a szerzetesit a szerzetességből, és a Világi Rendből is. Még a szegénységet, a tisztaságot és az engedelmisséget is el akarták vetni, mondván, hogy ehelyett valami más kell. Ahhoz, hogy egy csoport működjön, fennmaradjon, hogy legyen történelme és a történelemben folytatása, három dologra van szüksége: megkülönböztetni azt, hogy kik tartoznak a csoporthoz, képezni azokat, akik felismerték a csoporthoz való tartozásukat és a csoport tagjai részéről elköteleződni a csoport céljai iránt. Szükséges az elköteleződés.

Szegénység, tisztaság és engedelmisség

Az idő múlásával és azzal, hogy különböző emberek más és más dolgokat próbáltak kitalálni, megértettük, hogy a szegénység, a tisztaság és az engedelmisség evangéliumi tanácsok. Ezek azonban nem a szerzeteseknek szóló tanácsok. Ezek evangéliumi tanácsok. Ezek módszerek, utak arra, hogy Jézus fényében értékeld magad. Mert a fogadalmak, amelyeket mi szerzetesként, és az Ígélet, amelyet ti laikusként tesztek, nem arra irányulnak, hogy a mi szegénységünket, tisztaságunkat, engedelmisségünket éljük, hanem hogy Jézusét: az Ő szegénységét, tisztaságát és engedelmisségét. Az én tisztaságom nem fog megmenteni senkit, mert Jézus szegénysége, tisztasága és engedelmissége az, ami megment. Ezért utánozzuk Jézust, a Szentháromság második személyét, Istent és embert, aki ezen a földön élte életét, és ebben a földi életben váltotta meg az

egész emberiséget, akinek az élete az Evangélium lapjain, az Egyház hagyományában, a Szentségeiben, az imádságban és az elmélkedésben lelhető fel. Ez a személy, Jézus azzá a mércévé válik, amely alapján az emberi élet e három, meglehetősen radikális kategóriája szerint értékeljük magunkat. Bizonyos értelemben Jézus szegénysége, tisztasága és engedelmissége az, ami az Ígéletünkben, az én fogadalmamban, a ti ígéreteinkben, életünk értékelésének mércéjévé válik. Hogyan élünk, milyen megmozdulásaink vannak, hogyan vagyunk, hogyan birtokoljuk a dolgokat? Mert birtoklunk javakat, de hogyan birtokoljuk azokat? Szeretünk, mélyen és emberileg, de vajon tudunk-e tisztán szeretni? Vagyunk és egybe vagyunk épülve egymással, részei vagyunk a közösségnek, a családnak, a társadalomnak, az Egyháznak, de mindezt hogyan?

Amikor 1974-ben az Életszabályokat írták, az a bizottság, amelyet az Életszabályok értékelésére hívtak létre, a II. Vatikáni Zsinatnak a laikusokról szóló dokumentuma, az *Apostolicam Actuositatum* által ihletve azt ki akarta bővíteni. Az Ígélet szerves részeként a Jézusra, mint a személyes élet mércéjeként való tekintést, azaz a Boldogságokat hozzá akarta kapcsolni. Nagyon konkrét ok miatt akarták a Boldogságokat betoldani, mert az nem csupán önmagunk, saját megközelítésünk, hozzáállásunk és életmódunk személyes értékelése, hanem a világgal való kapcsolatunk mércéje is.

A Boldogságok

Mit mond a Katolikus Egyház Katekizmusa a Boldogságokról? A Katekizmusban két pont is található erről: az 1716. és az 1717. pontok.

1716: „*A Boldogságok Jézus prédikációjának a középpontjában állnak. Meghirdetésük azokat az ígéretek ismétli, amelyeket a választott nép Ábrahám óta kapott. Jézus tökéletessé teszi az ígéretek azáltal, hogy nem csupán földi, hanem mennyei boldogságra irányítja őket.*”

1717: „*A Boldogságok Jézus Krisztus arcát festik meg, leírják az Ő szeretetét; kifejezik az Ő szenvedésének és föltámadásának dicsőségéhez társult hívők hivatását; megvilágítják a keresztény élet jellegzetes cselekedeteit és magatartásformáit; váratlanok az ígéretek, amelyek a szorongatások közepette fönntartják a reményt; a tanítványoknak áldásokat és kissé homályosan megígért jutalmakat hirdetnek; Szűz Mária és valamennyi szent életében elkezdődött megvalósulásuk.*”

A Boldogságok Jézus Krisztus arcát rajzolják meg és leírják szeretetét. Kifejezik a hívek hivatását, amely szenvedésének dicsőségéhez kapcsolódik.

Nem szabad elfelejteni, hogy mindez a II. Vatikáni Zsinat *Apostolicam Actuositatem* kezdetű dokumentumának eredményeképpen alakult így, amely azután még relevánsabbá, hangsúlyosabbá és megerősítettebbé vált a laikusok apostolkodásának szerepéről szóló *Christifideles Laici* dokumentumban. Elengedhetetlen a szerepek. Nem csak azért, mert kevesebb szerzetesei hivatás van, és emiatt laikus szerepük fontosabb, mint korábban volt. Ez azért van, mert most egy olyan

időszakban élünk, amikor a Szentlélek akarja ezt a szereposztást. Az Egyháznak nem a szerzetestestvérekre, a nővérekre, vagy a világiakra van szüksége.

Az Egyháznak arra van szüksége, amit mi tovább adni tudunk. Az Egyháznak Szent Teréz és Keresztes Szent János tanúságtételére van szüksége. Az Egyháznak erre a lelkiségre van szüksége. A világnak arra van szüksége, amit neki fel tudunk kínálni és amilyen mértékben azt nem tesszük, annyira válunk haszontalanokká Isten számára. Ugyanis haszontalanok vagyunk Isten számára, amennyiben nem kínáljuk fel a világnak azt, amit Ő a hivatásunkban már nekünk adott. Ez a mi elköteleződésünk – ti az Ígéreten, én a fogadalmon keresztül –, hogy jelen legyünk az Egyházban, hogy szolgáljuk az Egyházat, és ez az a különösen is hangsúlyozott szerep, amely leginkább a II. Vatikáni Zsinaton és a Zsinat után a világiaknak az Egyházban betöltött szerepéről szóló különböző szinódusokon táruult fel.

A *Vita Apostolica* és a *Vita Consecrata* azok a dokumentumok, melyek a megszentelt életre összpontosítanak. A *Vita Consecrata* 55. pontja beszél arról, hogy a világtörténelem megváltozott körülményei miatt nyilvánvalóvá vált, hogy a világiak arra kaptak meghívást, hogy ne csak a lelkiséget osszák meg, hanem a küldetést is...ne csak a szerzetesi család lelkiségét, de annak küldetését is.

Az Egyháznak tudnia kell, amit Szent Teréz és Keresztes Szent János mondanak, a mi kötelességünk pedig, hogy ezt közöljük és ismertté tegyük. A világiak létszáma 40.000 és ezzel szemben 4000 olyan szerzetestestvér van, mint én. Ti tízszer többen vagytok, mint mi. A Boldogságokat úgy kell olvasnunk, hogy emlékeztessen bennünket a világhoz, mint közösségekhez való viszonyunkra. Nekünk, amerikaiaknak van egy nagy problémánk, nevezetesen az, hogy mindig az individualizmus kísértésébe esünk. Kísértést érzünk arra, hogy mindig azt gondoljuk: „mit is jelent ez számomra, mit kell nekem megtennem?” Most kezdj el a Közösségekben gondolkodni. Mit jelent ez a mi Közösségünknek, mint a Világi Rend egy közösségének? Ne azt keresd, hogy mit jelent ez saját magadnak. Senkinek sem kell feladnia a munkáját vagy elhagynia a családját azért, hogy olyan világi kármelita lehessen, aki a „mi közösségünk” terminológiájában gondolkodik.

Most olvassuk el a Boldogságokat. Két Boldogságmondás ismert, ugye? Nemcsak Máté, hanem Lukács tollából is ismerjük.

Szent Máté Evangéliumából: 5, 1-12.

1. A tömeg láttára fölment a hegyre és leült. Tanítványai köréje gyűltek,
2. ő pedig szólásra nyitotta ajkát. Így tanította őket:
3. Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.
4. Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket.
5. Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.

6. Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert majd eltelnek vele.
7. Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.
8. Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.
9. Boldogok a békeességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket.
10. Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert ők a mennyek országa.
11. Boldogok vagytok, ha miattam gyaláznak és üldöznek benneteket és hazudozva minden rosszat rátok fognak énmiattam.
12. Örüljétek és ujjongjatok, mert nagy lesz a mennyben a jutalmatok! Így üldözték elöttetek a prófétákat is.

Szent Lukács Evangéliumából: 6, 20-26.

20. Ekkor tanítványaira emelte tekintetét és megszólalt: „Boldogok vagytok, ti szegények, mert tiétek az Isten országa.
21. Boldogok vagytok, hogy most éheztek, mert jól fogtok lakni. Boldogok vagytok, akik most sírtok, mert nevetni fogtok.
22. Boldogok vagytok, ha gyűlölnék benneteket az emberek, kizárnak körükből és megrágalmaznak, s nevetek, mint valami szégyenletes dolgot, elvetik az Emberfia miatt.
23. Örüljétek azokban a napokban, ha majd ez bekövetkezik, és ujjongjatok, mert nagy jutalomban részesültök a mennyben! Atyáik is így bántak a prófétákkal.
24. De jaj nektek, gazdagok, mert már megkaptátok vigasztokat.
25. Jaj nektek, akik most jóllaktok, mert éhezni fogtok! Jaj nektek, akik most nevettek, mert sírni és jajgatni fogtok!
26. Jaj nektek, ha az emberek hízelegnek nektek! Hisz atyáik is így tettek a hamis prófétákkal.

Ismét, ahogyan a szegénység, a tisztaság és az engedelmisség volt a mérőszinór Jézus életében – Jézus szegény, tiszta és engedelmes volt az Evangéliumban, életében, az Egyház hagyományában –, ez a személy lesz a mérce különösen is az Atyával való kapcsolatunkban. A Boldogságok olyan mértékké válnak, amelyek által saját Közösségeink helyét tudjuk beazonosítani. Mert amikor ezeket megtesszük a Közösségeinkben, ez önazonosságunk részévé válik. Amikor ezt a közösségben gyakoroljuk, akkor ez ismét az inkorporáció része.

Ne ragadjunk le a hogyan kérdésén és önmagunkon. De hol ismerjük fel magunkat? Kik vagyunk? Kivel azonosítjuk magunkat? Mert a Boldogságokról, mint bárki más, te is sok mindent olvashatsz, olvashatsz kommentárokat például, hogy megértsd, ezek bevezetőként szolgálnak Jézus Hegyi Beszédéhez, és Lukácsnál a galileai misszió jelenetéhez. A Hegyi Beszéd nagyrészt az embereknek az egymáshoz való viszonyáról szól, ideértve természetesen a Miatyánk imádkozását is.

Hogyan ismerjük fel magunkat, mint olyan személy, aki Jézus Krisztushoz hűséges életet él? Ez a Kármelita élet? És Szent Albert Regulája? A Jézus Krisztusnak való engedelmes élet, amelyben a Jézus Krisztushoz való hűség arra készítet bennünket, hogy azonosítsuk magunkat bizonyos emberekkel, és hogy bizonyos szempontokban, erényekben és életmódbeli megközelítéseken keresztül meglássuk, hogyan kell élnünk ahhoz, hogy engedelmesek és hűségesek legyünk Jézus Krisztushoz. A Máté Evangéliumának ötödik fejezetéből jól ismert Nyolc Boldogságot gyakran megtalálhatod falakon kifüggesztve, vagy kegytárgyboltokban kis táblára felírva őket. Az emberek úgy néznek rájuk, mintha valami Hallmark kártyák lennének. A kártyán szépen mutatnak, de már nem olyan kedves a felírtak szerint élni, mert bizonyos hozzáállást követelnek tőlünk. Ez számunkra nem magától értetődő. Nem hiszem, hogy ez nekünk, amerikaiaknak valami természetes dolog lenne – hogy úgy éljük meg a Boldogságokat, ahogyan azokat az Evangélium tanítja. És számunkra a Boldogságok bizonyosan nem jelentenek természetes hozzáállást a mindennapi életvitelhez.

A nyolc Boldogság két négyes csoportra osztható. Fel fogom olvasni ennek hagyományos megfogalmazását, amelyre még az általános iskolából emlékszem.

1. Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.
2. Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket.
3. Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.
4. Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert majd eltelnek vele.
5. Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.
6. Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.
7. Boldogok a békesszerszörök, mert Isten fiainak hívják majd őket.
8. Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa.

Igazság

Két rész figyelhető meg. A negyedik és a nyolcadik kéz a kézben járnak, szinte refrénként, ahogy néha a zsoltárra adott válaszban tesszük. Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert majd eltelnek vele. Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert majd eltelnek vele. A Bibliában szereplő igazság nem az az igazság, amit te és én értünk alatta, amikor azt mondjuk, hogy igazságot fognak szolgáltatni. Az igazság alatt mi büntetést értünk. Az igazság alatt mi megtorlást értünk. Ez egyáltalán nem evangéliumi, szentírási hozzáállás. Nem ez az Isten igazsága. Gyakran elcsodálkozom, különösen, amikor az Evangéliumokat olvasom, és ezen néha meg is döbbenek, hogy az Úr napja az lesz, amikor mindenkit kiengedünk a börtönből. Pedig nagyon sok okot tudunk találni arra, hogy börtönben tartsunk embereket az igazságszolgáltatás ürügye alatt.

Hozzáállásunkban nagyon kondicionáltak vagyunk; sokkal több információnk van arról, hogyan élünk aszerint, amit a televízióban, a sajtóban, a kommunikációs csatornákon keresztül látunk, mint arról, hogy hogyan élünk az Evangéliumok szerint. Tehát hajlamosak vagyunk átugrani azt, amit a Boldogságok mondanak nekünk, mert minden attól függ, mit, hogyan értünk. Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot. Majdnem olyan, mintha túlzóan azt mondanánk, hogy ez alatt olyan ugrásra kész csoportokat értünk, akik arra készülnek, hogy megbüntessenek embereket. Igazságot tesznek. Nem keresik a megbocsátást.

- Az igazságosság a szegényekre való odafigyelés.
- Az igazságosság az, hogy az emberek tudjanak mit enni.
- Az igazságosság gondoskodik arról, hogy az emberek fel legyenek öltözve.
- Az igazságosság biztosítja az embereknek azt, amire szükségük van ahhoz, hogy emberré váljanak és emberként éljenek.
- Az igazságosság megbocsájt. Egy nővér azt mondta: „A tettek hangosabban beszélnek, mint a szavak. Isten igazságossága Isten irgalma.”

Az egész hagyományon keresztül, a teljes keresztény hagyományon keresztül, a teológiában, a filozófiában, oly sok más dolog beleavatkozott, befolyt, behatolt a spiritualitásba, a Szentírásba, egészen Krisztus követésébe is, hogy az élethez, az élethez való hozzáállásunk értelmezésével vagy megértésével már szinte politizálunk. Innen jön, hogy kivel azonosítjuk magunkat. Az egyik dolog az amerikai igazságszolgáltatási rendszerrel kapcsolatban az, hogy nálunk még fennáll a halálbüntetés intézménye. És bár a Szentatya határozottan a halálbüntetés ellen foglal állást, a közvéleménykutatások szerint a katolikusok többsége támogatja a halálbüntetést.

Tehát a mi amerikai elképzelésünk az igazságról fontosabb, mint Jézus elképzelése. Újra, próbálok gyakorlatiasan rávilágítani arra, hogy nem könnyű az evangéliumi tanácsok szerinti élet. Pedig ezt ígérték meg, azzal a szent Ígérettel, amiről azt mondja az Egyház, hogy általa leszek taggá. Idézheted Szent Terézt fel-alá és Keresztes Szent Jánost is jobbra-balra, Kis Terézt is, mindent, de ha Jézust nem követed, nem vagy kármelita.

Néhányan közülünk nem tudtuk, hogy Isten milyen elkötelezettséget fog kérni tőlünk. Ahogyan olvassuk az Egyház dokumentumait, és e tekintetben szerencsések vagyunk itt az Egyesült Államokban. Megvannak a lábjegyzetek is. Olvassátok a Konstitúció lábjegyzeteit, ezek megmagyarázzák, hogy miért, Szent Atyánk, a Pápa szavaiban, Szent Atyánk Keresztes Szent János szavaiban, Szent Teréz szavaiban, az Egyház törvényeinek szavaiban, az Egyházjog szavaiban, megmagyarázzák, hogy miért. Az Ígérettel összefüggésében a Boldogságok és a hivatással összefüggésben az Ígéret a biztosíték arra, hogy Isten akaratát cselekedd.

Dióhéjban megfogalmazva, alapvetően mi a kármelita lelkeség? A kármelita lelkeség nem más, mint Isten megismerése annak érdekében, hogy általam Isten megismerhetővé váljon mások

számára. Nem korlátozódik csak Isten megismerésére. Istennek oka van arra, hogy akarja, hogy megismerjük Őt, és kapcsolatba kerüljünk Vele. A Boldogságok a legvilágosabb módon vezetnek bennünket abban is, hogy megmutassák, hol kell megmutatnunk Istent a szegényeknek, a szelídeknek, a könnyezőknek, a szenvedőknek. Mert itt van az, ahol Isten akarja, hogy legyünk.

A képzés fontossága a Sarutlan Kármelita Világi Rendben

Nemrégiben megkérdeztek tőlem, hogy a tanulmányok milyen szerepet töltenek be a Világi Rendben. Egyesek úgy gondolják, hogy ha túl nagy hangsúlyt fektetnek a tanulmányokra, az elijesztheti az embereket az OCDS-től. Mások pedig úgy, hogy azzal, hogy a tanulás túlzott hangsúlyt kap, a képzésvezető munkája egyre bonyolultabbá és nehezebbé válhat. Ismét mások pedig azt mondják, hogy azért nehéz megfelelő, személyes képzést kialakítani, mert az emberek nincsenek megfelelően felkészülve arra, hogy nevelőkké váljanak.

Amennyire csak tudom, szeretnék tisztázni néhány kérdést a tanulmányok és az OCDS vonatkozásában.

Az első dolog, amit el kell mondanom, hogy a legtöbbünk számára a „tanulás” szóhoz az a kép kapcsolódik, amelyet saját, személyes tapasztalatunkból alakítottunk ki. Általános iskolás korunkban „tanulnunk” kellett, hogy átmenjünk egyik évfolyamból a másikba. A „tanulás” memorizálást, gyakorlást, vizsgákat, könyvek fölött töltött délutánt vagy estét jelentett (úgy, hogy közben valami egészen mást akartunk csinálni). A „tanulás” olyan volt, mintha valami verseny lett volna. A legjobb osztályzatokat és jutalmakat azok a „tanulók” kapták, akik a legjobb eredményeket produkálták. Később, ahogy haladtunk és egyre magasabb évfolyamba léptünk az iskolában, a „tanulás” egyre bonyolultabbá, de legfőképp nehezebbé vált. Egyesek számára mintha gyerekjáték lett volna. Mások, bár micsoda fejfájások árán, de végül boldogultak. De az volt a legjobb, hogy egyszer véget ért!

Amikor ill. ha felsőfokú „tanulmányokat” folytattunk az egyetemen, vagy posztgraduális képzésen szereztünk diplomát, olyankor még kifinomultabb „tanulásba” kezdtünk bele. Azok, akik magasabb szintű képzésben vesznek részt, olyan „tanulmányi” területre lépnek be, ahol életüket és energiájukat egy bizonyos dolog „tanulmányozásának” szentelik. Tudományos munkájuk gyümölcsét pedig egy szakdolgozatban teszik közzé, amelynek időnként azt a címet adják, hogy „Tanulmány a.....-ról”.

Tehát sokunk számára „tanulás” vagy olyan, mintha azt mondanánk: „ess túl rajta, hogy utána elhagyhasd az iskolát” vagy épp azt, hogy: „minden idődet és energiádat szenteld ennek az egy dolognak.”

E két elképzelés egyikének sincs köze ahhoz, hogy mit is jelent a „tanulás” kifejezés a Világi Rend tagjainak kezdeti vagy folyamatos képzésében. Tehát ahhoz, hogy megértsük, mit jelent a

„tanulás” szó a világiak életében, kérem, tegyék félre mindazokat az elképzeléseket és képeket, amelyek bennetek élnek e kifejezés hallatán.

Először is, az OCDS képzésében a tanulmányok nem szorítkoznak valamiféle akadémiai tudásszerzésre, amit felmérőkkel lehetne ellenőrizni, mint például egy matematikai szorzótáblát.

Másodszor, a tanulmányok egy világi kármelita tag képzésében nem egy-egy személynek azon törekvését jelentik, hogy ő megszerezzen egy ismeretanyagot.

Harmadszor, az OCDS képzése során végzett tanulmányoknak nem létezik olyan végpontja, amikor valaki azt mondhatja, „befejeztem.”

Az OCDS képzésén belül a tanulmányok szerepének alapvető meghatározása az lehetne, hogy a tanulmányok itt az a folyamat, amelyen keresztül mások segítségével megpróbáljuk elmélyíteni az Istennel való kapcsolatunk megértését a katolikus és kármelita tanítás fényében.

Van helye a tudományos és intellektuális törekvéseknek? Természetesen, annál, akinek van rá ideje, képessége és tehetsége, igenis van helye. De nem szükséges mindannyiunknak ezt tennünk ahhoz, hogy „tanuljunk” a lelkiségünket.

Az egyik legalapvetőbb szempont az, hogy mindannyian, mindenkor képzésben vagyunk. Nem számít, mikor tettük le a Kármelben végleges elköteleződésünket az Úrnak, még mindig képzésben vagyunk.

Egy másik szempont, hogy mindannyiunkat segítenek és kísérenek a megértés mélyülésének ebben a folyamatában, legyen az bizonyos képzési szakaszokban egy kijelölt személy, vagy maga a közösség, amely az Istennel való kapcsolat támaszaként szolgál.

Az akadémiai tanulmányok eredmény centrikusak. A képzés pedig egy (tanulmányi) folyamat

Csak azért, mert valaki Szent Teréz, Keresztes Szent János, vagy Kis Szent Teréz műveiből fejezeteket, vagy verseket tud idézni, nem jelenti szükségszerűen azt, hogy már képzett volna. Hallottam már ezt a panaszt: „szegény Szent Szüleink (Teréz és János), gyakran emlegetik, azonban ritkán követik őket.”

Az ilyen jellegű tanulmányoknak vannak kihívásai. Nem olyanok, mint az akadémiai tanulmányok során; itt nincsenek vizsgák, nincsenek kitüntetések vagy piros pontok.

A kihívások először is az Istennel való kapcsolat megértésének elmélyítésére irányuló vágyban rejlenek. Ez nagyon sokat tud követelni tőlünk...valójában, sokkal könnyebb Szent Terézt kívülről megtanulni!

A másik kihívás az, hogy szükséged van mások segítségére, és hogy Neked is segítened kell másokat. Ez sem olyan egyszerű.

A harmadik kihívás pedig az, hogy a tanulmányok a Katolikus Egyház és a Kármelita tanításokon alapulnak, és nem azon, hogy én minderről mit gondolok.

Úgyhogy remélem, mindez segít érzékelni a különbséget azon „tanulmányok” között, amelyek átsegítettek az iskolai éveken, és azok között, amelyek az életeden vezetnek át.

Hogyan kell a Tanácsnak működni?

Általános igazság az, hogy ha a Tanács úgy működne, ahogyan egy Tanácsnak működni kell, akkor a Közösség is minden bizonnyal úgy működne, ahogyan egy Közösségnek működni kell. Ha a Tanács nem úgy működik, ahogyan a Tanácsnak működni kellene, akkor a Közösség sem fog úgy működni, ahogyan kellene. Sokszor egy megosztott Tanács az oka annak, hogy a Közösségben megosztottság van, és különösen igaz ez akkor, ha a Tanácsnak örökös tagja is van.

A helyzeti előnyöm az, hogy nem ismerek senkit, ill. senkinek a Közösségét sem, úgyhogy jöhetnek és nyugodtan mondhatok olyan dolgokat, amiket eddig senki más. Megpróbálom felvázolni, hogy melyek a gyökerei a Közösségekben olykor fennálló megosztottságnak és miért nem reflektál rá, vagy miért nincs meg a Közösségben az a képesség, hogy ezt a tapasztalatot megélje. Mert általában igaz az, hogy a Közösség megosztottsága abból adódik, hogy a Tanácsban olyan tag van, akit nem választottak meg. Nem választották meg őket Elnöknek, de a Tanácsban vannak, és fel vannak háborodva, mert nagyon szerettek volna Elnökök lenni. Ezek az emberek önkéntelenül is sokszor egyfajta „társelnökséget”, vagy „ellentétes enlökséget” alkotnak, ami a Közösségen belüli megosztottsághoz vezet. Vagy például eljön az ideje, hogy a Tanács szavazzon egy emberről, és valaki mond valamit valaki ellen, vagy negatív véleményt mond valamiről, és a Tanács egyik tagja elmegy, és ezt elmondja az illetőnek. Úgy vélem, ez megtörténhet ott, ahol kifelé beszélnek azokról a dolgokról, amik a Tanácsban hangzanak el. Egy ilyen helyzetben a Tanács megszűnik Tanácsként működni, mert az, akit kibeszéltek, érzelmi sebeket kapott, de a barátai mellé állnak, és végül ez ostoba megosztottsághoz vezet, mivel a Tanács nem működött úgy, mint egy Tanács.

A Tanács akkor tud Tanácsként működni, ha tiszteletben tartják a Tanácsban elhangzottakat. És ezt hogyan nevezzük? „Diszkréció, titoktartás.” Titoktartás, ugyanis fontos, hogy az embereknek, vagy a Tanács tagjainak lehetőségük legyen arra, hogy világosan kimondják azt, amit gondolnak. Meg kell érteniük, hogy a Szentlélek csak így tud működni, és így lesz a Konstitúciók szellemének is megfelelő. A Konstitúciók VII. fejezetében (Szervezet és kormányzás) található egyfajta alkotmányos leírás a szerzetesek, nővérek és a világiak kapcsolatáról, valamint a szerzetesek, a Lelki Asszisztens (amennyiben a Lelki Asszisztens nem szerzetes) és a Közösség közötti munkakapcsolatról, és némileg annak leírása is, hogy hogyan kell a Közösségnek működni. Ne feledjétek, hogy a Világi Rend hosszú történetének vagyunk a részesei. Biztos vagyok benne, hogy sokan közületek, akik már régóta a Világi Renddel együtt jártok, tudjátok, hogy egy meghatározott

időben a Közösség „Elnök” tisztségét, amelyet az Életrszabályok bevezetése óta használunk, korábban (az Életrszabályok előtt) Perjel, vagy Perjelnő névvel illették (*Manual*). Bár megváltoztattuk a kifejezést, de nem minden esetben változtattuk meg az Elnök feladatai és kötelességei megértésének szemléletmódját.

A Konstitúciókban vannak pontok, amelyekre a továbbiakban hivatkozom, amikor a testvérek és a Világi Rend közötti viszonyt és a Tanács működését vizsgálom.

40. *A Világi Rend alapvetően a helyi közösségre épül, amely az Egyház látható jele. A Közösség az Egyház látható jele, és ez az alapstruktúrája.*

43. *A tartományfőnök, akit rendszerint a tartományfőnöki megbízott segít, körzetében a Világi Rend előjárója. Felelős a Világi Rend megfelelő működéséért a joghatóságához tartozó területen. Meglátogatja a joghatóságához tartozó közösségeket, és – meghallgatva a (közösségi) tanács véleményét – minden közösség számára kinevez egy asszisztent. Vítás esetben a tartományfőnök az első fellebbezési lehetőség.*

44. *A helyi közösségek lelki asszisztense általában egy rendi szerzetes. Az ő feladata, hogy lelkileg segítse a közösséget, kísérje, támogassa hivatásában, hogy annak minél jobban meg tudjon felelni. Igyekszik előmozdítani a testvéri szellemet a Rend világi közösségei, a szerzetes testvérek és a nővérek között. Amennyiben a közösség tanácsa meghívja, részt vehet a tanács ülésein, de nincs szavazati joga. A képzés különböző szintjein kész elbeszélgetni a jelöltekkel. A tanács kikérheti a véleményét a tekintetben, hogy a jelölt mennyire képes vállalni a világi kármelita hivatással járó kötelességeket. Támogatja a közösség képzését, segítve a képzés vezetőjét. Ellenben ő maga nem lehet a képzés vezetője. A lelki asszisztensnek jól kell ismernie a kármelita lelkiséget, és tájékozottnak kell lennie a világiaknak az Egyházban betöltött szerepére vonatkozó egyházi tanítást illetően.*

46. *A Tanács elnökből, három tanácsosból és a képzés vezetőjéből áll. A Tanács alkotja a közösség közvetlen vezetőségét. Kicsoda tehát a Közösség vezetője? A Tanács, nem pedig az Elnök, a Képzésvezető, vagy a Lelki Asszisztens. Tehát, a Tanács az. Ez nem újdonság, mert ez már benne volt az Életrszabályokban is. A Konstitúciók következő mondata az Életrszabályokból származik: A Tanács elsődleges feladata, hogy segítse a közösség tagjainak keresztény és kármelita képzését és fejlődését. Ennek felelőse tehát a Tanács, nem pedig az Elnök, és nem is az egyik Tanácsos, vagy a korábbi Elnök, de még a Közösség egykori alapítója sem.*

47. *A Tanács meghatalmazása a következőkre terjed ki:*

- a) *a jelölteket a képzés megkezdésére, az ígéretek és fogadalmak letételére bocsátja;*
- b) *megfelelő indok esetén lerövidítheti a képzés idejét az ideiglenes ígéretek előtt a tartományfőnök beleegyezésével;*
- c) *háromévenként összehívja a közösséget a választásokra;*

- d) súlyos indok esetén leválthatja a Tanács valamely tagját;
- e) ha szükségesnek ítéli, a tartományfőnökkel való megbeszélés után, elbocsáthatja a közösség valamely tagját;
- f) befogadhat egy másik közösségből érkező tagot;
- g) ha a Tanács hatáskörén kívül eső ügy merülne fel, az elnök kötelessége azt a tartományfőnök elé terjeszteni.

48. Az általános előjáró (generális), a tartományfőnök és a közösség Tanácsa a Világi Rend törvényes előjárói.

50. Háromévenként minden helyi közösség megválasztja az Elnököt és a három tanácsost. Ez a négy vezetőségi tag – az asszisztenssel való egyeztetés után – megválasztja a képzés vezetőjét, azok közül, akik már letették a végleges ígéretet. A Tanács ezután kinevez egy titkárt és egy pénztárost. A választási eljárást a tartományi, vagy helyi statútum határozza meg, tiszteletben tartva a választók teljes szabadságát és a tagok többségének választását. A tartományfőnök engedélye szükséges ahhoz, ha egy elnököt harmadszorra újraválasztanak.

51. Az elnöknek – akit a végleges ígéretesek közül választanak – kötelessége összehívni a közösség gyűléseit, és azokon elnökölni. A szolgálat lelkületével kell fordulnia a közösség minden tagja felé; igyekezzon keresztény és kármelita, szeretetteljes, barátságos légkört előmozdítani, óvakodva a személyválogatástól. Tartsa a kapcsolatot a közösség azon tagjaival, akik koruk, betegségük, a nagy távolság vagy egyéb okok miatt nem tudnak részt venni a közösség gyűlésein. Támogassa a képzés vezetőjét és a lelki asszisztens feladatuk ellátásában; távollétük esetén – de csak ideiglenesen – ő is helyettesítheti őket, vagy kinevezhet valaki mást erre a feladatra azok közül, akik már letették a végleges ígéretet.

52. A három tanácsos feladata, hogy az elnökkel együtt a közösség vezetőségét alkossák, és támogassák a képzés vezetőjét. Általában azok közül választják őket, akik már letették a végleges ígéretet. Különleges esetben olyanok is lehetnek tanácsosok, akik ideiglenes ígérettel rendelkeznek a közösségben.

Ezek a pontok tehát (40, 43, 44, 46, 47, 48, 51 és 52), alkotmányosan leírják a testvérek közötti viszonyt (a szerzeteseknek szerepük és kötelességük van a világiakkal szemben). Ezek a pontok a világiak felelősségét is leírják azért, hogy magukra vállalják saját kötelességüket a Renden belül. Érdemes újra és újra elismételni, hogy a Közösség előjárója a Tanács, és akármelyik tag, ha beszél, amennyiben Tanács tag, akkor a Tanács nevében beszél. De ez a személy csak akkor beszélhet a Tanács nevében, ha azt mondja, amit a Tanács gondol. Az Elnök nem teheti azt meg, hogy a saját véleményét közli, majd azt mondja a Tanácsnak „Ezt fogjuk csinálni.” Ez nem Tanácsként való működésmód. Ez így nem működik.

Az Elnök

A Közösség elöljárója a Tanács, nem pedig az Elnök. Nem az Elnök az elöljárója a Közösségnek. Az Elnök még a Tanácsnak sem az elöljárója. Az Elnök a Tanács szóvivője, annak mintegy szócsöve. Vannak olyan szóvivők, akik túl sokat beszélnek. Az Elnök a Tanács nevében beszél. De a döntéseket a Tanács hozza meg. Amennyiben a három Tanácsos csak azt mondja az Elnöknek, hogy „igen, hölgyem”, akkor az a Tanács valójában nem létezik. A Tanács – az Elnök, a három Tanácsos és a Képzésvezető – kérdéseket megvitatnak. Az az öt személy alkot Tanácsot, akik kérdéseket megvitatva együtt keresik a Közösség javát. Az Elnök elsősorban a Közösség elöljáróságának, a Tanácsnak a szóvivője. Még egyszer. Olyan hagyományból jövünk, amiben a Perjel/Perjelnő mentalitás élt, azaz, amikor az Elnök volt egyben a Közösség elöljárója is. Ami azt illeti sokszor tapasztaltam, amikor megkérdezték tőlem (és ne feledjétek, hogy amikor 1974-ben az Életszabályokat kiadták, és azt 1979-ben jóváhagyták, az Életszabályokban már ez a struktúra volt, nevezetesen, hogy a Tanács a Közösség elöljárója), ki a közösség elöljárója? És erre pont a kérdést feltevők válaszolták azt, hogy az „Elnök”, és mindez harminc év után! Sok időbe telik, mire megértjük és a gyakorlatba ültetjük a változást! És néha még most is megáll mindez, mert akadnak olyan Elnökök, akik úgy cselekednek, mintha a Közösség elöljárói lennének. De bizonyos esetekben az is igaz, hogy a korábbi Elnökök is úgy cselekednek, mintha a Közösségek elöljárói lennének. Azt nem tudom, hogy ez a ti Közösségetek esetében is így van-e vagy sem, de gyanítom, hogy bizonyos helyeken igen, mert megtörténik ilyesmi. És megesik ez a nővérek kolostoraiban, a testvérek tartományaiban és a Világi Rend közösségeiben is, ahol az emberek, akik korábban vezetői hatalommal rendelkeztek, nem tudják azt elengedni. És a hatalom alatt a Közösség ellenőrzését értik, nem pedig a Közösségért való szolgálatot.

A Tanács

A Tanács gyakran és olyankor mindig és mindig ülésezik, amikor a képzési programok gondozása és saját Közössége növekedése érdekében ez szükséges. Úgy emlékszem, hogy az Életszabályok évente egyszeri ülést írtak elő. Ez borzasztóan kevésnek tűnik, amennyiben a Tanács egy jó Tanácsként szeretne működni. Ha a Tanács *elsődleges feladata, hogy segítse a közösség tagjainak keresztény és kármelita képzését és fejlődését*, az évenként egyszeri találkozás nem ad elegendő segítséget arra, hogy felelősséget tudjanak vállalni. Nem egy ember vállalja a felelősséget. A Tanács felel a tagok keresztény és kármelita képzéséért.

Tehát, amennyiben vannak olyan döntések, amelyeket a Tanács nevében kell meghozni, a Tanácsnak össze kell ülnie, hogy meghozza azokat. A Tanácsnak tehát össze kell ülnie és tanácskoznia kell, és amikor az Elnök beszél, ő a Tanács nevében beszél, nem pedig a Tanács helyett. Szeretnék itt különbséget tenni: Én (az Elnök) fogok beszélni helyettük és utána elmondom nekik (a Tanácsnak), amit mondtam. Én (az Elnök) fogok beszélni helyettük. Ugyanakkor, ha én (az Elnök) az ő nevükben beszélek, akkor azt mondom, ami a mi (a Tanács) döntésünk volt. Amikor

tartományfőnök voltam, három különböző tanácsstagom volt, és a mi tartományunkban, amikor döntöttünk bizonyos dolgokról, a Tanácsban szavazással döntöttünk róluk. És néha úgy alakult, hogy 5-0-ra, máskor 1-4-re végződött a szavazás, ahol az egy az én magam voltam. Azonban a döntéseket mindig úgy hirdettük ki, hogy a „Tanács így és így döntött.”

Néha az is előfordul, hogy az emberek (Tanácsosok) félnek felszólalni a Tanács ülésén. Azért, mert valamilyen módon visszaüt rájuk az, amit gondolnak. Hogyan történik ez? Úgy, hogy véleményük nyilvánosságra kerül. Bárki, aki képes (és erre mindannyian képesek vagyunk) nyilvánosan megismételni a Tanács ülésein elhangzottakat azért, hogy megossza a Közösséget, az nem lehet a Tanács tagja. Mert ezek az emberek nem rendelkeznek azokkal a tulajdonságokkal, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a Tanács tagjai lehessenek, mert nem azért vannak ott, hogy szolgálják a Közösséget. Ez pedig megakadályozza, hogy a Tanács képes legyen őszintén kommunikálni. Ez pedig megakadályozza azt, hogy a Tanács betöltse szerepét.

Egy Tanácsstag mindig szabadon beszélhet valamilyen kérdés kapcsán egy másik tanácsstaggal vagy az Elnökkel. Amennyiben viszont úgy gondolják, hogy egy bizonyos kérdésben döntést is kell hozni a Közösség nevében, akkor az Elnök köteles összehívni a Tanács ülését annak megtárgyalására. Ne feledjétek, hogy nem kötelező mindig döntést hozni a találkozó végén. Folytathatók később is a vitát, például, talán időre van szükségetek ahhoz, hogy a kérdéssel kapcsolatban átnézzétek a Konstitúciókat és átgondoljátok a dolgokat a döntés meghozatala előtt. Jobb egy jó döntést későn meghozni, mint a rossz döntést gyorsan. A Tanács üléseinek összehívása és levezetése az Elnök feladata. A Delegátus felelőssége pedig, hogy amikor egy Közösséget meglátogat, megnézze a Tanács működését, és kijavítsa az Elnököt, ha az Elnök azt mondja, hogy olyan döntést fognak hozni, amellyel ő nem ért egyet. Az Elnök nem főnök. Fontos, hogy tanulmányozzátok a Világi Rend egész struktúráját, amely a Konstitúciókban megtalálható. A Delegátus felelőssége az, hogy meglátogassa a Közösségeket, és figyelmet fordítson a Tanács működésére. Ha biztosítani tudjuk azt, hogy a Tanács tanácsként működjön, akkor a közösségformáló munkánkat végezzük, mert minden más a helyére kerül, ha a Tanács megfelelően működik. Mind a Tanácsosok mind a Közösség is egy olyan közösség részének érezze magát, amely nem áll egyetlen személy uralma alatt. Ha a Tanácsstagok így éreznek, mennyivel inkább a Közösség! Ha az Elnök nincs jelen, akkor a Képzésvezető hívhatja össze a Tanács ülését.

A tartományfőnök, akit rendszerint a tartományfőnöki megbízott segít, körzetében a Világi Rend előljárója és felelős a Világi Rend megfelelő működéséért. Ő az, aki a közösségeket meglátogatja. Amikor a tartományfőnök a küldöttén, a Delegátuson keresztül látogatásokat tesz, bizonyos kánoni felelősségekkel és döntési képességgel bír. Az egyik dolog, amit mindig javaslok, amikor a testvérekkel, különösen a tartományi küldöttekkel, beszélek, az olyan Közösségek megalakítása, amely Közösségek kifejezetten a vezetők, a képzés vezetők és a Tanács képzésére összpontosítanak. Ha a Tanács ilyen fajta rugalmassággal kezd el működni, akkor a

legtehetségesebb személy válik a Tanács rotációs elöljárójává vagy tagjává, és ekkor a Közösség kezd Közösséggé formálódni, nem csupán individuumok gyűjtőhelye lesz, ami előfordul akkor, amikor a Tanács megosztottá válik: három a kettő ellen vagy három ellen, vagy öt fős személyes show lesz. És ekkor a Közösség minden tagja individuummá válik, a Közösség pedig megszűnik közösségként létezni.

A Lelki Asszisztens

A testvérek (és a nővérek) valamint a Világi Rend között egy rugalmas kapcsolat, a szolgálat és támogatás köteleke áll fenn. Mi (a testvérek) nem mindig vagyunk tisztában azzal, hogyan dolgozzunk ezen, de azért dolgozunk rajta! Azonban Nektek is világosnak, érthetőnek kell lennetek. Tanácsaitoknak képesnek kell lenniük arra, hogy vállalják ezt a felelősséget, de ahhoz, hogy ez megtörténjen, a Tanács tagjai között kommunikációra van szükség. Az igaz, hogy a Lelki Asszisztens segíthet, de hiba arra várni, hogy Lelki Asszisztens mindenre megadja a választ. Ő tud segíteni, irányt mutatni, támogatni, lehet, hogy ki is tud javítani bizonyos dolgokat, de ha mindig tőle várjátok a választ a kérdéseitekre, akkor nem fogtok Tanácsként működni. Akkor 5 alárendelt, önállóan személyként alkottok Tanácsot és, bár a Világi Rend tagjai vagytok, akár olyasvalakitől is fogtok függeni, aki még csak nem is kármelita. Itt nem a lelkiségről, hanem a kormányzásról és a szervezésről van szó. Ez egy Kármelita szervezet. Az egyik legfőbb oka annak, amiért újra kellett definiálnunk a Lelki Asszisztens szerepét, az, hogy nagyon közel álltunk ahhoz a ponthoz, hogy a világon a Világi Rend közösségeinek legalább a felében olyan Lelki Asszisztens szolgál, aki még csak nem is kármelita. Ez azért van, mert a Világi Rend olyan helyeken növekszik a világon, ahol nincsenek kármelita testvérek. Ezért fogalmazunk úgy, hogy a Lelki Asszisztens *általában* rendi szerzetes. Tehát nem függhet a struktúra olyasvalakitől, aki nem tagja a Rendnek. A Szerzeteskönyvben úgy szerepel a Lelki Asszisztens, mint aki a Rend képviselője. És ez mind igaz Olaszországban vagy Spanyolországban, ahol gyakorlatilag valamennyi világi rendi Közösség a szerzetesek kolostoraiban tudja tartani alkalmait, és ahol a szerzetes akár az ágyból kiugorva, már ott is lehet a találkozón. De sok Közösség esetében ahhoz, hogy egy szerzetestestvér részt vehessen az alkalmon, ehhez repülővel kell utaznia, vagy hosszú órákon át kell gépkocsit vezetnie, vagy például a Fülöp-szigeteken órákig kell hajózni, hogy egyik helyről a másikra eljusson azért, hogy ott lehessen egy találkozón. A Lelki Asszisztens nem lehet a Tanács sarok pontja. Amit próbálok most Veletek megértetni, az az, hogy a Tanácsnak hogyan kell működni, milyen embereknek kell a Tanácsban részt venniük, és hogy mennyire fontos a titoktartás a Tanács működésében.

A Tanács sokszor túlzottan a Lelki Asszisztens által megfogalmazott döntésektől és véleményektől függ. A Közösség nem a Lelki Asszisztens Közössége. Ez a ti Közösségetek. Ha én vagyok a Lelki Asszisztens, kérdezhetek tőlem és nem félek elmondani a véleményemet. De ha nem kérdeznek, nincs jogom véleményt formálni. Erre jogom van a saját szerzetesi közösségemben,

amelyhez kármelitaként tartozom. Itt kötelességem is elmondani a véleményemet. Azonban, ha én vagyok a Közösség Lelki Asszisztense, akkor egyes embereknek személyesen elmondhatom a véleményem, de nincs jogom a Közösség döntésébe beavatkozni. Úgy gondolom, hogy azok az emberek, akik előttem a Világi Rendet vezették, arról is tanúskodhatnak, hogy az egyik leggyakoribb panasz, akár a tartományokban, akár csak úgy általában, az olyan Lelki Asszisztensekről érkeztek, akik a Közösségek előjáróivá váltak.

Van egy Közösség, amely a nővérek kolostorában tartja alkalmait. A történet szerint a Perjelnő átadott egy neveket tartalmazó listát a Világi Rend Elnökének, mondván, hogy vegyék fel őket a Világi Rend tagjai közé, mert abban az évben ők voltak a kolostor jótévői. Tehát csak bejegyezték őket a Világi Rend tagjai közé; a Perjelnő csak átadta a listát, és bejegyezték őket a Világi Rendbe. Körülbelül 180 tag volt a listán, és többségük olyan jótévő volt, aki soha nem látta belülről a Világi Rend alkalmait. Más módszerekkel is ráerőltethetnek tagokat egy Tanácsra és ez Lelki Asszisztensekkel szokott megesni. Unokatestvérek, sógorok, nagybátyák, nénikék, unokahúgok, „Nagyon szent ember, minden nap elmegy a Szentségimádásra. Erről a Tanácsotoknak kell döntenie, stb. stb.”

Milyen feladatai vannak annak a személynek, aki a Közösség Lelki Asszisztense? Nem avatkozik bele a Tanácsba. A Tanácsnak a kötelessége, hogy a Közösség javát biztosítsa. A Tanács csak akkor működhet, ha a tanácsstagok képesek egymással beszélni. Ha bármi megakadályozza, hogy egy tanácsstag őszinte lehessen véleményének kifejtésében, ott rejlik a kérdés, vajon a Tanács jól működik-e vagy sem. A Tanácsban az első számú dolog, amire szükség van, az a titoktartás. Ha egy tanácsülésre elmegyek, és akár tanácsos vagyok a tartományomban, akár a tartományfőnök, mérlegelnem kell, hogy mit fogok mondani, mert attól tartok, hogy valaki visszamondja majd, amit mondtam, akkor ott, abban a Tanácsban nem tud működni a Szentlélek. És ha valaki úgy jön a Tanácsba, hogy attól tart, magamra fogom venni azt, ha ő nem ért velem egyet, és akkor ezt úgy értelmezem majd, hogy ez a tanácsstag nem kedvel engem. Vagy ha megsértődöm azon, mert valaki nem ért egyet velem, akkor valami velem nincs rendben. És ezáltal nem is rendelkezem a szükséges tulajdonságokkal ahhoz, hogy a Tanács jó tagja legyek.

Amikor Indiába mentem, hogy meglátogassam mind az öt indiai Tartományt, egy levelet küldtem előre, amelyben megkértem a testvéreket, hogy minden tartományban mintegy első találkozásként szervezzenek egy megbeszélést azokkal a szerzetesekkel, akik a Közösségek Lelki Asszisztensi szolgálatát látják el. Ez egy nagyon nehéz megbeszélés, mert vannak olyanok, akik már húsz-harminc éve Lelki Asszisztensek, ők bizonyos módon rendezik el a dolgokat, és már megszokták, hogy így csinálják, nem is ismerik a Konstitúciókat, és nem is nem értékelik a változásokat. Sokszor jóakarattal mondják: "Tudom, hogy ezt meg fogják próbálni, de tudom, hogy nem fog működni, mert emlékszem, már tizenöt évvel ezelőtt is megpróbálták és akkor sem működött." Tehát a Lelki Asszisztens közbelép, és azt mondja: „ne csináld, ezt nem teheted, hanem

azt kell tenned.” A Lelki Asszisztensnek ez a válasza jóakaratból fakad. Ugyanakkor ennek a válasznak az a szerencsétlen mellékterméke, hogy ti (Elnök és a Tanácsstagok) nem tanuljátok meg, hogy ez így tényleg nem működik, mert csak azt kell tennetek, amit a Lelki Asszisztens mond. Ezzel szemben a Konstitúciók gondolata most az, hogy megengedi a Tanácsnak, hogy akár rossz döntést is hozzon, majd ezt ki is javíthassa és a Tanácsnak ad felhatalmazást a döntéshozatalra, míg a Lelki Asszisztensnek pedig nincs vétőjoga. Tehát a Tanács vállalja a felelősséget a jó vagy rossz döntésekért egyaránt. Ha a Közösségben arra alkalmatlan embert bocsájtotok Ígérettételre, akkor az a ti hibátok lesz. Ez már nem a Lelki Asszisztens feladata. Muszáj kifejlesztenetek a bátorságot, hogy nemet is tudjatok mondani az embereknek, ami nem könnyű dolog. Ennek semmi köze a tetszéshez vagy a nemtetszéshez, inkább az „ide tartozik-e” kérdése. A Közösségnek jó tagjai lesznek? Ezt a döntést kell meghoznotok Közösségeitekben. Az egész Tanács döntése, hogy igen, vagy nem. És a Tanácsnak kell az illetőt tájékoztatnia, ami sokszor a legnehezebb. (Ez visszavisz a Lelki Asszisztensekkel való találkozásom témájához.) Szeretek találkozni a Lelki Asszisztensekkel, mert így lehetőségük nyílik kérdéseket feltenni – külön nekem, a világiak jelenléte nélkül – mert nem mindig tudják megkülönböztetni, hogy jól, vagy rosszul csinálják-e? Tízből kilencszer azt teszik, amit helyesnek tartanak. De nem mindig értik, hogy a Tanácsnak önállóan kell cselekednie.

A Konstitúciók 47. pontja sorolja fel a feladatokat A-tól Z-ig, míg a 46. pont kimondja, hogy a Tanács elsődleges feladata a közösség tagjainak keresztény és kármelita képzését és fejlődését segíteni.

A választások

Egy másik fontos téma, amelyhez szeretnék hozzászólni, az a közösségi választások kérdése. Emberek vagyunk, terézi kármeliták vagyunk, és Szent Teréz persze emlékeztet bennünket arra, milyen ostobaság azt gondolni, hogy angyalok vagyunk, amíg ilyen testben élünk. Így hát ki vagyunk téve mindannak, ami emberi. Emlékeztetve erre, a választások nem népszerűségi versenyek. Ha megválasztanak, az nem azért történik, mert Te vagy a legnépszerűbb, hanem remélhetőleg ez azért történik, mert Te vagy a legalkalmasabb. A Közösség legnépszerűbb személye nem biztos, hogy egyúttal a legalkalmasabb személy a Közösségben bizonyos pozíciókra vagy bizonyos feladatokra. És ha nem választanak meg, az nem azért van, mert nem vagy népszerű. Egy példát is tudok mondani valakiről, aki a 2000. évi mexikói kongresszuson még jelen volt, majd amikor visszatért a Tartományába, nem választották meg Elnöknek, erre kilépett a Világi Rendből, az Egyházat is elhagyta, és presbiteriánus lett. Bármire képesek vagyunk! Emlékezzetek erre. A Közösségen belüli tisztségre történő megválasztás célja az, hogy szolgáljuk a Közösséget. Senki sem császára, vagy császárnője a Világi Rendnek. A szerzetesi életben senkinek nincs hivatása a hierarchiára. Tanácsosok vagy Elnök vagyunk, majd a hivatali idő lejárta után ismét egyszerű tagokká válunk.

A hierarchikus struktúra a püspökök és társult pozíciók jellemzője. Ez az ő struktúrájuk. A mi szerkezetünk azonban teljesen rotációs alapon működik. Te tisztséget viselhetsz, aztán nem, majd lehet, hogy újra viselsz, vagy mégsem, de mindig tag vagy. Azért vagy az Egyház látható jele, mert tag vagy, és nem azért, mert Elnök vagy Tanácsos vagy Képzésvezető lennél. Ha a közösségben csak ugyanaz a személy lehet az Elnök vagy a Képzésvezető, akkor valami nem működik jól, mert a jó Közösség egyik feladata az, hogy az embereket felkészítse arra, hogy Elnökké, vagy Képzésvezetővé válhassanak. Ha örökös Elnökökötök van, vagy csak egy ember van, aki a képzést megszervezheti, és a Tanácsosok is mindig ugyanazok az emberek (csak éppen néha helyet cserélnek), akkor valami nem működik. A Szentlélek nem tud fújni ilyen behatárolt körülmények között. A Szentlélek akkor tud munkálkodni, ha együtt, a Közösségben elég rugalmasak vagyunk annak megtételére, amit Isten akar mindannyiunktól. A közösségi élet egyik erénye a „szent rugalmasság.” Közösségeinkben szükségünk van erre. Láttam néhány közösségben merevséget, ami abból adódott, hogy mindig ugyanazok az emberek viselték a tisztségeket. A Közösség pedig így ezeknek a személyiségét tükrözi ahelyett, hogy az Egyetlen személyiségét tükrözné, akinek mindannyian hűséggel tartozunk; a mi személyiségeink elveszik a helyet Jézus elől, és ez azért van, mert a Tanácsok nem tanácsként működnek. Ezek a Tanácsok mintegy pozícióként működnek, és nem szolgálnak, hanem kontrollálnak. A kontroll nem szolgálat. Irányítás, nevelés, vezetés – ez a szolgálat, és nem a kontroll.

A három Tanácstag felelőssége kell, hogy legyen, hogy az Elnökkel és a Képzésvezetővel együttműködjenek, mivel a Képzésvezető is a Tanács tagja. Az egyik dolog, amit a Tartományi Statútumok meghatároznak, az a három Tanácsos megválasztásának eljárása és az ő feladataik. Az Elnök feladatait a Konstitúciók 51. pontja foglalja össze, melyből egy mondatot ki szeretnék emelni: *„igyekezzen keresztény és kármelita, szeretetteljes, barátságos légkört előmozdítani, óvakodva a személyválogatástól.”* Néha megesik, hogy az Elnökök, különösen, ha nem rendelkeznek azzal a szellemiséggel, melyet a Konstitúciók kínálnak fel, a Közösség olyan tagjaival egyeztetnek, akik nem tagjai a Tanácsnak, és ők döntenek, majd az Elnök az ő döntésüket terjeszti a Tanács elé.

Közösség

Ami a Közösséget illeti, beszéltem már a Közösségről és beszéltem a képzésről, a tájékoztatásról és a tényleges megosztásról/együtt töltött időről is. Ha valakinek túl sok fontos dolga van ahhoz, hogy legyen ideje Veletek eltölteni szabadidőt, az nem lesz jó tagja a Közösségnek. A Közösség együtt imádkozik, amikor részt vesztek az összejöveteleken, oktatást kaptok, közösen megvitátjátok a Közösség fontos kérdéseit, de kell, hogy időt és teret adjatok a közösségi, rekreációs együttlétekre is. Ez utalás Szent Teréz tanítására, aki, amikor Keresztes Szent Jánost képezte, hogy sarutlan kármelita lehessen, aki „Az Alapítások könyvének” 17. fejezetében – ha jól emlékszem – beszélt erről, amikor János testvért Valladolidba vitték, ekkor mondta, hogy János

testvér sok dolgot tudott tanítani neki az imáról, de *az egyetlen dolog, amit igazán én taníthattam neki* (mármint Teréz Jánosnak), *az a rekreáció, ami a mi sajátos közösségi stílusunk.* Tehát ez alapján elmondható, hogy a testvéri együttlét valójában a képzés vagy a közösség része. A rekreáció egy nagyon terézi fogalom. Rekreációra megyünk...az időt együtt fogjuk eltölteni. És amennyiben néhány ember számára ez időpocsékolást jelent, akkor ők nem túl jó tagjai a Közösségnek. Ha nem tudjátok, hogyan töltsétek el együtt az időt, akkor nem építetek kapcsolatot sem. Tulajdonképpen ez nem elvesztegetett idő, hanem a közös kikapcsolódásra fordított idő. Tehát a testvéri együttlét a közösségi találkozók szerves része. Nem csak arról van szó, hogy információkat cserélünk ki, komoly dolgokról beszélgetünk, hanem arra is időt kell szánni, amit amúgy is jól csináltok, csevegjetez például! Koreában a Világi Rendnek 3500 tagja van, akik kilenc közösségben éltek. Még egymás nevét sem ismerik! Úgyhogy, amikor ott jártam, 31 közösségre osztottam szét őket. Ők nem értették a Közösség lényegét. Abban a tudatban voltak, hogy elmennek, imádkoznak, meghallgatnak egy előadást, hazamennek. Nagyon sokat tudtak a Kármelita lelkiségről, de még szükséges, hogy Közösségekké fejlődjenek. Tehát két feladatuk van: a vezetés feladatát olyan Tanácsnak kell betöltenie, amely valódi Tanácsként működik, és a Közösségben a testvéri együttlésnek teret kell adni, hiszen azáltal lesz a megosztottság leküzdhető, ha mindenki ismeri egymást.

A Titkár

A Titkár nem tagja a Tanácsnak. A Konstitúciókban az áll, hogy a Titkár *„részt vesz a tanács ülésein és jegyzőkönyvet készít, de szavazati joga nincs.”* A Titkárra ugyanaz a titoktartási kötelezettség vonatkozik, mint a Tanács tagjaira. A titoktartás kötelezettsége a Pénztárosra is kiterjed, amikor az üléseken részt vesz. Ami az ülések jegyzőkönyveit illeti, azoknak minden esetben rögzítenie kell a Tanács ülésein elhangzottakat. A következő Tanácsnak tudnia kell, hogy mi történt korábban. A Tanács Titkára a felelős a Közösség dokumentációjának naprakészen tartásáért, a választások, felvételek, ígéretes és elbocsátások rögzítéséért.

Általánosságban elmondható, hogy ha a Tanács kezd szabadon és rugalmasan működni, akkor a Közösség is elkezd közösséggé formálódni.

Magyarázó megjegyzések

A Közösségi alkalmak fontossága

A Boldogságok a találkozók fontosságára mutatnak rá. A közösségi alkalmak azért olyan fontosak, mert nem lehetséges magányosan lelki életet élni. Kapcsolatban kell lenned, támogatva mások által, és Neked is támogatnod kell azokat, akik Veled együtt ezen az úton járnak. Megtestesültünk, tehát nem csak a Szentlélekről van szó. Tanulunk egymástól, ami a közösségi élet része. Ez az oka annak, hogy apró lépésekkel kihátráltunk, egyesek azt mondták, hogy inkább mérföldekre eltávolodtunk a szórványtagság, a távolsági tagság realitásától. Távolról is, talán más módon, de nekik is kapcsolódniuk kellene valakihez. Ez így túl nehéz, ez embertelen feladat. A lelki életet, az elkötelezett életet nem praktikus egyedülállóban megkezdeni. Ha ez nem praktikus, akkor pedig nem is Kármelita. A kármelita lelkiség ugyanis rendkívül gyakorlatias. De meg lehet csinálni és gyakorolni bizonyos feltételek mellett és módon, és ezért a közösségi élet, akár nekünk, akik közösségben élünk, akár nektek, akik közösséget alkottok, ez elengedhetetlen.

Értitek ezt? Mert elkövetheted azt a hibát, amit az emberek azzal követnek el, hogy azt mondják: „Ó, nem szükséges többé találkozókra mennem.”

Nem a betegséggel küzdő testvérekről beszélek. És nem is azokról, akik észszerű, racionálisan igazolt okok miatt nem mennek el, vagy azért hiányoznak, mert a lányuk épp férjhez megy, vagy a férjük beteg. Azokról az emberekről beszélek, akik nem jönnek el, ugyanakkor azt mondják: „Ó, én minden nap zsolozsmázom, és végzem a belső imát.”

Ennél többről van szó. A Kármel nem az individualisták gyakorlóterepe. Ami azt illeti, az egyetlen dolog, amit elveszítünk, az az énközpontúságunk, természetesen nem az egyéniségünket, hanem az individualizmusunkat. Amiben igazán növekszik egy már Ígéretet tett és a Boldogságokat, mint apostolkodást megélő személy, az annak felismerése, hogy mennyire szüksége van mások segítségére a helyes út megértéséhez. Ezért kell igazán átgondolnunk, hogyan is csináljuk a dolgokat. Nem követhetjük el továbbra is azt a hibát, hogy individualistákat képzünk.

Ismét felmerül a kérdés: miért van az, hogy néhányan megérkeznek egy Közösségbe, majd elhagyják azt? Azért, mert nem látják a Közösségben a kármelita szellemiséget élő emberek példáját. Mert, amikor jönnek, csoportokat, klikkeket és megosztottságot találnak. Ilyennel a munkahelyükön is találkozhatnak. Mindez attól függ, hogy a Közösség mennyire működik Közösségként. Vajon Közösségként működik?

Negatív tapasztalatok

Felsorolok néhány egymondatos alapelvet, amelyek megjegyzéseim háttérét képezik.

1. alapelv: Nem a negatív emberek vannak többségben, de ők azok, akik a leginkább hallhatók.
2. alapelv: Együtt mindenkinek mindene lehetünk, de egyetlen, önmagában álló személy nem lehet mindenkinek a mindene.
3. alapelv: Nem szükséges, hogy mindenki által elfogadott legyen ahhoz, hogy be tudd tölteni hivatásod!
4. alapelv: „*Tekintsetek a Megfeszítettre s mindez könnyűvé válik.*” Ez az élet minden körülményére érvényes, a Renden kívül és belül egyaránt.

A 4. alapelv következménye: Isten kezében a csapások a kegyelem megtapasztalásaivá válnak.

Visszatérve, én azt gondolom, hogy a negatív emberek kevesen vannak, ugyanakkor nagyon erősek a negativitásukban és ezért látványosak oly nagyon. Amikor a negativitást tapasztalod a Rend valamelyik tagjánál, úgy gondolom, ha alaposan megvizsgálod az összes körülményt, felfedezheted, hogy az nem korlátozódik csupán az OCDS-re.

Néha a konfliktusok abból fakadnak, hogy egyesek a hatalmat kontrollként értelmezik vezetés és felhatalmazás helyett.

Mivel (egyházi) helyzetetek a Renden belül a Szentszék által jóváhagyott Konstitúciókban rögzítve van, és ebben megkaptátok az Általános Előjárók, mint a Rend atyáinak támogatását és bátorítását is, valójában nincs szükségetek senki más jóváhagyására ahhoz, hogy azzá váljatok, amire a Kármelbe történő meghívásotok szól. Igen, a testvérek felelőssége valóban, hogy szolgálják és segítsenek benneteket ennek a hivatásnak a megélésében. De ne feledjétek, hogy ehhez nem szükséges mindenki jóváhagyása.

Szent Szüleink, Jézusról nevezett Szent Teréz és Keresztes Szent János élete a viszontagságok elleni küzdelem leggazdagabb példáit mutatják. Szent Terézt kétszer is az inkvizíció elé idézték. Keresztes Szent János pedig kilenc hónapot töltött a Kármelita testvérek börtöncellájába bezárva. De hála Istennek, nem hagyták, hogy a rossz élmények megkeserítsék őket!

Szent Teréz ezt írta a Belső Várkastélyban (BV 7, 4, 8.): „*Poned los ojos en el Crucificado y todo se hará poco*” (*Tekintsetek a Megfeszítettre s mindez könnyűvé válik*).¹ Úgy értem, tényleg nem azért csatlakoztunk a Kármelhez, hogy mindenki jót gondoljon rólunk. Meggyőződésem, hogy az engedelmség gyakorlati hatása az, hogy pontosan arra az irányra koncentrálunk, ahonnan életünk irányát kapjuk. Számomra a leghatékonyabb módja annak, hogy az Úrra szegezzem a tekintetemet az, hogy a Rend és az Egyház törvényes előjáróival engedelmségben együttműködöm.

¹ A magyar kiadásban hagyományosan így áll: „Tekintsetek a feszületre s mindez könnyűvé válik.”

Keresztes Szent Jánosnak van egy híres mondata, „*donde no hay amor, ponga amor, y sacar amor*” (Ahol nincs szeretet, szeress, és szeretetet kapsz). Nem azt mondja, hogy „ahol nincs szeretet, szeress és szeretve leszel.” Óvakodj attól, hogy bármilyen negatív tapasztalat negatívvá tegyen Téged is.

Az a tapasztalat, amelyet rendi Szüleink a viszontagságok során szereztek, nem hogy elkésértette, hanem ellenkezőleg, megerősítette őket identitásukban és hivatásukban.

Számomra a lényeg az, hogy az elhívásokat és a Rendben elfoglalt helyeteket a Rendnek az Egyház jóváhagyott hivatalos iratai igazolják. Ez identitásotok forrása. Bárki – szerzetes, nővér vagy más világi – akinek ezen hivatalos forrásoktól eltérő nézete vagy véleménye van, az személyes véleményét fejezi ki, de egyáltalán nem kell komolyan venni.

Hivatástisztázás és képzés

Egy *Christifideles Laici*ből vett idézettel szeretném kezdeni. A 63. pont a képzésről szól. „*A képzés szempontjából néhány alapvető fölismerés szükségesnek és termékenynek látszik. Az első arra vonatkozik, hogy igazi és hatékony képzés csak akkor lehetséges, ha az egyes résztvevők személyesen befogadják és fejlesztik a képzést, ami lényegét tekintve „önképzés”.*

Egy további fölismerés az, hogy mindegyikünk egyszerre célja és kiindulópontja a képzésnek: minél képzetebbek vagyunk, annál inkább igényeljük e képzés folytatását és elmélyítését, s ugyanígy, minél inkább alakítjuk magunkat, annál inkább képesek leszünk mások alakítására.

Nagyon fontos annak tudata, hogy a képzés, miközben értelmesen alkalmazza a humán tudományok eszközeit és módszereit; annál hatásosabb, minél készségesebb Isten működésének fogadására: csak az a szőlővessző hoz több gyümölcsöt önmagának és másoknak, amelyik nem fél attól, hogy a szőlőműves tisztogatja.”

Ne féljetek a metszéstől! Van egy egész képzési programom, idézőjelben, mert ez valójában inkább egy teljes információs program, amit megírtam, de amit a világ minden tájáról származó képzési programokból szedtem össze: mit lehet ismeretként átadni az egyes szakaszokban, de ezt még korai megosztani, mert még mindig nem vagyunk tisztában a képzés lényegével. Ha továbbra is csak sok információt adunk az embereknek, miközben haladnak a képzési szinteken, akkor ez olyan hiba, ami majd a szavazás idején és a Tanács ülésein jön elő. Elmondok egy esetet. Adott egy nagyon intelligens nő, aki nagyon szereti Szent Terézt, mindent tud róla, és nagyon szereti a Szűzanyát. Szereti a Skapulárét. Isten iránti szeretetből mindig éjjel és nappal, állandóan hordja, de tudod, hogy egy kissé kellemetlen a Közösségben, csak egy kicsit kellemetlen. Minden alkalommal észreveszed, hogy amikor ez a személy belép a találkozóra, mindenki elhallgat. Senki sem akarja

elküldeni őt. Amikor eljön a szavazás ideje, ő tényleg tudja, miről beszél. Nem az a lényeg, hogy tudjuk, mit, hanem az, hogy tudjuk, hogyan. A „hogyan” egy jó „mitől” függ. Tudni, hogyan kell élni ezt az életet.

Miért teszünk olyan embereket közösségünk részévé, akikkel soha nem akarnánk együtt élni?

Ez mit fog tenni a Közösséggel?

Ez hogyan fog hatni a Közösségre?

Láthatatok a New Orleansban, és más helyeken is tartott előadásomat, ahol azokról az emberekről beszéltem, akik órákon át tudnak beszélni a Medjugorjei Szűzanyáról. Nyilvánvaló, hogy ez mennyire felborítja a Közösséget. Így mindenki számára egyértelmű, ha valakinek valóban eltérő dolgai vannak, olyanok, amelyek nem kapcsolódnak a kármelita lelkiséghez, akkor ebből láthatja, hogy az adott illető miért nem tartozik ide.

Ez egy sokkal alapvetőbb kérdés azoknál az embereknél, akik az evangéliumi tanácsok és a Boldogságok szellemében élnek. Kell, hogy legyen bennük valamiféle emberi képesség a megtérésre. Emberi képesség, nem lelki megtérés. Nem a bűntől való idegenkedés. Nem az erények hősies gyakorlása, hanem emberi képesség. Képesnek kell lennie arra, hogy más emberek (életének) részévé váljon. Tanácstagokként ez a ti felelősségetek, amikor valakiről szavaznotok kell. Valaki akár írhat írásbeli vizsgát is a kármelita lelkiségből, a Katolikus Egyház Katekizmusából, az összes valaha írt dokumentumból, és ez a személy kitűnő, jeles, vagy jó osztályzatot kaphat, de mégis olyan valakit hívhattok meg személyében, hogy csatlakozzon a Közösségetekéhez, aki nem tartozik a lelkiségében hozzátok.

A Konstitúciók 36. pontja ír a képzésről, és ebben ismét szó esik az Ígéretekről is. Fokozatos bevezetés. Lépésről lépésre; senki sem a célpontból indul. Mindenki a startvonalnál kezd. A Világi Rend életébe történő fokozatos bevezetés a következőképpen épül fel:

Kezdeti, elegendő hosszúságú kapcsolattartási időszak a Közösséggel, ami legalább hat hónapig tart. Ennek a szakasznak az a célja, hogy a jelentkező megismerje a Közösséget, a testvéreket és a Terézi Kármel Világi Rendre jellemző életmódot és az Egyházban betöltött szolgálatát. Emellett ennek az időszaknak a fő célja, úgymond, hogy lehetőséget adjunk a Közösségnek arra, hogy megfelelő megkülönböztetést tegyen a jelölt hivatásával kapcsolatban.

Mire figyeljete? Mit nézzetek? Nem az intelligenciáját, nem a bölcsességét, nem is a tudását, hanem a Közösség tagjaival való kapcsolatteremtési képességét. Ez nem egy lelkiségi magániskola. Ez Krisztus-híveinek egy szervezete, amely a Sarutlan Kármelita Rend része. Emberek közössége. Azt vizsgáljátok, hogy ez a személy mennyire lesz képes a Közösség részévé válni.

A kezdeti kapcsolattartási időszak után a Közösség Tanácsa a jelöltet komolyabb képzési időszakra bocsáthatja. Nagyon fontos az itt használt feltételes mód, hogy a Közösség Tanácsa „bocsáthatja” – ez nem gyár, ami világban élő kármelitákat termel. A Közösség tanácsa bocsáthat és

elutasíthat. A Közösség Tanácsa egy komolyabb képzési időszakra bocsájthatja a jelöltet, amely általában két évig tart, és az első Ígérethez vezet. A képzésnek célja van. A célja pedig az, hogy az embert mentálisan, érzelmileg, pszichikailag, intellektuálisan és lelkiileg felkészítse arra, hogy elkötelezze magát a Közösség mellett.

Ez orientálja az első két év képzését? Ez a személy egységbe fog kerülni a Közösséggel? Az Ígéret fogja ezt benne végbevenni. Ennek a képzési szakasznak a végén a Közösségi Tanács jóváhagyásával a jelölt meghívást kaphat arra, hogy letegye az első Ígéretet arra, hogy követi az evangéliumi tanácsokat, és a boldogságok szellemében fog élni három éven keresztül.

Tehát, milyen az a képzés, amely az Ígéretekhez vezet? A kezdeti képzés utolsó három évében elmélyültebben foglalkoznak az imádság, a Szentírás, az egyházi dokumentumok, a rendi szentek tanulmányozásával, és felkészülnek a Rend apostolkodásában való részvételre. Ennek a hároméves időszaknak a végén a Tanács engedélyezheti, hogy a jelölt letegye a végleges Ígéretet. A képzési időszak célja az Ígéret letétele.

Tehát arra figyeltek, hogy kik azok az emberek, akik közösséget készülnék alkotni velünk? Hogyan segíthet engem ez a személy abban, hogy a szegény, tiszta és engedelmes Jézus által például hagyott élet iránti elkötelezettségemet a szenvedő világgal kialakított kapcsolatomban éljem? Hogyan lehet ebben segítségemre ez az ember? És én ebben hogyan segíthetek a testvéremnek? A többi, a lélek; ez a lényege a Rendhez tartozásnak. Ez a lényeg, ami energiát, erőt, világosságot, útmutatást kap Szent Teréz, Keresztes Szent János, Kis Szent Teréz, szent Edith Stein, Los Andes-i Szent Teréz és Szentháromságról nevezett Erzsébet szellemiségéből. Ez az energia, ez a fény, ez az, amiből tudjuk, hogy mit csinálunk, és ez az, ahogyan ezt a Rend tagjaiként tesszük. Egy egész életünk van arra, hogy ezt tanulmányozzuk. Az egyik dolog, amit el szeretnék mondani, hogy bizonyos képzési programokban túl sok minden sűrűsödik a korai szakaszban, és nincs elég a lényegből, nem elegendő és ez nyomasztóan hat ránk. Mert ha túl sok lelkeséget halmozunk fel a képzésben, akkor az már kezelhetetlenné válik. Túl sok lesz. Érthető ez? Követhető, amit mondom?

Ez az, amire az Egyháznak szüksége van tőlünk. Ha az Egyháznak erre van szüksége tőlünk, akkor képzeljétek, Isten az, aki ezt kéri tőlünk. Lehet, hogy már ezt hallottátok tőlem. Nem tudom már, hogy vajon a New Orleansban tartott előadáson mondtam-e, de mindannyiunknak saját motivációja volt arra, hogy a Kármelbe jöjjen. De mindannyian Isten miatt maradtunk. A mi indítékaink alakulnak és változnak. Talán tudjátok, hogy mielőtt kármelita lettem volna, Philadelphiában egyházmegyes papként szolgáltam. Ott, alapvetően csak a kármelita nővéreket ismertem. Mindez még azelőtt történt, hogy a nővérek közötti megosztottság létezett volna. Amikor a Kármelbe jöttem, tényleg azt gondoltam, hogy szemlélődő leszek. Tényleg azt hittem, hogy valahol egy kolostorban fogok élni, és rengeteg időm lesz az olvasásra. Most, több, mint húsz évvel később itt vagyok, évente ezer kilométereket utazom repülőn, miattatok. Mi a Kármelben nem a

saját motivációinkért maradunk. Ha ezek miatt maradnánk, soha nem érnénk, soha nem növekednénk. A Kármelben Isten miatt maradunk.

Lelki kísérés

Van egy kifejezés, ami, bár nem mindig volt így, de most már része a képzésnek, ez pedig nem más, mint a „lelki kísérés.” Ti embereket kísérték a képzés folyamatában. A jó képzés a jó információtól függ. Nem rossz dolog, ha rendelkezünk információval, de az már igen, ha csak ezzel elégszünk meg a képzés helyett. Nem csak abban kell segítenünk az embereket, hogy megértsék, hogy mit kell tenniük, hanem abban is, hogy felismerjék, hogy mindazt hogyan tegyék. Tehát van a lelki kísérés szolgálata, ezért nem lehet az egész képzést egyetlen egy személyre rábízni.

Más embereknek is részt kell venniük a képzési program segítségével. Ha olyan órákat kell tartanom, ahol információkat adok át, akkor rendben, adjátok nekem mindet. Megcsinálok mindet: a jelöltek képzését az első hat hónapban, a beöltözöttékét az első két évben, majd a következő szakasz három éves képzésében is megtartom az órákat. Igen, látjátok, hogy mennyit tudok beszélni. Bármennyi órát tarthatok, de ha azt akarjátok, hogy valóban kísérem ezeket az embereket az úton, nem, mint a lelkivezetőjük, nem belegázolva a magánszférájukba, de a képzéshez tartozik egy kísérés. Ti, akik a képzés vezetésében részt vesztek, kapcsolatot alakítotok ki a képzésben levőkkel. Beszélni kezdenek veletek azokról a nehézségekről, amelyekkel különböző pontokon szembesülnek. Ez bizonyos helyeken így működik.

Például a Fülöp-szigeteken ez nagyon is így van. Közösségeikben harmincöt-negyven fő vesz részt a kezdeti képzésben. Négyesével osztják fel magukat: négy fő van az első szakaszban járókkal, négy a másodikban járókkal, és így tovább. Ez egy új megközelítése annak, hogyan lehet a képzést megszervezni.

Korábban, negyven, ötven, vagy hatvan évvel ezelőtt a képzés arról szólt, hogyan kell önmegtartóztatást végezni vagy vezetelni. Azt hiszem, ez igaz volt a Rendre, ha ezt akkor kérdezték volna meg tőlem amikor először akartam kármelita lenni, ami 1965-ben volt, és volt, aki megkérdezte, hogy miért akarok kármelita lenni. Nos, a kármeliták nem esznek húst, deszkákon alszanak, vezetnek és önmegtartóztatásokat végeznek az Egyházért. Ezek az ideáljaim voltak. Az emberek így definiáltak minket. Nem úgy határoztak meg bennünket, mint akik Szent Teréz és Keresztes Szent János lelkiségét élik. Minket a külső dolgok alapján definiáltak, azok alapján, amiket csináltunk. A képzés, még a Harmadrendben is, arról szólt, hogy hogyan kell a vezeklést végezni, mely napokon kell böjtölni és mely napokon ünnepelni. Nem volt ezzel semmi baj abban az értelemben, hogy ezzel a felfogással nem követtek el hibát. Azt tették, amire saját koruk tanította őket, Isten dicsőségére tették, hogy Istent megismerhessék, hogy szentek legyenek, és haláluk után a mennybe kerüljenek. Minden a külsőségekről szólt, hogy ezek által Istent elégedetté tegyék.

Az ismeretanyag mostanra megváltozott. Most más anyagokkal és más felelősséggel rendelkezünk. Tehát, ennek tanulása közben részben azt a hibát követtük el, hogy megváltoztattuk az információt, azonban nem változtattunk magán a képzésen. Még mindig azt tanuljuk, hogyan kell mindezt csinálni. Most még mindig csak tanulunk. Kísérnünk kell az embereket, hogy megtegyék ezeket a lépéseket. Nem elég csak egy jó tanórát tartani.

Ezeket az embereket a képzési folyamat megértésében gyöngéden kell kísérni. Ezért van az, hogy azt mondják, a képzésnek legalább hat hónapig, két évig, három évig kell tartania. Az arany szabály, az Egyház gyakorlati tapasztalata az, hogy az Egyház megengedi a törvényeiben, hogy egy meghatározott hosszúságú képzési időszakot, annak legfeljebb a felével, meg lehet hosszabbítani. Ha azt mondják, hogy a képzés hat hónap, de a hat hónapot követően még nem vagy biztos, és mivel az a legfontosabb, hogy bizonyosságod legyen, akkor három hónappal meg lehet toldani az adott képzési időszakot. És ha az első Ígéretet megelőző két éves képzésben vagy, és nem vagy biztos a dolgokban, akkor egy évvel meg lehet hosszabbítani azt. És ha a három év leteltével nem vagy biztos, vagy ő nem biztos, akkor, részletekben pl. 3-6 hónapos szakaszokkal, másfél évvel meg lehet még toldani, mert jó döntést akarsz hozni, és te is azt akarod, hogy ők is jól döntsenek.

Tartományom élén háromszor is voltam Tartományfőnök. Ez idő alatt tizenegy jelöltet küldtem el. Néha olyanokat küldtem el, akiket szerettem, néha pedig olyanok szerzetesi fogadalmát vettem, akiket nem szerettem, mert annak, hogy kedvelünk-e valakit, vagy sem, annak ehhez semmi köze nincs. Nem az a lényeg, hogy szereted-e őket vagy sem. A kérdés az, vajon ők teljes emberek? Megvannak-e bennük az előfeltételek? Ha jó emberek is, különösen, ha bátyádnak, nővérednek, férjednek, anyósodnak a gyermekei, az még nem jelenti azt, hogy a Kármelbe szóló hivatásuk lenne, hogy ott elköteleződjenek.

Úgy gondolom, hogy ez a folyamat a gyakorlatban világosabbá válik, mint elméleti szinten. A kérdés a következő: Van-e olyan kritérium vagy kritériumrendszer, ami segíthet kimondani a nemet akkor, amikor azt szükséges kimondani? A válaszom erre az, hogy a lelki kísérés által ez egyre világosabbá válik, mert ekkor kezdenek megmutatkozni a dolgok. Fordítsatok figyelmet a kétségekre. Ti vagytok a képzésvezetők, fordítsatok figyelmet a kétségekre. Ne használjátok fel ezeket zaklatásra és ne is tegyetek, úgy mintha nem lennének. Addig figyeljétek rájuk, amíg el nem tűnnek. Ha maradnak, csak van ott valami, nem? Ha maradnak, és nem először, akkor várjatok; hat, ha szükséges, akár kilenc hónap rendelkezésekre áll, hogy megismerjétek testvéreiteket.

Ha képző vagy, tudod, hogy a kapcsolattartásra nagyon sok kommunikációs eszköz áll a rendelkezésünkre: e-mailen, telefonon keresztül, stb. Tartsátok a kapcsolatot az úton. Ha képző vagy már eleve tartani szeretnéd a kapcsolatot, mert kísérni akarod őket. Néha kilenc hónap is a rendelkezésedre áll. Bár Ígéretet még nem tettek, de majd elkezdik az Ígéret előtt kettő, vagy talán három évvel az arra való felkészülést.

Mindig gondolatok arra, hogy mi nem összeszerelünk kármelitákat. Mi képzünk valakit kármelitává. Azt gondolom, hogy ez tud egyértelmű lenni, amikor a Képzésvezető azt mondja a Tanácsnak, hogy „azt hiszem, ennek a személynek tényleg van hivatása.” A Tanácsnak lehetősége van objektív megjegyzéseket tenni, amelyek segíthetik a Képzésvezetőt, hogy megkapja a választ, vagy felnyissa a szemét olyasmire, amit korábban nem láthatott, mert annyira el volt rejtve előtte. Ezt a gyakorlat fogja igazolni. Nincsen meghatározva kritérium, mert ez nem objektív abban az értelemben, mint egy vizsga, amelyen vagy átmész, vagy megbuksz. Ma inkább a Szentlélek befolyása alatt áll.

Újra csak azt mondhatom, hogy az alapelveket védem. Az alapelv pedig az, hogy a képzés nem információátadás. A képzési folyamatba beletartozik a kísérés. Például valaki csatlakozik a Kármelhez, aki képzését a medjugorje-i Szűzanya lelkeségében kapta, aki megkapja az információt, és aztán kiforgatja azt. Ha nincsenek olyan emberek, akik tudnák, mit jelent ez az információ, akkor az nem ugyanaz az információ lesz. Vehetünk példának valakit, aki fogja Keresztes Szent Jánost és a Kármel-hegyére vezető utat, és annyira eltorzítja Keresztes Szent János szavait, hogy ezzel a merevségével, önsanyargatásával már sérti Keresztes Szent János szellemiségét, már sérti Istent. Szavakat használnak csak, de nem értik, hogy az önmegtágadásban valójában minnek is kell meghalnia. Az nem te vagy, nem az éned. Valóban szükség van egy képzett személyre, aki megadja azt az információt, amitől érthetővé válik, hogy mit jelent. Ezt jelenti a kísérés hagyománya a képzésben. Kell, hogy kísérők legyenek! Teljesen ellene vagyok annak, hogy megelégedjünk pusztán az információkkal.

Szemlélődés

Engedjétek meg, hogy most a szemlélődés gyakorlati oldaláról beszélhessek. Az alapigazság szerintem az, hogy minél jobban befelé nézel anélkül, hogy elhagynád a külsődet, annál jobban kerülsz integritásba a külvilággal. Vannak olyan emberek, akik annyira befelé tekintenek, hogy elszakadnak a valóságtól, az élet, a család, a napi munka, az elfogyasztandó és elkészítendő ételek, a napirendek valóságától és egyszerűen teljesen kikapcsolnak. Úgy gondolom, hogy amennyiben a külvilággal kapcsolatban maradsz, akkor miközben egyre inkább belső emberré válsz (bár, ezt nem valami nagy szakmaisággal fogalmazom most meg), egyre integráltabbá is válsz, teljes emberré a világgal való összekapcsoltságodban is.

Nos, egy dolgot tisztázzunk. Sokunknak, amikor a szemlélődés szót használjuk, különösen kármelitákként, sokszor valószínűleg Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz, és Szent Teréz példái jutnak eszünkbe. Szinte már túl sokan vannak a szent kármelita apácák, mert így összekeverjük a szemlélődést a kolostorral és a kolostori élettel. A szemlélődő életmód az nem egyenlő a kolostori élettel. Sokan úgy élnek évek óta a kolostorokban, hogy még mindig várnak arra, hogy szemlélődökké váljanak, mert a kármelita lelkeségben a szemlélődés az valójában az Isten ajándéka.

Egy életminőséget jelent – legyen szó akár kolostorban élő nővérekről, testvérekről, akár világiakról a családban, a munkahelyen, vagy világi papokról a plébánián – amiben Isten megajándékozott minket azzal, hogy olyan kapcsolatban lehetünk Vele, ami ezt az életet tovább erősíti. Az első dolog, hogy tisztázzuk azt, mit értünk szemlélődés alatt? Nem kolostorra, vagy kolostori életmódra gondolunk. Az egyik kedvenc idézetem erről Szalézi Szent Ferenc ünnepén az olvasmányos imaóra második olvasmányában szerepel, ahol az egyik példa, amit hoz pont az, hogy ha családanya vagy, akkor nem élhetsz úgy, mint egy klarissza apáca. Mennyi időt elvesz a napodból, hogy azt csináld, amit világiaként kötelességed? Még mindig lehetsz szemlélődő, ez elsősorban Istentől függ. Nem tudjuk gyakorolni a szemlélődő imát, hacsak Isten nem adja meg hozzá a szemlélődés ajándékát. Nincs értelme annak, hogy büntudatot érezzünk azért, mert nem vagyunk szemlélődők, mivel ez Istentől függ, és nem rajtunk múlik. Az életminőségünk javul azáltal, hogy mélyül az istenismeretünk az ima, az elmélkedés és a szemlélődésre fordított idő alatt.

Regula és Konstitúciók

Nyolcszáz éve egyetlen dokumentum létezik a Kármel hagyományában, amelyet „Regula” néven ismerünk és ez nem más, mint Szent Albert Regulája (Szabálya). Ez a Regula, valamint a nyugati Egyházban Szent Albert, Szent Ágoston, Szent Benedek, Assisí Szent Ferenc és Szent Domonkos Regulái, és a keleti Egyházban Nagy Szent Vazul Regulája voltak a szerzetesi családok hivatalos szabályzatai az 1200-as évektől fogva. Szent Albert Regulája a Kármel mindkét (tehát mind a sarus, mind a sarutlan) hagyományában közös.

Az OCD testvérek hivatalos jogalkotási szövegeit Szent Albert Regulája és a Szentszék által jóváhagyott Konstitúciók alkotják, melyek arra szolgálnak, hogy irányt mutassanak miként éljük meg a Regula szellemiségét a mai időkben.

Az OCD nővérek hivatalos jogalkotási szövegeit Szent Albert Regulája és a Szentszék által jóváhagyott Konstitúciók alkotják, melyek arra szolgálnak, hogy irányt mutassanak miként éljük meg a Regula szellemiségét a mai időkben.

Az OCDS a történelem során más fejlődésen ment keresztül. Nem alkot a Kármelen belül egy független ágat. Ahogyan a Konstitúciók 41. pontja fogalmaz, az OCDS a Rendtől függő ág, de különálló identitással rendelkezik.

1922 előtt Európa különböző részein eltérő szabályozások voltak érvényben, melyek országonként alakították az OCDS-t, vagy a Harmadrendet. De ne feledjétek, hogy 1922 előtt a katolikusok túlnyomó többsége Európában élt. 1922 és 1974 között eltelt 52 évben az OCDS megtette első lépését egy közös törvényalkotás felé melynek eredménye a Kézikönyv (*Manual*) lett. Ez az egyetemes és közös jogalkotásra irányuló első törekvés az 1918-ban kötelező érvényre emelkedő Egyházi Törvénykönyv eredményeképpen született meg.

A II. Vatikáni Zsinat után, 1974-ben a Rend felkért egy testvérekből álló nemzetközi bizottságot, hogy aktualizálja a Kézikönyvet (*Manual*-t). Ennek eredményeként tették közzé 1974-ben az Életszabályok című dokumentumot, melyet végül 1979-ben hagytak jóvá. Emiatt természetesen a Kézikönyv (*Manual*) érvényét veszítette, mert az Egyház az Életszabályokat hagyta jóvá.

Az ebben a dokumentumban használt „Regula” szó talán téves elnevezés volt, mert zavart keltett és összetéveszthetővé tette ezt a dokumentumot Szent Albert Regulájával.

Mindenesetre ezt az 1979-es törvényalkotást az Egyház számos dokumentuma követte, melyek új megközelítéseket tettek szükségessé. Ezek az új dokumentumok a következők voltak: az új Egyházi Törvénykönyv (1983), a világi hívekről szóló *Christifideles Laici* (1987) kezdetű, illetve a megszentelt életről szóló *Vita Consecrata* (1997) kezdetű, zsinat utáni színódusok iratai.

Ezen dokumentumok eredményeképpen a Rendnek kötelező lett áttekintenie a világi tagokra vonatkozó jogszabályait és összhangba hoznia azokkal a jogszabályokkal és teológiával, amelyet ezek a zsinat utáni egyházi dokumentumok fogalmaztak meg.

Felismerve a világiaknak a Kármel családjában és a Renden belül elfoglalt helyét, világossá vált, hogy a Világi Rend tagjainak is, a testvérekhez és a nővérekhez hasonlóan, Szent Albert Regulája és a Szentszék által elfogadott Konstitúciók kell, hogy legyenek a hivatalos jogalkotási dokumentumaik, amelyek módot adnak arra, hogy a Regula szellemiségét megéljék a mai időkben. A 2000-ben, Mexikóvárosban tartott nemzetközi OCDS kongresszuson a következő javaslatot tettem:

„Az első szempontom a „Regula” szó használata. A lelkiesség történetében a Regula szót többnyire az egyházi vallási rendek nagy szellemi hagyományainak eredeti ihletésére tartották fenn. Általánosságban, Szent Benedek, Szent Ferenc, Szent Ágoston, Szent Albert Regulája a nyugati Egyház, Nagy Szent Vazul Regulája a keleti Egyház hagyományába illeszkedik be. Ezeket a Regulákat az Egyház jóváhagyta. A Kármel egész családját csak egyetlen Regula, Szent Albert Regulája szabályozza. Amikor „a Kármel egész családját” említem, akkor a testvérekre, a nővérekre, a csatolt intézményekre gondolok, legyenek azok szerzetesiek, vagy világiak a Rend mindkét ágában. Szent Albert Reguláján kívül, az áttekinthetőség és az alkalmazás érdekében, mindannyian rendelkezünk Konstitúcióval és Normákkal, melyek kísérik a Regulát. Az egyetlen olyan Kármelita csoport, amely eltérő „regulával” rendelkezik, az a Világi Rend. Javaslom, hogy a Világi Rend csatlakozzon a Rend többi részéhez azáltal, hogy regula szót fenntartja Szent Albert Regulája számára, és a Regula szó helyett a Világi Rend megfelelő jogszabályait jelölje úgy, mint a világi kármeliták Normái. Úgy gondolom, segítené mindannyiunknak ha egy Regula alatt egyesülnénk.”

A Szentszéknek bemutatott Konstitúciókat véglegesen 2003. júniusában hagyták jóvá. A Konstitúciók teljesen egészében felváltották az Életszabályokat, ahogyan korábban az is

teljességgel felváltotta a Kézikönyvet (*Manual*). Bárki, legyen az pap vagy világi, kármelita, vagy nem, aki mást mond, az tévedésben van. Ezek a Konstitúciók vajon tévedhetetlenek, vagy pótolhatatlanok? Egyáltalán nem. Minden bizonytalannal harminc, negyven, vagy ötven év múlva újat kell majd szerkeszteni. Miért van ez így? Azért, mert a Konstitúciók természete az, hogy segítséget nyújtson a tagoknak (testvérek, nővérek és világiak) abban, hogy a Rend lelkiességét a világ szükségére adott válaszul éljék meg, ahogyan az Egyház azt jelzi és megköveteli.

A Rend

Szeretnék egy kis korrekciót tenni a „Rend” szó használatában. A Rend nem te és mi vagyunk. Mindnyájan a Rend vagyunk. Mindannyian együtt alkotjuk a Rendet. Hogyan köteleződik el irántad a Rend, amikor te elköteleződsz a Rendben? Azáltal, hogy a Rend elfogadja az elköteleződésedet. Találkozási helyet biztosít. Elsősorban a Közösségben levő testvérekkel, akik a Rend tagjai, és akikkel rendszeresen találkozol. Ők minden hónapban ott vannak Neked. Nem csak te vagy nekik ott minden hónapban. A Rend vállal egy kötelezettséget. Ez pedig az, hogy minden alkalommal ott lesz. A te elköteleződésed pedig arra szól, hogy te is ott leszel. A Rend nem a szerzetestestvérek, a Rend nem a nővérek, a Rend nem is a világiak. Hanem a Rend a szerzetestestvérek és a nővérek és a világiak együtt. Kölcsönösen támogatjuk egymást. Ahogyan ti támogatjátok egymást, az nem független attól, ahogy mi támogatjuk egymást. Ha egy magányos háznál laknál, és kármelita szeretnél lenni, nem tudnád egyedül ezt megtenni. Más kármelitákat kellene találnod. És már meg is találtad őket! A Rend kötelezettséget vállalt irántad: azt, hogy itt van! Hat év elteltével ez már végleges. Ezért is mondják véglegesnek (végleges Ígéretnek): immár a Rend tagja vagy. Mostantól az a feladatod, hogy ott legyél másoknak. A szerzetesek mindig hibát követnek el a Rend szóval kapcsolatban, mert azt hiszik, mi vagyunk az, azaz a szerzetesek azok, akik alkotják azt. Egyik módja, hogy ezt a szót helyesen használjuk, annak megértése, hogy a Rend ott van ugyanúgy, ahogyan te is ott vagy az emberek között, akik most jönnek, hogy veled találkozzanak. A Rend mindenki számára létrehoz egy struktúrát, a szerzetestestvérek, a nővérek és a világiak számára is. Mindannyian részei vagyunk ennek a struktúrának azáltal, hogy jelen vagyunk.

Sarutlan Kármeliták (OCD) és a Sarus (Hagyományos) Kármeliták (OCarm)

Mindketten Krisztust szolgáljuk, igen, mindketten, de másként szolgáljuk Krisztust. Két különböző Rend vagyunk. Ugyanaz a forrásunk, de más-más gyümölcsöt teremünk. Ugyanabból a forrásból, Szent Albert Regulájából táplálkozunk.

Sok közös dolog van bennünk, sok közös vonásunk van, de nem az, ami minket leginkább azonosít abban, ahogyan mi vagyunk kármeliták. Az egyetlen dolog, ami nem közös bennünk, az a karizma, amely kármelitákként azonosít és megkülönböztet bennünket.

Mi, Sarutlan Kármeliták, sok tekintetben Szent Terézre és Keresztes Szent Jánosra tekintünk. A Hagymányos (Sarus, OCarm) Kármeliták pedig Jeruzsálemi Szent Albertre, a Regulára és Illés prófétára tekintenek. Egy spanyolországi továbbképzésen egy professzorom mondta: „Amikor Illést hallgatom, akkor Teréz hangja mondja el azt, amit Illés mond.” Teréz tehát az, aki nagyon is azonosítja számunkra, hogy mi az, ami mindannyiunk számára közös ebben az OCD karizmában. És ő másképpen magyarázza azt, mint ahogyan a Hagymányos Kármeliták értik a dolgokat. Igen, mi is halljuk Illés prófétát. Mi is halljuk Szent Albert Reguláját. De Szent Terézia anyánk hangja az, ami elmagyarázza nekünk, hogy mit jelent.

Az Egyetemes Egyház

Néha azt mondom, hogy a Kármelitáknak megvan az a kísértésük, hogy úgy érezzék, eltekinthetnek attól, amit az Egyház tanít, mert mi Kármeliták vagyunk. Erre akkor jöttem rá, amikor kiküldtem az eredeti vázlatokat a *Christifideles Laici* levél témáiról és fontosságáról, amit ez a dokumentum a világiaknak az Egyházban való szükséges elköteleződéséről mond. Ez olyan, mintha Keresztes Szent János azt mondaná, hogy ha szemlélődő vagy, akkor nem is kell semmi mást tenned. Nos, először is ez attól függ, hogy Isten megadta-e neked a szemlélődés ajándékát, nem pedig attól, hogy belső imát végzel-e. Másodszor, ez egy félreértése annak, amit Keresztes Szent János mondott, és arról tanúskodik, hogy Keresztes Szent János életéről mit sem tudnak. Így hát kísértés azt gondolni, hogy azért, mert Kármeliták vagyunk, nekünk nem kell semmi mást megtennünk abból, amit az Egyház mond. A képzési programokban nem szükséges, hogy a kezdeti években már mindent elmondjunk Szent Terézről vagy Keresztes Szent Jánosról. De már a képzés ezen kezdeti éveiben meg kell nézni, hogy a jelöltnek megvan-e a szükséges kitartása és az elkötelezettsége, hogy elérhetővé, alkalmassá tegye magát erre az életformára. Utána az egész hátralévő életünk a rendelkezésünkre áll. A folyamatos képzés azért olyan fontos, mert ez lehetőséget ad arra, hogy mindebben egyre jobban elmélyüljünk.

Hasznos idézetek

Szűz Mária imaéletünk, elmélkedő imánk példaképe. A világi kármelita egyik – sőt, talán a legalapvetőbb – jellemzője az, hogy vágyakozik arra, hogy megtanuljon imádkozni, vonzódik az elmélkedésre, az elmélkedő imára.

Kármelitának lenni nem kiváltság. Kármelitának lenni felelősség. A felelősség nem jelent terhet, hanem hogy válaszolni tudjunk a minket hívó Istennek, és válaszolhassunk annak a világnak, amelynek szükséges megismernie Istent.

A Kármelnek küldetése van. A Kármel küldetése, hogy megismerjük Istent, hogy Isten megismertté váljon.

Sok olyan ember van, aki tagja a kármelita családnak, mégsem tagja a Rendnek. Nagyon sokan vannak, akik rengeteget tudnak a kármelita lelkiségről, annak valóban szakértői is, mégsem tagjai a Rendnek. Azzal válsz a Világi Rend tagjává, hogy Ígéretet tettél.

Néha a konfliktusok abból fakadnak, hogy egyesek a hatalmat kontrollként értelmezik vezetés és felhatalmazás helyett.

A Rendben betöltött tisztségre történő megválasztás a közösség szolgálatát szolgálja....A mi strukturánk azonban teljesen rotációs alapon működik. Te tisztséget viselhetsz, aztán nem, majd

lehet, hogy újra viselsz, vagy mégsem, de mindig OCDS tag vagy. Azért vagy az Egyház látható jele, mert tag vagy, és nem azért, mert Elnök vagy Tanácsos vagy Képzésvezető lennél.

A Bibliában szereplő igazság nem az az igazság, amit te és én értünk alatta, amikor azt mondjuk, hogy igazságot fognak szolgáltatni. Az igazság alatt mi büntetést értünk. Az igazság alatt mi megtorlást értünk. Ez egyáltalán nem evangéliumi, szentírási hozzáállás... Az igazságosság a szegényekre való odafigyelés, az igazságosság az, hogy az emberek tudjanak mit enni, az igazságosság az, hogy gondoskodjon arról, hogy az emberek fel legyenek öltözve, az igazságosság az, hogy biztosítsa az embereknek azt, amire szükségük van ahhoz, hogy emberré váljanak és emberként éljenek, az igazságosság megbocsájt.

Tartalomjegyzék

Bevezetés	3
Megkülönböztetés és hivatástisztázás a Sarutlan Kármelita Világi Rendben	6
Az OCDS új jogalkotása és a Kármelbe szóló hivatás	15
Egy új vízió – Karizmánk apostolkodása.....	26
A Szentlélek – Úr és az Élet Adója - A Kármel és a megújulás	33
A Világi Rend eredete és alapvető identitása	39
A Boldogságok és a Kármelbe szóló hivatásod	43
A képzés fontossága a Sarutlan Kármelita Világi Rendben	53
Hogyan kell a Tanácsnak működnie?.....	56
Magyarázó megjegyzések	66
Hasznos idézetek.....	78